P. G. Wodehouse

A kék ruhás lány

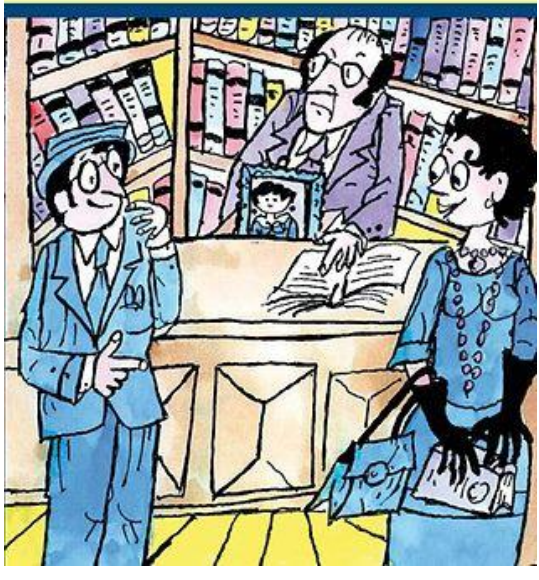

P. G. Wodehouse

A KÉK RUHÁS LÁNY

GEOPEN KÖNYVKIADÓ
2008

A fordítás az alábbi mű alapján készült:
P. G. Wodehouse: The Girl in Blue
Első kiadás: Barrie & Jenkins 1970
Copyright © P. G. Wodehouse 1970

Magyar fordítás © Pór Bálint OSB, 2008

Címlapborító: Dallos Jenő

Kiadja a Geopen Könyvkiadó, 2008

1. fejezet

A délutáni nap fénye ragyogva ömlött be a New York-i Madison Avenue-n lévő Guildenstern Áruház igazgatójának irodájába, ám az ott ülő Homer Pyle-nak, e kiváló vállalati ügyvédnek szívében nem lelt viszonzásra. Beszélgetőtársának az volt a határozott benyomása, hogy Mr. Pyle viselkedésében volt valami a forró bádogtetőn lépkedő macska kényelmetlen közérzetéből. Nem is volt nehéz megtalálni az okot, amitől elvesztette a hidegvérét. Egy jó vállalati jogász általában rutinosan veszi és kezeli az ilyen ügyeket, de azt már embert próbálónak találja, ha napi munkája kellős közepén felhívják és közlik vele, hogy tulajdon nővérét az imént tartóztatták le áruházi lopásért. Hasonló körülmények közt egy legfelsőbb bírósági tag vonaglana és verejtékezne.

Az csak tetézte Homer kellemetlen érzését, hogy nem magával az áruház igazgatójával ült szemben, akitől, mint régi iskolatárstól, számíthatott volna együttérzésre és higgadt megfontoltságra, hanem azoknak a csillogó hajú, makulátlan öltözetű fiatal osztályvezetőknek egyikével, akiket ő csak próbaidőre alkalmazott volna Wall Street-i ügyvédi irodájában. A jelen lévő ambiciózus piperkőc modora szemmel láthatóan híjával volt minden együttérzésnek és kíméletes megfontoltságnak. Mr. Pyle megtörölte homlokát a zsebkendőjével. Hatalmas, széles arca volt, melyhez, mint elmaradhatatlan kellék, egy szarukeretes szemüveg járult, és most homlokának pórusai készségesen kinyíltak, mint mindig, ha gazdájuk izgatott állapotba került.

- Itt valaki valami hibát követett el - mondta.

- Ja igen - értett egyet a csillogó hajú fiatalember és ő az a valaki.

- Mrs. Clayborne vagyonos asszony. Miért tette volna, amikor nem kell számolgatnia a pénzt, ha vásárol?

- Azt nem tudom. De akkor vajon miért néz trombitának áruházi dolgokat? Egy biztos, hogy rajtacsíptük.

- Ez csak egy buta tréfa lehetett. Hirtelen támadt ötletből tette, csak hogy lássa, meg tudja-e csinálni.

- És rájött, hogy nem tudja.

Homer Pyle-nak az a gondolata támadt, hogy a csillogó hajú fiatalember menthetetlenül helyzeti fölénybe került vele szemben, sőt ő egyenesen a kezére játszik, ugyanis ezen a ponton kínos csend ereszkedett közéjük. Testvére, Bernadette körül jártak gondolatai. Nővére, tudta ezt régóta, olyan természettel volt megáldva, amely túl gyakran meggondolatlan cselekedetekre ragadta őt. Egyszer, testre feszülő szövetruhában, fejest ugrott egy tóba a Central Parkban csak azért, hogy kimentsen egy kapálódzó pincsit; egy másik alkalommal pedig esernyőjével vert föl egy tojást, csak hogy egy kóbor macskát hecceljen vele. Még a legtöbb nőnél is ritkábban kötötte környezete orrára, hogy mit fog legközelebb cselekedni.

De ha az önkifejezés ilyen és hasonló megnyilvánulásaira csak a szemöldökét húzza fel értetlenül az ember, az áruházi lopás már mindenképpen az ajkait szorítja össze rosszallóan. A sok, az sok, gondolja az ember. Természetesen nem az ő hibája. Fivére is valami mentális természetű bajra gyanakodott. Paradox módon, azért szolgálta ki magát, mert ki volt szolgáltatva betegségének. Megboldogult nagynénjük, Betsy is ugyanebben a bajban szenvedett; róla a

Gimbel's őszi nagyvásárán derült ki, ami azóta is a család nagy szégyene.

A fényezett hajú fiatalember újra beszélt, ezúttal sokkal barátságosabb hangnemben.

- A főnök azt mondja, nem ragaszkodik a vádemeléshez.

A régi, iskolai betyárbecsület ilyetén megnyilvánulása egy, azóta vezető beosztásba került iskolatárs részéről azonnal felszálló pályára állította Mr. Pyle életkedvét. Ez annyit jelentett, hogy az ügy nem kerül nyilvánosságra, márpedig a nyilvánosság gondolata volt az, amely savként marta be magát lelkébe.

- Feltéve - folytatta a beszélő, és Mr. Pyle lelke újra mélyrepülésbe kezdett.

- Feltéve? - nyökögte reszelős hangon.

- Feltéve, hogy haladék nélkül elviszi őt a városból.

Homer Pyle-ból a megkönnyebbülés sóhaja egy szifonszerű horkantásban tört elő.

- Az megoldható.

- Reméljük is.

- Arról van szó ugyanis - magyarázta Mr. Pyle olyan méltósággal a hangjában, amelyre öt perccel korábban még képtelen lett volna -, hogy szinte azonnal Európába utazom, és magammal vihetem Mrs. Clayborne-t. Brüsszelbe megyek a PEN-konferenciára.

Legutóbbi szavai szemmel látható hatást tettek beszélgetőpartnerére. A fényezett hajú fiatalember élesen szívta be a levegőt. Szemeibe, amelyekkel eddig fagyosan meredt rá, mint a kerületi ügyész, aki keresztkérdésekkel vallat egy megbízhatatlan tanút, most új fény költözött.

- PEN? - kérdezte döbbenten. - De hiszen ön nem író.

- Szabadidőmben verseket írogatok.

- Tényleg? Nos, a mindenit, én is!

- Engem megnyugtat, ha írok.

- Pontosan. Engem is. Megmenti az embert attól, hogy bedilizzen a napi hajszától. Publikált is már?

- Csak néhányat, azt is kisebb lapokban.

- Nekem is pont így. Nem tejelnek túl jól.

- Valóban nem.

- Miket ír?

- Főleg lírát.

- Én inkább tiltakozó dalokat.

- Én még soha nem írtam tiltakozó dalt.

- Egyszer azt is ki kéne próbálnia.

A légkör az igazgató szentélyében lényegesen megváltozott, mégpedig a vendég javára. Mr. Pyle, aki a fényezett hajú fiatalembert nemzedékének különösen ártalmas példányának tartotta, amellyel sohasem tudott mit kezdeni, most egy újabb pillantást vetett a vele szemben ülőre, és hirtelen rádöbbent a fiatalember számos erényére. A fiatalember, aki iránt már a kezdet kezdetén zsigeri ellenszenvet érzett, mert nyilvánvalóan gazdag volt - éppolyan kapitalista, mint akik ellen tiltakozó dalait szerezte -, most úgy tekintett rá, mint egy pórul járt varangyos békára a szántásban; olyasvalakire, akit inkább sajnálni, mint elítélni kell, amiért nővérét áruházi lopáson érik. Röviden, az eset a gyászosból az örömünnep színeire váltott át.

- Nézze - mondta a makulátlan öltözetű fiatalember. S immár ideje felhagynunk a titkolódzással és mellébeszéléssel, neve Duane Stottlemeyer volt, nevezzük tehát Duane Stottlemeyernek. - Nézze - mondta Mr. Stottlemeyer -, arra nem gondolt, hogy ez az ügy nem lesz olyan sétagalopp,

ahogy ön elképzeli? Attól tartok, ön benne van a slamasztikában.

- Bocsánat, de nem értem önt.

- Nos, akkor elmagyarázom. Ön ugyebár most Brüsszelbe megy?

- Úgy van.

- És a hölgyet, akarom mondani Mrs. Clayborne-t magával viszi, ugye?

- Úgy van.

- Brüsszel hemzseg az áruházaktól - mondta Duane elkomorult arccal.

Nem volt szükség a témakör további kifejtésére. Homer Pyle minden nehézség nélkül megértette, és álla kissé leesett. Az ember nem gondolhat mindenre, és ő nem gondolt erre a körülményre. Az áruházi szarkák elcsípése, csakúgy, mint a Művészet, átível az országhatárokon. Az üzletekből fizetés nélkül távozók iránti ellenszenv általánosan elterjedt az egész kereskedelmi láncban függetlenül attól, hogy Amerikában vagy az óceán másik partján van az a láncszem. Lelki szemei előtt megjelent annak a rémképe, amint Bernadette nővére mindkét karját egy belga áruházi biztonsági őr ragadja meg, lopott javak kerülnek elő zsebeiből, majd beviszik az igazgató irodájába, aki már biztosan nem lesz egyik egykori iskolatársa sem. Ez olyan látomás volt, amely a legkeményebb fából faragott fivért is próbára teszi. Homer Pyle tehát lélegzetvisszafojtva meredt Duane Stottlemeyerre.

- De hát mit tehetek? - kapkodott levegő után, és Duane nem nézte tétlenül vergődését.

- Megmondom, mit csinálnék, ha a maga helyében volnék. Nem vinném Brüsszelbe.

- Hanem?

- Angliában hagynám. Na persze, nem Londonban. Ott túl nagy a kísértés.

- Hanem hol?

- Valamelyik kastélyban, ahol lehet szobát kivenni. Manapság rengeteg ilyen van. Hogy konkrét legyek, a napokban láttam egy ilyen hirdetést a *New Yorker*ben. Mellingham Hallnak hívják a helyet. Megakadt rajta a szemem, mert egy ismerősöm beszélt róla, amikor itt járt. Jerry West a neve. Angol fickó. Az amatőr golfbajnokságon vett részt. Amikor New Yorkban járt, bejárt a klubomba, így aztán gyakran összefutottunk. Ő mondta, hogy ha egyszer elvetődöm Angliába, okvetlenül menjek el oda is. Az egyik nagybátyja, egy Scrope nevű pasas működteti. Valami baj van? Egy kellemetlen emlék jut eszébe?

Homer arca felderült, már amennyire egy olyan arc, mint az övé, amely a birkafaggyú és a puding különös keverékére emlékeztetett, képes felderülni.

- Scrope, akit említett, egy londoni jogásznak, Willoughby Scrope-nak a fivére, akivel számos alkalommal volt szerencsém találkozni. Most már emlékszem. Rémlik, hogy hallottam Willoughbyt beszélni a testvéréről, Crispinről és annak házáról. Igazi történelmi hely, azt hiszem.

- Nincs a közelében nagyáruház?

- Dehogy. Jókora távolságra van Londontól, egy eldugott vidéki helyen.

- Épp olyan, amilyen most önnek kell.

- Jobb nem is lehetne. Willoughby Scrope el is tud mindent intézni nekem. Holnap felhívom. Nem is tudom, hogyan köszönjem meg önnek.

- Csak a szokásos Stottlemeyer-szolgálat.

- A milyen szokásos szolgálat?

- A nevem Stottlemeyer.
- Ó, örvendek, Mr. Stottlemeyer.
- Örvendek - mondta Duane.

2. fejezet

Nem sokkal azután, hogy ilyen szép barátság szökkent szárba Homer Pyle és Duane Stottlemeyer között - amely odáig vezet, hogy karácsonyi lapokat küldenek majd egymásnak, továbbá kölcsönösen postázzák egymásnak költészetük színe-javát - egy kellemes megjelenésű, vörösesszőke hajú fiatalember tette tiszteletét a Királynő ítélőszékének a Stranden található 3-as számú Bírósági Testületénél. Gerald Godfrey Francis West volt a fiatalember, az a Jerry West, akiről Duane már beszélt, és nem azért jött, szögezzük le azonnal, hogy a vádlottak padján foglaljon helyet és ellene felhozott vádakra válaszoljon. Az esküdtszék soraiba idézték be, ami bármelyikünkkel megtörténhet, és éppen helyet készült foglalni a kemény padon, hogy odaadóan figyeljen és „az igazat, csakis a színtiszta igazat" mondja, ahogy a jogi zsargon ezt oly tömören fejezi ki.

Az esküdtszék helyet foglalt a számára elkülönített karámszerű részben. A hivatalnok, akinek dolga volt a helyiségben megőrizni a kellően áporodott levegőt, egy pillantást vetett az ablakokra, hogy nincs-e valamelyik véletlenül nyitva. Jerry, miközben arra a lányra függesztette tekintetét, aki ugyanannak a sornak a túlsó végén ült, biztosabb lett, mint valaha, hogy a furcsa ábránd, amelytől már a lányra vetett első pillantás óta olyan érzése támadt, mintha közvetlen közelében fuzionált volna egy atombombában a kritikus tömeg, nem más, mint szerelem első látásra. Néha ily módon megy végbe. *A* szerelme *B* iránt - míg *C* és *D* iránt gyakran hosszú hónapokig tartó lappangás után kúszik csak a forráspont fölé - már az elején olyan hirtelen

detonációval robban be, mint azok a London Street-i pokolgépes merényletek. Röviden, nem létezik általános szabály.

A lány rendezett, félreérthetetlen megjelenése nyílt karakterre vallott. Jerrynek nem került nagy erőfeszítésébe, hogy elképzelje a lányt, amint az uszoda ugródeszkáján olyan professzionális fejest készül végrehajtani, hogy alig fodrozódik tőle majd a vízfelszín. Illetve, amint kétszáz yardra üti a golf labdát pontosan tartva az irányt: egy olyan sportban remekelve, amelynek ő maga is nagy rajongója volt. A lány, gondolta, bár még e tekintetben nem tanúsíthatta a színtiszta igazságot, jó lehet a teniszben is. Haja világos barnás volt, álla kerek és mégis határozott. Túl messze volt ahhoz, hogy megállapítsa szeme színét, de ösztönösen is tudta: épp olyan színű, mint amilyennek egy ilyen lányhoz tartozó szemeknek lenniük kell. Milyen abszurd és nevetséges, tűnődött, hogy amikor a tanúbeidéző fölkereste, akkor ő nyűgösen méltatlankodni kezdett! Mint hivatásos művész, a humoros karikatúra specialistája, hacsak nem golfozott, szerette a nap jelentős részét munkájának szentelni, és milyen szerencse, állapította meg magában, hogy nem valamilyen közalkalmazott, vagy fogorvos, vagy smasszer egy börtönben, vagy a Trinity House Testvéreinek egyike, ugyanis a Társadalom ezen kiváltságos tagjai valamilyen homályos oknál fogva eleve mentességet élveznek az esküdtszék kemény padjának koptatása alól. Ha tudta volna, hogy a tanúbeidézők ilyen lányokat is beidéznek, mennyire más fogadtatásban lett volna része a magánszférájába betolakodónak.

Ami felett ő és a lány, valamint még tízen (férfiak és nők) - nem bejegyzett fogorvosok - ítélkezni beidéztettek, az

Onapoulos és Onapoulos kontra Lincolnshire-i és Keleti Megyék Üvegpalackozó Társaság ügye volt; egyike azoknak az unalmas, vállalatok közti nézeteltéréseknek, amelyeken az ügyész dokumentációkat nyújt át unos-untalan a bírónak, s közben arra kéri a legnagyobb tisztelettel őlordságát, hogy méltóztassék egy pillantást vetni a ceruzával megjelölt bekezdésre a jobb oldalon, mire a bíró persze azonnal a bal oldalra méltóztatja vetni a pillantást („Ki ez a Mr. Jones? Semmi sincs róla a jegyzeteimben." „Lordságod a rossz oldalt nézi. Ha lordságod volna szíves a bal oldal helyett a jobb oldalt nézni." „De miért ne nézhetném a bal oldalt?" „Csupán azért, kérem tisztelettel, mert ott nincs semmi a jelenlegi ügyre vonatkozóan.") Az egyetlen dolog, ami miatt Jerry mégsem érezte elviselhetetlenül unalmasnak az ügymenetet, az az körülmény volt, hogy a bírónak, az ügyvédnek és más jelenlevőknek módfelett karikatúrába illő volt az arca, ha némelyikét egyáltalán arcnak lehetett nevezni, s azzal foglalta le magát, hogy vázlatokat készített róluk a jegyzetfüzetében.

Jelenleg Emil Onapouloshoz intéztek keresztkérdéseket egy szóbeli megállapodással kapcsolatban, amit állítólag még tavaly november negyedikén vagy mikor kötött, és Jerry látta, hogy a neki megtetszett lány szemeibe merev tekintet költözik, mintha a tanú válaszait nem találta volna kielégítőnek. Egyszer-kétszer összehúzta szép ajkait, és vonzó vonalú orra jelentőségteljesen elfintorodott. Mintha azt mondta volna magában, hogy ha Emil maga mögött óhajtja tudni az esküdtszék tagjait, akkor ennél jobban kéne teljesítenie. A csodálat, amit a lány iránt érzett, felerősödött. Napnál világosabb volt, hogy egy olyan lánnyal szívja most együtt a bíróság poros levegőjét, aki nemcsak a golfban, az úszásban és a teniszben jó, hanem intellektuális síkon is

megállja a helyét; aki képes helyesen mérlegelni a bizonyítékokat; akinek borotvaéles intellektusa azonnal átlátja, hogy mi az ördögről szövegelnek rébuszokban itt ezek alakok. Olyan feladat volt ez, amire a reményt, hogy megoldja, ő már rég feladta.

Ólomlábakon vánszorgott az idő. Majd - éppen, amikor az utolsó simításokat végezte a védelem ügyvédjének vázlatos portréján - meglepetésszerű hirtelenséggel hagyták abba az ügyvédek, és a bíróság visszavonult ítélethozatalra.

Az esküdtszék elnöke felszólította döntéshozatalra az egybegyűlteket, és akiktől a két Onapoulos sorsa és vélhetően még egy tucat palackozó sorsa függött - ugyanis ezek a palackozók olyan szaporák, mint a nyulak, főleg Lincolnshire-ben és a keleti megyékben -, nekiláttak, hogy kifejtsék véleményüket.

Ahogy az ilyen alkalmakkor lenni szokott, a vélemények skálája az enyhén sorsszerűtől az egészen végzetszerűig terjedt. A lány kezébe került az események irányítása. Tiszta, zenei hangon, amely Jerry füleinek olybá tűnt, mint a madarak esti danája valamely békebeli kert bokrai közül, a lány kijelölte a pályát, melynek mentén egy méltányos és pártatlan ítélkezésnek haladnia kell.

Úgy tűnt, a lány száz százalékig a palackozók oldalán volt. Ha a társaság egyik igazgatóhelyettesének drága unokahúga lett volna, akkor sem foglalhatott volna határozottabban állást. Már a kezdet kezdetén elkápráztatta hallgatóságát, kiváltképpen Jerryt. Túlzás lenne azt állítani, hogy Jerry követte a lány érvelését, de minden szavával egyetértett. Egy nőalakba bújt Dániel próféta beszél itt most, mondta magában. Szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy bárhova követné ezt a lányt. Amit ő jónak tart, gondolta, azt hogyne tartaná ő is

annak. Sajnálta Johnny Hallidayt, Onapoulos ügyvédjét, aki személyes jó barátja volt, de hát *fiat justitia, ruat coelum*[*], ahogy a mondás tartja, és egy Johnny Halliday tapasztalatával rendelkező jogász már rég meg kellett hogy tanulja: az ember nem nyerhet mindig. Bizonytalankodás nélkül hozzáadta a magáét az egyhangú szavazathoz, és az ügybuzgó törvényszéki kurkászok visszatüremkedtek a tárgyalóterembe, hogy megvigyék a palackozóknak a jó hírt, amitől azok valószínűleg rózsákat, vagy inkább palackokat fognak szórni kalapjukból Lincolnshire-szerte, nem hagyva ki a szomszédos keleti megyéket sem.

Leszámítva a gadarai sertéseket, akik közismerten évszázadok óta tartják a rekordot a rövidtávfutás kategóriában, semmilyen csoport nem hagyja hamarább maga mögött a rajtvonalat, mint egy bírósági esküdtszék, ha végre-valahára megszabadulhatnak kötelezettségük alól, s ennek megfelelően az ajtó felé tartó fejvesztett tülekedésben Jerry messzire sodródott a lánytól. De az utcán már sikerült beérnie őt, és egy megnyerőnek szánt köhintéssel beszélgetést kezdeményezett vele.

Gyakran megesik, hogy az elszánt szerelmes messziről imád valakit, és amikor először megadatik neki, hogy imádat a tárgya közvetlen közelébe kerüljön, a csalódottság érzése keríti hatalmába. Jerry nem érzett ilyesmit. Ámor nyilai már a tárgyalóterem nagy lőtávolságában is lényének mélye felé tartottak, de még inkább most, hogy szemtől szemben álltak egymással. A lány szemei, amint megfordult, - sejtésének megfelelően - tényleg barnák voltak, és az aranyló fény sem

---

[*] Legyen igazság, még ha le is szakad az ég. (latin)

hiányzott belőlük. Úgy köszöntötte Jerryt, mintha régi ismerősök volnának.

- Á, halihó. Ott volt az ülésen, ugye? - mondta a lány, s egyrészt meglepte, másrészt örömmel töltötte el Jerryt, hogy a lány emlékezett rá. Úgy van, erősítette meg, ott volt, mivel nem is volt más választása.

- A beidéző a lelkemre kötötte, hogy semmi szín alatt ne mulasszam el a személyes megjelenést, én pedig nem mertem kockáztatni. Kíváncsi volnék, mi történne, ha valaki elmulasztaná.

- Azt hiszem, borzasztóan megharagudnának.

- Belendülne Damoklész kardja az ember feje fölött?

- Valami olyasmi.

- Ami persze nem biztos, hogy sokkal rosszabb lenne, mint végigülni egy ilyen tárgyalást.

- Csak nem unatkozott?

- Halálosan.

- Ó, szegény Mr. ... Szegény Mr. ... Kicsoda is?

- Szegény Mr. West. Úgy van, szegény Mr. G. G. F. West!

- Olyan kár, hogy így érezte. Nekem tetszett. De csodálkozom, hogy ezt mondja, mert úgy láttam, nagyon is lekötötte a figyelmét.

- Az enyémet?

- Láttam, hogy egész idő alatt nagyon elmélyülten ír valamit jegyzetfüzetébe. Nagy hatással volt rám.

- Nem jegyzeteltem. Vázlatokat rajzoltam. A bírói testület tagjairól és más torz alakokról.

- Csak nem művész?

- Valami olyasmi. Leginkább képregényeket rajzolok.

- Hát, annál egy fokkal jobb, mintha tigrisbőrön pózoló meztelen orosz hercegnőket festene.

- Miért épp ilyesmire gondol?

- Mert az egyik nénikém, aki Bournemouth-ban lakik, azt hiszi, a művészek mind ilyesmiket csinálnak. Milyen képregényeket? Humorosakat?

- Azok akarnak lenni.

-Hát ez érdekes. Ugyanis szeretem a vicces képregényeket, de nem emlékszem, hogy valaha is találkoztam volna a G. G. F. West névvel.

- Az aláírás: Jerry.

- A mindenit! Kaphatnék egy autogramot, mester? Nagy rajongója vagyok önnek.

Jerry nyelt egyet, a beszédet megkönnyítendő, ebben ugyanis a váratlan felismeréstől pillanatnyilag nehézségekkel küszködött. Legyőzve a késztetést, hogy azt mondja: ez, úgy tűnik, nagyon közel hozza őket egymáshoz, csak egy "Ó, valóban?"-ra szorítkozott.

- Többször felvidított, mint ahogy azt maga képzeli. És az én munkámban az ember úgy ki van éhezve a rendszeres felvidításra, mint a mindennapi kenyérre.

- Hogyhogy?

- Túl sokat kell mosolyogni, és ez nyomasztóan hat a lélekre.

Ugyanis légikísérő vagyok. És nem csak a lelket üli meg, de az arcizmokat is végtelenül megviseli.

- De legalább találkozik egy csomó érdekes emberrel.

- Miért "de legalább"?

- Mert úgy beszélt, mintha nem szeretné a munkáját.

- Ó, dehogynem szeretem. Nagyon is! Az ember utazik a nagyvilágban, és, ahogy mondja, találkozik egy csomó érdekes emberrel - mondta a lány, és nevetett. Elemezve a lány nevetését, Jerry ezüstösen csilingelőnek minősítette.

Vagy inkább - ugyanis egy költő veszett el benne - arra a hangra hasonlított, amelyet koktélpohárban kergetőző jégkockák keltenek egy forró nyári délutánon. - Eszembe jutott - magyarázta tovább a lány - egy Donahue nevű öregember, aki sokat utazott velünk, és mindig kedves volt. "Hé, szivi!", így szokott rám förmedni, és soha nem mulasztotta el, hogy nekem ne ugorjon, mint egy megsebzett puma, ha nem repültem azonnal. Végül aztán megmondtam neki, hogy szerintem az a baja, hogy nem tűsarkú cipőben és testre feszülő sortban vagyok mindig, és ezután elég jól ki is jöttünk. Valaki mondta, éppen mielőtt szabira mentem, hogy meghalt. Igen... amúgy egész kellemes munka.

- Szerintem magának ügyvédnek kellene lennie.

- Ezt miért mondja?

-Csak arra gondolok, ahogy az imént összefoglalta a dolgokat a bíróságon. Fantasztikusan világos volt, ahogy beszélt hozzánk. Le voltam nyűgözve az ékesszólásától. Hol tett rá szert?

- A középiskolában. Sokat jártam a vitakörbe.

- Melyik iskolában? Roedean?

- Nem, Cheltenham.

-Egek, magam is oda jártam! Úgy értem, nem a lányiskolába, hanem a fiúba.

- Milyen kár, hogy akkor elkerültük egymást.

- Nos, most bepótoljuk.

- Igen, azt hiszem, az történik.

-Szóval, mit szólna, ha harapnánk valamit? Nem, bocsánat, majd elfelejtettem. A gyámommal kell ebédelnem.

- Van gyámja? Nagyszerű.

- Mit szólna a vacsorához?

-Akkorra már nem vagyok itt. Bournemouth-ba utazom a

nénikémhez.

- Mennyi időre?
- Néhány napra.
- Tehát a holnap se jó?
- Attól tartok, nem.
- Holnapután?
- Az kétséges.
- A holnapután után?
- Az is bizonytalan.
- Akkor legyen még azután!
- Az milyen nap is?
- Azt hiszem, péntek.
- Az talán jó lesz. És hol?
- A Barribault's előtt. Nyolc körül.
- Rendben, ott leszek - ígérte meg a lány, és leintett egy taxit.

Elnyelte a taxi, és Jerry szemeiben, ahogy ott állt és tekintetével kísérte a járművet, bármely járókelő gyengéd fényt figyelhetett volna meg, amennyiben a járókelők képesek gyengéd fényeket megfigyelni mások tekintetében. Valószínű, hogy nem, de attól az még ott volt. Jerry homályos álmodozásba merült. Korábban, emlékezzünk, az ugródeszka szélén látta lelki szemeivel, ahonnan egy hibátlan műugrást készül végrehajtani, most pedig hirtelen a házasságkötő teremben termett a lány, mert biztos volt benne, hogy egy ilyen lány nem ragaszkodik azokhoz a flancos ceremóniákhoz, amelyeken püspökök és papok serege fokozza a népsűrűséget. Biztos, hogy pár perc alatt nyélbe ütnék a dolgot, és utána már meghitt kis fészkükben ülhetnének összebújva, mint a turbékoló galambok az ereszen. Legalábbis a hosszú téli estéken, nyáron meg golfoznának és nagyokat úsznának.

Amikor elmélkedése során lelki szemei még ennél is mélyebbre hatoltak közös életük részleteiben, akkor ötlött eszébe a felismerés, hogy van egy bökkenő - mégpedig a masszívabb fajtából - a mennyei boldogság útján. Eszébe jutott valami, ami egy pillanatra elkerülte figyelmét, nevezetesen, hogy jegyben járt már valaki mással.

De ha figyelme át is siklott volna eme körülmény fölött, emlékezetét felfrissítette egy hang, amely a nevét mondta, miután a taxit elnyelte a forgalom. Megfordulva tengelye körül azzal a kellemetlen érzéssel, mintha egy bokszoló mért volna csapást hasi idegközpontjára, vette tudomásul a tényt, hogy Vera Upshaw áll előtte, akinek néhány hete tett házassági ígéretet.

A Trafalgar tér irányából közeledett, és a női szépség javíthatatlan csodálói közül sokan, akik vele szemben jöttek, nyakuk kificamítását kockáztatták, amint elhaladtak mell ette. És, tegyük hozzá, senki sem vádolhatta őket eme akrobatamutatványért, ugyanis elismerést érdemel önmérsékletük, hogy a füttyentést mellőzték.

Vannak lányok, akik fölöttébb csinosak, és vannak lányok, akik még elmennek; aztán vannak lányok, akik súrolják a lécet, és vannak, akikben "azért van valami", de nagyon ritkán találkozik az ember olyan lánnyal, aki igazán szemrevaló és eláll tőle a szemlélő lélegzete is. Kétségtelenül ehhez a korlátozott számú kisebbséghez tartozott Vera Upshaw, a néhai Charles ("jó öreg Charlie") Upshaw és felesége, Flora Faye díva egyetlen leánya. Verának az induláskor tehát minden megadatott. Apját, míg kiütéseket nem kapott a túlzott pezsgőfogyasztástól, London legjobb képű férfiúi között tartották számon, és anyja sugárzó szépsége mindenki számára, aki csak egy kicsit is szerette a színházat, ismert volt.

Az egyetlen, amit Vera nem örökölt tőle, az a bársonyos hangja volt. Az övé ugyanis a férfiasan keményebb felé hajlott.

Most is ilyen volt, amikor tudomásul sem véve Jerry "Á, helló"ját, rákérdezett: "Ki volt ez?" és Jerry, akinek már egy ideje halványan derengett, hogy valamit félbehagyott, rádöbbent, hogy elfelejtette megkérdezni a lány nevét valamelyik esküdtszéki társától.

- Nem tudom a nevét. Ott volt ő is az esküdtszéken, és a műsor után beszélgettünk egy kicsit.

- Aha - mondta Vera, elveszítve érdeklődését, majd témát váltva folytatta: - Ez a legjobb öltönyöd? - Mindig is kritikus volt vőlegénye külső burkolatát illetően, ugyanis Jerry, ami a ruhakérdést illeti, sok más művészhez hasonlóan a kényelmest részesítette előnyben a vonzóval szemben, s szemmel láthatóan Vera céljai közt szerepelt, hogy olyanná formálja át a fiatalembert, amit egy dalszerző a század korábbi szakaszában úgy irt le, mint a jól öltözött nyugati férfi mintapéldánya.

-Azt hiszem, egy kicist kicsiphetted volna magad a Savoyhoz. Ó, igen. Mikor is ebédelsz?

- Fél kettőkor.

- Akkor még van időnk beszélgetni. Kik lesznek ott?

- Csak mi, hasonszőrűek.

- Ezen mit kell érteni?

- Senki más, csak Bill bácsi és jómagam.

- Akkor biztos nem lesz más téma, mint a gyámság.

- Kétlem. Nincs kizárva, hogy most a golf lesz terítéken, egész végig.

- Nem szabad hagynod. Ki kell szedned belőle a pénzt. Itt a soha vissza nem térő alkalom. Egyébként már rég meg kellett

volna tenned.

Kurta, parancsoló stílusban beszélt, akár egy középkori úrnő, aki utasításokat osztogat a konyhás fiúknak vagy az alkalmazásában álló pórnépnek, és Jerry azon kapta magát, hogy rosszallóan tekint rá. Még mielőtt lelke másik fele belépett az életébe, már kételyei támadtak, vajon nem volt-e egy kissé elhamarkodott, amikor összekapcsolta az életét Vera Upshaw-val. Akkor jó ötletnek tűnt, de egy idő után valami kényelmetlen, megbánásféle érzés ette be magát szíve rejtekébe. Bölcs dolog volt, kérdezte magától, odabiggyeszteni a nevét a pontos vonalra egy olyasvalakivel kötendő szerződés alá, akiben a parancsolgatási hajlam - mely gyakran velejárója a páratlan női szépségnek - oly szembeszökő? Az a két ragyogó szem, semmi kétség, akár egy páros csillag, de tudott nagyon is zavarba hozó módon villogni, ha gazdájuknak valami nem tetszett. És, mi tagadás, akadt őbenne bőven, ami kiválthatta úrnőjének nemtetszését, például mostani vonakodása attól, hogy a gyámja fülét rágja a miatt az átkozott pénz miatt.

Visszafogta ingerültségét, és megpróbált szokásos kedves modorában beszélni.

- A gond csak az Bill bácsival, ha bármit ki akar préselni belőle az ember, hogy állandóan komolytalankodik. Ha próbálsz vele a témánál maradni, akkor ő rövidre zárja valami poénos szöveggel, vagy a gyűjteményéről kezd el fecsegni. Nehéz megfogni, mert minduntalan kisiklik a kezeid közül.

- Sikerülne, ha megpróbálnád.

- Már megpróbáltam.

- Nos, akkor próbáld meg újra. De menjünk innen, itt nem lehet beszélgetni - fakadt ki Vera, miután két percen belül már a, harmadik járókelő ütközött neki frontálisan.

- Menjünk a Savoyba, és igyunk egy koktélt a bárban.

-Amit nem értek - folytatta már koktél mellett -, az az, hogy miért kell egyáltalán gyámnál lenni a pénzednek. Ha egyszer apád rád hagyta, akkor te miért nem nyúlhatsz hozzá? Mi ez az abszurd helyzet, hogy harmincéves korodig mégsem a tiéd, ha csak Mr. Scrope közben ki nem adja?

- Azt már elmagyaráztam - válaszolta Jerry, és valóban megtette már több mint egy alkalommal, de vagy a menyasszonya emlékezőképessége is oly gyatra volt, mint az övé, vagy egyszerűen csak rossz hallgató volt, mint a süket vipera a Bibliában.

- Bill bácsitól tudom, hogy apa egy csődtömeg volt fiatalkorában. Képtelen volt megállapodni bármi mellett is, nem tudott pénzt megtakarítani, soha nem tudott kimászni az adósságokból, csak halmozta. Aztán, amikor harminc lett, hirtelen minden megváltozott. Azt hiszem, olyan lehetett, mint azok a vallásos megtérések a könyvekben. Megnősült, megállapodott, lett állása, amiben ki is tartott, félretette a pénzt, és később egyedül belevágott egy üzletbe, ami sikeres lett. Valószínűleg innen jött a rögeszméje, hogy harmincéves koráig senki nem viszi semmire és addig nem is szabad pénzt rábízni.

- Hát ez rém nevetséges.

- Én is mindig így gondoltam, de senki nem kérte ki a véleményemet. Tehát még három évet kell várnom.

- Nem kell.

-Tényleg? A harminc mágikus szám, és huszonhét vagyok.

-Nincs semmi ésszerű okod rá, hogy még három évig várj. Beszéltem egy jogásszal ezzel kapcsolatban. Azt mondja, minden attól függ, hogy végleges- és visszavonhatatlan-e a gyámság. A te esetedben nem ez a helyzet, mert Mr. Scrope

bármikor kiadhatja a pénzedet, ha úgy akarja. Tehát meg kell vizsgálnod, hogy mi áll az eredeti szerződésben, hogy tájékozott legyél a dolgodban, aztán panaszkeresetet nyújtasz be követelve a gyámság megszüntetését. Tehát ma ebédnél közlöd Mr. Scrope-pal, hogy erre készülsz.

- Ó, szegény fejem!

- Haragudni fogok, ha pipogya leszel.

Jerry megadóan bólintott. Tudta, hogy menyasszonya nem tréfál.

3. fejezet

Miközben Jerry és kollégái a Királynő Ítélőszékének 3-as számú bírósági körzetében a kelet-lincolnshire-i palackozók sorsa fölött pálcát törtek, a napi ügymenet a megszokott módon folyt a Scrope, Ashby és Pemberton irodáiban a Bedford Row utcában.

Azok az idők, amikor a londoni jogászoknak sötét és nyomasztó odúkban kellett robotolniuk, már a távoli múlté, ugyanis a mai jogász ragaszkodik az őt megillető komforthoz, és a legjobbat sem tartja túlzásnak. A Scrope, Ashby és Pemberton főhadiszállása világos, levegős és ízlésesen berendezett együttes volt, s az előszoba vonzerejét a recepció trónján helyet foglaló, karcsú és bőséges szőke hajjal ellátott hölgy nagymértékben fokozta. A férfit, aki most lépett be e szentélybe, a bárpultos lányokra emlékeztette, akiket ifjonti éveiben ismert, amikor bárpultos lányok meglehetősen nagy számban léptek be az életébe. Idegesen közeledett a magas pult felé, s okkal, mert a közelmúlt történései nyomasztóan nehezedtek vállaira. A torkát is meg kellett köszörülnie, hogy beszélni tudjon, és amikor beszélt, megalázkodó hangon tette.

- Beszélhetnék Mr. Scrope-pal, kérem? - A nevét legyen szíves.

- Mr. Scrope.

- Az ön nevét, uram.

- Scrope.

- Mr. Scrope?

- Crispin Scrope. Mr. Scrope fivére vagyok.

- Ó, bocsánat, Mr. Scrope. Mr. Scrope pillanatnyilag nem

elérhető, Mr. Scrope. Volna szíves helyet foglalni, Mr. Scrope?

Mr. Scrope volt szíves helyet foglalni, s elhelyezkedett, hogy kivárja, míg Mr. Scrope szabaddá teszi magát. Korosodó férfiú volt ritkuló hajjal, hideg kék szemekkel és lefittyedő bajusszal, továbbá azoknak a gyérülő hajzatú, korosodó férfiúknak aggodalmas tekintetét hordozta, akik egy nagyobb összeget készülnek kölcsönkérni fiatalabb testvérüktől. Bizonyos időközönként áramütésszerű rángás futott végig keszeg alkatán. Az iménti információcsere Scrope-tárgyban attól a kevés önbizalmától is megfosztotta, amivel akkor rendelkezett, amikor nagy nehezen elszánta magát erre az útra; s minél hosszabban ült ott, annál valószínűtlenebbnek tűnt számára, hogy számíthat bátyjára, Willoughbyra - bár rendes fickó és eddig mindig készségesnek mutatkozott a kisebb összegek folyósítása terén - egy lélegzetelállító kétszáz font, hat shilling és négy pennys tétel esetében is; egy akkora summa kérdésében, amellyel, legalábbis Crispin lázas elméje szerint, a Holdra is ki lehetne lőni egy embert.

Az idő lassan vánszorgott, és éppen azon morfondírozott, hogy ha lett volna egy csöppnyi esze, akkor előzetesen táviratban állapodott volna meg fivérével valahol máshol, és nem bejelentés nélkül toppant volna be egy munkanap kellős közepén, amikor kinyílt a "Willoughby Scrope" feliratú ajtó, és egy nagydarab, sikert sugárzó ember jelent meg egy másik nagydarab, sikert sugárzó embert kísérve ki. Kezet ráztak, a látogató ment a maga útjára, s házigazda a recepciós hölgyhöz fordult.

- Laposra vertem a fickót, Mabel.

- Parancsol, Mr. Scrope?

- Péppé kalapáltam. Hullott, mint gabona a sarló alatt. Az

én találatom huszonhárom volt, az övé csak nyamvadt tizenegy.

- Gratulálok, Mr. Scrope.

-Igaz, megküzdöttem érte, de ezt csak magamban mondtam.

-Tudja, mi a siker titka, Mabel? A kéz és a szem tökéletes összjátéka, ehhez pedig az kell, hogy megfelelő ütő állást vegyünk fel, ne legyen az túl merev, ugyanakkor túl laza se - és ekkor a szobában várakozó felé fordult - Egyetért vele, uram? - kérdezte, majd hirtelen elhallgatott, s csak nézett.

-Az ég szerelmére, Crips! - Szervusz, Bill.

Testvérek közt általában szokott lenni valami - néha ugyan elhanyagolható - hasonlóság a külső megjelenésben, de jelen esetben alig volt hihető, hogy ezek ilyen közeli vérségi kapcsolatban állnak egymással. Crispin vékony, beesett vállú volt és testtartása önbizalomhiányról árulkodott, ezzel szemben Willoughby majd kicsattant, és áradt belőle az önbizalom, amely együtt jár a sikerrel. Crispin a tipikus szegény rokont testesítette meg, míg Willoughby szemmelláthatóan a tehetőset. És nem tévedett volna az, aki így sorolta volna be őket. Willoughby mondhatta magáénak London egyik legjobban menő ügyvédirodáját, ezzel szemben minden, ami Crispinnek a Sors kegyéből megadatott, az egy hatalmas vidéki kastély volt, a fenntartásához kevés jövedelemmel. A Scrope-ok, Mellingham Hall urai századok hosszú során át remekül elboldogultak birtokukon, de az ősi fészek jelenlegi tulajdonosa - hogy saját szavaival éljünk - azt sem tudta, mihez kapjon, s minden, amivel vigasztalhatta magát, az a régi szép idők emléke volt, amelyeket ifjúi éveiben töltött ott. Willoughbyt, a kisebbik fiút, ahogy általában a kisebbik fiúval szokás, kidobták a nagybetűs

életbe, hogy a maga lábán álljon meg, s most már a legmagasabb jövedelemadó-kategóriában szerepelt a neve. Ezzel szemben Crispin, az örökös kénytelen volt szállóvendégeknek kiadni a házat, hogy a felszínen tudjon maradni valahogy. És mára odáig jutott, hogy az a kétszázhárom font hat shilling négy penny égetően szükséges volt a felszínen maradáshoz.

Willoughby még mindig csak meredten nézett. Bátyja látogatása volt az utolsó, amire számított. Hogy Crispin soha nem teszi be a lábát Londonba, olyan természetes volt számára, mint az élet többi ténye. A kisebb kölcsönökkel kapcsolatos tárgyalások, amelyekről már esett szó, mindig telefonon történtek.

- Nem tudtam, hogy itt vagy, Crispin. Mabel, miért nem mondta?

- Azt gondoltam, hogy nem óhajtja, hogy megzavarják konferencia közben, Mr. Scrope - mentette ki magát a recepciós hölgy olyan méltósággal a hangjában, amely jól állt neki, és Willoughbynak el kellett ismernie, hogy ez a helyes recepciós hozzáállás.

- Úgy van. Megzavarta volna a kéz és a szem tökéletes együttműködését. Na, gyere, Crips - invitálta Willoughby, s ahogy követte fivérét az irodájába, a reménynek vékony, de azért határozott sugarát érezte ragyogni. Bill, ez nyilvánvaló volt, vidám kedvében van ma délelőtt. Hogy ebből a jókedvből futja-e egy kétszázhárom font hat shilling és négy pennys csekk kiállítására is, az majd a közeljövő zenéje lesz, de a kilátások mindenesetre kedvezőnek tűntek.

Willoughby kicsattanó kedve irodája mélyén sem hagyott alább. Maga volt a ruganyosság és a pezsgés. Rövid dalrészleteket dúdolt, és inkább szökdécselt, mint járt. Ha volt

is nála virágosabb kedvű jogász aznap délelőtt a Bedford Row-n, azt nagyítóval kellett volna keresni.

- Nem hittem volna, hogy felbukkansz, Crips. Egy szivart?

- Kösz, nem, Bill.

- De egy ebéd az jöhet, ugye?

- Sajnálom, de el kell érnem az egy ötvenest.

- Kár, mert Jerryvel ebédelek. Örült volna, ha lát téged.

Crispin viszont most annak örült, hogy nem kell ajtóstul törnie a házba a kölcsönök és csekkek témakörében. Bár türelmetlenül várta, hogy terítékre kerüljön idejövetelének fő célja, ugyanakkor berzenkedett attól, hogy előhozakodjon vele. Ez a mesékből ismert viselkedés szinte általános a csökkent önbizalommal rendelkező férfiak körében, akiknek időre van szükségük, hogy összeszedjék bátorságukat, amikor nagyobb összegeket készülnek kölcsönkérni. Másként mondva, a "Megteszem!" kezdetű kijelentések minduntalan várakozólistára kerülnek náluk.

- Hogy van mostanában Jerry?

- Úgy tűnik, jól.

- Hogy mennek a dolgai?

-Azt hiszem, minden rendben. Nem hallottam panaszkodni. - Odaadtad neki a pénzt, amit az apja hagyott rá?

- Nem.

- Azt hiszem, oda kéne adnod neki, Bill.

Crispin beleéléssel beszélt. Tudta, hogy a szóban forgó pénz tekintélyes összeg, a néhai Joseph West ugyanis egy jól menő porcelánmanufaktúra tulajdonosa volt fent északon, s Jerryre, erre az aranyszívű fiatalemberre, ha tekintélyes bankszámla birtokába kerül, bízvást számíthat majd egy

anyagilag megszorult nagybácsi.

- És miért nem, Bill? Tudtommal rendesen dolgozik, és folyósítasz is neki egy bizonyos apanázst, de egy fiatalembernek az ő korában... mennyi is? Huszonhat? Huszonhét?.. rendelkeznie kéne egy kis tőkével. Amivel aztán kezdhet ezt és azt.

- Jobban nem is mondhattad volna. Már el is kezdte azzal, hogy eljegyezte az Upshaw-nőt.

- Nem is tudtam, hogy eljegyezte magát.

- Mégpedig egy Vera Upshaw nevezetű nővel.

- Van valami köze Charlie Upshaw-hoz?

- A lánya.

-Annak idején elég jól ismertem Charlie-t. Mielőtt meghalt, persze. Nem Flora Faye volt a felesége?

- De igen.

- A lány is színpadra állt?

- Nem, ő író. Én ugyan nem vagyok oda az írásaiért, de állítólag sikeres. Ezeket a vékony könyveket, ilyen címekkel, hogy *Nárcisz napok* meg *Reggel hétkor.* Lírai esszék, tudod.

- Te jó ég.

- Hát igen, én is így vagyok vele, de nem emiatt nem akarom, hogy Jerry elvegye.

- Miért nem akarod?

- Csupán azért, mert végtelenül csúnyán viselkedik vele. Emlékszel arra a második ígéretszegési sztoridra?

Crispin szelíd szemeinek hirtelen lecsukódása jelezte, hogy ama napok szerencsétlen epizódja, valamikor még tehetős világfi volt, elevenen él emlékezetében.

- Miért hozod ezt fel, Bill? - kérdezte szemrehányóan, ugyanis szívesebben látta eltemetve az egyszer már eltemetett múltat.

- Vera Upshaw arra a nőszemélyre emlékeztet, aki akkor úgy megtáncoltatott téged. Ugyanaz a típus. Angyalian bájos, de közben kíméletlenül nyomul, ha az érdekei úgy diktálják. Ez az Upshaw-Iány is csak Jerry pénzét szereti, pontosabban azt a pénzt, amiről azt hiszi, hogy Jerry markát üti egy szép napon.

- Ezt meg honnan veszed?

- A nő mondta. Határozottan kijelentette nekem, hogy addig nem megy hozzá, amíg én ki nem köhögöm Jerry tőkéjét. Ez az, amiért nem fogom kiköhögni.

E nyilvánvaló jel, hogy fivére nem egykönnyen válik meg birtokában lévő pénzösszegektől, kissé lelohasztotta Crispin reményeit, amelyek nemrég álltak felszálló pályára. Csak ült és rágta a bajuszát. Willoughby pedig kihasználta a társalgásban beállt szünetet, hogy ejtse G. G. F. West szívügyeinek témakörét.

- De beszélgessünk valami másról - javasolta -, például arról, hogy mi hozott ide, amikor szinte sose teszed be a lábad Londonba. Üzleti ügy?

- Nem egészen, Bill.

- Jövedelemadó?

- Nem, semmi ilyesmi.

- Akkor talán nem jól mennek a dolgok a jó öreg sasfészekben? Gond van a kuncsaftokkal?

- Örülnék, ha nem neveznéd őket kuncsaftoknak.

- De hát azok, nem?

- Azok hát, hogy a fene essen beléjük!

- Jól van, jut eszembe, nincs teljesen tele a ház, ugye?

- Nincs, a múlt héten ment el kettő. Azt mondták, túl csendes nekik a hely.

- Csak azért kérdem, mert tudnék küldeni valakit, akivel

feltölthetnéd a készletet. Egy Clayborne nevű amerikai nő. Bernadette Clayborne, de mindenki csak Barney-nek ismeri. Homer Pyle-nak, egy New York-i ügyvédnek a húga, akivel - mármint a jogásszal - hébe-hóba együtt dolgoztam. Néhány napja hozta át Homer, és most nálam tartózkodnak. Valahol vidéken, egy csöndes helyen akarja a húgát leparkírozni. Kifejezetten kérte, hogy jó messze legyen Londontól. Mellingham éppen neki való hely.

Olyan keserűen beszélt Crispin a két fizetővendégről, akik cserbenhagyták, s ezáltal megfosztották az égetően szükséges bevételtől, hogy azt várnók, kitörő örömmel fogad egy ilyen bejelentést. Ehelyett csak döbbenten nézett, majd egy denevérszerű vinnyogással fejezte ki nemtetszését.

- De én nem akarok nőket Mellingham Hallban!

- Dehogynem akarsz. A női kéz nélkül nem otthon az otthon.

- Majd az ágyba kéri a reggelit.

- Barney Clayborne aztán nem! Ő az a típusú nő, aki ötmérföldes sétára megy reggeli előtt, hogy jó étvágya legyen. Mennyire ismered Chaucert?

- Kit?

- Chaucert, az angol költészet atyját.

- Á, azt a Chaucert?

-Azt hát, ki mást? Tanulmányoztad behatóan mostanában? Csak azért kérdem, mert a Bath-i Asszonyra emlékezteti az embert. Ismered a típust: maga a megtestesült elevenség és lendület. Éééés: úszik a pénzben.

- Uramatyám! *Megtestesült elevenség?*

- Igen, azt hiszem, tombol benne az életkedv.

- Nem akarom még a közelében se Mellingham Hallnak! - Gondold meg, Crips.

- Nem, nem és nem!

- Ez az utolsó szavad?

- Igen, ez. Bill, te ezt nem érted. Nem is értheted, mert te egy nagydarab fickó vagy, és el sem tudod képzelni, hogy milyen, ha valakinek érzékeny az idegrendszere. Egy ilyen Miss Életkedv az őrületbe tud engem kergetni.

- Hát, nagy kár, mert a dupláját fizette volna. Homert majd fölveti a pénz, és valahol el kell helyeznie a húgát, mielőtt Brüsszelbe megy. Tagja a PEN Klubnak, és részt kell vennie egy konferencián, amelyet ott tartanak, s ennélfogva mi diktálhatjuk a feltételeket.

Néhány pillanatig Crispin gondolataiba mélyedve ült. Aztán azt mondta *"k”,* és ez az egyetlen szótag világosan jelezte, hogy acélos ellenállása megtört a további megfontolás ereje alatt. Majd megszólalt, hogy "rendben, jöhet a nő", de hangja híjával volt minden lelkesedésnek, majd folytatásképpen szavakba öntötte érzéseit azok iránt, akik Mellingham Hall vendégszeretetét élvezik.

- Az ördög vigye el az összes fizetővendéget! És Mellingham Hallt is! Bárcsak túladhatnék azon az átokverte helyen!

- Akkor miért nem adsz túl rajta?

Crispin olyan nevetésféle hangeffektust bocsátott ki, amelyre leginkább a "kedvetlen" jelző illik, és fivére némi aggodalommal tekintett rá.

- Az asztmád gyötör megint?

- Csak nevettem.

- Biztos? Mert nem úgy hangzott.

- De ha akarod tudni, elmondom, hogy mi miatt nevettem. Te olyan könnyedén odaveted, hogy "Akkor miért nem adsz túl rajta?", mintha csak úgy ripsz-ropsz el lehetne

adni Mellingham Hallt! Ki az ördögnek kell manapság egy ház, amely öt mérföldre van minden civilizációtól és akkora, mint a Buckingham-palota. És még nem beszéltem arról, hogy hogy zabálja a pénzt. Javítás itt, javítás ott, örökké csak javítás. A tető, a lépcsők, a plafon, a vízvezeték, soha nincs vége. És ez még csak a ház belseje. Kint a fákat metszeni kéne, a sövényt vágni, a hektárnyi fű se nyírja magát, a tó elmocsarasodik és az égig bűzlik, ha nem tisztítják a növényzetet kéthetente. És mindenféle alkalmazottak. Éjjel fölülnek az ágyban, és azon törik a fejüket, hogy még milyen újabb módokon tudnád elkölteni a pénzed - rájuk. Ha ez így megy tovább, nemsokára rám vághatják a diliház ajtaját. Emlékszem, amikor kisfiú koromban apa gyakran körbevitt Mellingham parkjain, és azt mondogatta: „Crispin, egy nap ez mind a tiéd lesz!" De azt elfelejtette hozzátenni, hogy „És a Magasságbeli irgalmazzon a lelkednek!" Bill, tudnál nekem kölcsönözni kétszázhárom font hat shilling és négy pennyt?

Valami azt súgta a tapasztalt Willoughbynak, hogy ez a siralomének ilyesféle kérésbe fog torkollani, ennek megfelelően nem is mutatott különösebb együttérzést. Hozzá volt szokva, hogy az emberek nemcsak a társaságát keresik, de a vagyonát is meg akarják osztani vele. Csupán az összeg pontos volta keltette fel egy kicsit az érdeklődését. A legtöbben, akik adósai sorába óhajtottak lépni, nem voltak ilyen pontosak az összeg meghatározását illetően.

- Nem valami kerek szám - állapította meg.
- A karbantartóknak megy.
- Nem tudnak várni?
- Már két éve azt csinálják.
- Ennyi idő alatt belejöhettek volna.

- Bill, ez nem olyan vicces. Te lehet, hogy jót szórakozol most, de nekem élesbe megy. Már el is küldtek valakit hozzám ez ügyben. Most ott van a háznál.

- Úgy érted, végrehajtók toporognak az ősi tölgyajtó előtt?

- Igen, szörnyű helyzetben vagyok. Állandó félelemben élek, nehogy rájöjjenek a fizetővendégek.

- Hadd jöjjenek, ne foglalkozz vele!

- Akkor mind elmennének.

- Dehogy mennének. Hülyeség.

- Nem hülyeség, tényleg elmennének. Na, hát ha nem akarsz kölcsönadni...

- Természetesen adok neked kölcsön. Mit gondoltál, mit fogok csinálni? Bár továbbra is furának találom, hogy ott van nálad valaki tőlük, s roppant blamás lehet üres kézzel visszaküldeni.

Crispin hirtelen nyelt egyet, akár egy buldog, amely olyan falatot próbál lenyelni, amelynek méreteit alábecsülte. Nyilvánvaló volt, hogy tetemes súly esett le görnyedt vállairól, s az eksztatikus öröm és megkönnyebbülés, amely bárkit, aki pénzt kér kölcsön, magával ragad, őt is magával ragadta, mégis keveredett benne a lapos unalomnak egy csipetnyi érzetével, amely együtt szokott járni a túl gyors győzelemmel. Keleti bazárokban az arab kereskedőknek van hasonló érzése, amikor a türelmetlen kuncsaft még alkudozni se akar. Crispin maratoni érvelésre és könyörgések litániájára számított, s ennek megfelelően érzése azéhoz hasonlított, aki egy sötét lépcsőházban megy le és a lépcső alján számít még egy lépcsőfokra, de már nincs még egy.

Mindazonáltal tartott még a megkönnyebbülés és az eksztatikus öröm, s ez egy boldog kiáltásban tört fel belőle.

- Fantasztikus vagy, Bill! Megmentetted az életemet!

- Csupán egy újabb megnyilvánulása annak, ahogy tegnap délután óta érzem magam. Olvastad a *Twist Olivér*t!

- Azt hiszem, valamikor gyermekkoromban.

- Akkor emlékszel a Cheeryble testvérekre?

- Halványan. Amolyan idősebb cserkészfiúk voltak, nem?

- Úgy van, és tegnap délután óta én annak a kettőnek az egyesített kiadása vagyok.

- Miért, mi történt tegnap délután?

- Ide nézz.

Crispin odanézett. Szemei egy apró tárgyon futottak végi minden különösebb lelkesedés nélkül. Egy letűnt kor ruházatát viselő vékony lányka miniatúrája volt, és a vékony lányok soha nem gyakoroltak rá nagy hatást. Mindig is jobban kedvelte a testesebb alkatúakat. Ifjonti éveinek mindkét házassági ígéret megszegési perében a felperesek az alsó nehézsúlycsoportból kerültek ki. Nehéz volt bármit is mondani erre, s véleményét egy gargalizálásszerű hangeffektusban fejezte ki, de Willoughby rendületlenül folytatta.

- Az ük-üknagymamánk.

- Aha.

- Hacsaknem az ük-ük-ük, vagy a még ükebb. Sosem voltam jó a felmenők meghatározásában.

- Mikor is élt Gainsborough?

- A Regency* idején, nem?

- Én is úgy tudom.

---

* Az 1811-1820 közötti időszak, amikor régensherceg uralkodott Angliában III. György helyett.

- Na, ez tőle van. A címe: *A kék ruhás lány.* Az ük-üknagymamánknak volt egy ikertestvére, és Gainsborough mindkettőjükről festett egy miniatúrát, az egyiket kékben, a másikat zöldben. A zöld már évek óta a birtokomban van, a kékre meg mindenütt vadásztam, mígnem tegnap bukkantam rá a Sotheby's-nél. Egy csomó kereskedőt kellett túllicitálnom érte. Kíváncsian lesték, hogy mennyit ér meg nekem, jól fel is verték az árát, de végül lenyomtam a sok szélhámost, és sikerült megszereznem.

Crispinnek nem volt könnyű elfojtania egy mélyről törő sóhajt. A ráció ugyan azt mondatta vele, hogy bárkinek, aki olyan tehetős, mint Bill, minden joga megvan ahhoz, hogy olyan tárgyakat kezdjen gyűjteni, amelyek lebilincselik a képzeletét, még ha azoknak a szem számára nincs is sok kínálnivalójuk, illetve hogy egy csomó műkincskereskedőt licitáljon túl érte; mégis fájdalmas volt arra gondolnia, hogy a pénz, amelyre égetőbb szüksége lett volna az ő zsebének, ük-üknagymamák miniatúráira fecsérlődik el.

- De üss a számra, hogy apró kis győzelmeimmel traktállak - mondta Willoughby. - Inkább megírom a csekket.

- Borzasztóan rendes tőled, Bill.

- Csak a megszokott Cheeryble-gesztus. Tessék.

Crispin elvette az értékes papírdarabot, dédelgető pillantást vetett rá, mint ahogy egy anya hajol elsőszülötte fölé, majd eltette a szíve fölötti szivarzsebbe. Eközben az ajtó, amelyről feltételezte, hogy Ashby vagy Pemberton belső termeibe vezet, kinyílt, és egy fej kukucskált be.

- Ráérnél egy percre, Bill? - kérdezte a fej.

- Az a Delahay-ügy?

- Az. Szeretnék néhány pontot megbeszélni veled.

- Ez a mai életérzésem. Akár három vagy négy pontot is szívesen! Egy pillanat és itt vagyok, Crips.

4. fejezet

Bár Crispinnek nagy örömére szolgált fivére társasága, most, hogy hirtelen magára maradt, mégsem csökkent számottevően a boldogság, amelyet az iménti találkozásuk váltott ki. Nem volt járatos a költő, Browning oeuvre-jében, de ha az lett volna, szívvel-lélekkel egyetértett volna Pippa dalának mondanivalójával; vagyis, hogy Isten a mennyben trónol, és minden rendben van a világgal idelent. Dióhéjban foglalja össze a lényeget, mondta volna Crispin. Történetesen ismerte azt a részt a zsoltárokban az örömről, amely reggel jő el, s hevesen tiltakozott volna minden szkeptikus ellenvetés ellen. Röviden, kitűnő formában volt lelkileg, de testileg is, ugyanis kényelmesen ült ott kalapját kissé félrecsapva a fején. Ez az emelkedett lelkiállapot, megjegyzendő, a szó legmélyebb értelmében a szellemnek az anyag fölötti diadala volt, ugyanis elmerevedett nyakkal érkezett Londonba, ama huzatoknak köszönhetően, amelyekkel oly bőven el volt látva ősei otthona. Tetemes mennyiségű fájdalom forrása volt ez a vonaton, de mostanra rájött, ha teljesen mozdulatlanul tartja fejét és közben nem szűnik meg a zsebében lapuló csekkre gondolni, akkor a kínok szűnnek meg létezni.

Willoughbytól magára hagyatva azt tette, amit a legtöbb embertársa tenni szokott, ha magára hagyják egy idegen szobában. Miközben nem feledkezett meg arról, hogy fejét mozdulatlanul kell tartania, föl s alá sétálgatott, megvizslatva ezt, megszagolva azt, megtapogatva papírokat és azon morfondírozva, vajon hogyan működik az a diktafon-izé az asztalon. És éppen befejezte egy jogi szakirodalommal teli

polc futólagos átvizsgálását, miközben arra gondolt, hogy belehalna, ha ezt neki mind el kéne olvas ni, amikor az előtérbe nyíló ajtó kivágódott és nagy sebességgel valami szilárd test viharzott be rajta.

- Bocsika, Bill! - vokalizálta magát a szilárd valami. Crispin éles kiáltást hallatva kezét a nyakához kapta, amely kíméletlenül robbant, mint egy bomba egy nagy erejű ütés hatására, ugyanis fejének reménye sem volt, hogy mozdulatlan maradjon. Csak állt erőteljesen dörzsölgetve a nyilallás helyét, annyira nem foglalta le a masszázs, hogy ne tudott volna általános benyomást szerezni az újonnan érkezőről.

Egy nő volt, aki csatlakozott hozzá, s nem volt szükség e újabb pillantásra, hogy megállapítsa: egy termetes asszonyság az. Akinek kevésbé kötötte le volna a figyelmét nyakának ápolása, talán azt is észrevette volna, hogy egy életvidám asszony, egy barátságos asszony volt ott, egy olyan nő, akit jó dolog ismerni; ezen belső oldalai csak később tárultak fel előtte. Az asszony szólalt meg először. Azon nők közül való volt, akik mindig először szólalnak meg.

- Halihó - mondta -, te nem Bill Scrope vagy.

Crispin udvariasan abbahagyta nyaka dörzsölgetését, és elmagyarázta neki, hogy Bill Scrope, sejtése szerint, megbeszélést folytat egy ügyfelével, de záros határidőn belül újra itt lesz.

- Én a testvére vagyok - tisztázta kilétét -, a bátyja vidékről. Az asszony egy olyan kiáltást hallatott, amelytől meglazult a vakolat a mennyezeten.

- Te vagy az a fickó, akié ez a Mellingham Hall nevű telep?

- Az enyém Mellingham Hall.

- Én meg holnap megyek oda. Mrs. Clayborne vagyok. Na, ez szuper, hogy így előtte összefutottunk. Legalább nem leszünk ismeretlenek, amikor betoppanok. Most már nem érzem úgy magam, mint egy kisiskolás, aki új suliba megy.

Crispin őszintén megrémült. Bár ez az asszony nem mondott semmi olyasmit, amivel szándékosan szégyenpírral akarná borítani a tisztesség orcáit, alapjáig rázkódtatta meg Crispin lelkét.

Említette már Willoughbynek a szívélyes nők iránti ellenszenvét, és tessék, máris itt van egy belőlük, akinek kifejezett célpontja az ő otthona, s oly émelyítően szívélyes, hogy beleszédül. A víziótól, hogy az előtte álló nő őgyelegjen naphosszat az ősi fészek körül, feje illesztési pontjából kiindulóan kezdett remegni, nyaka pedig mintha máglyán égett volna. És amikor az asszony azzal folytatta, hogy „Na, mesélj el mindent a kis kéglidről", csak a neveltetésének volt köszönhető, hogy meg tudta őrizni szokásos jó modorát.

- Bill azt mondja - folytatta -, egészen Késlekedő Ethelbert vagy ilyesvalaki idejéig megy vissza a hely története. Azt mondja, csupa ódon híd meg kőcsipkés oromzat meg ilyesmi a hely, és van egy tó is. Mennyei lehet.

A „mennyei" nem az a jelző volt, amely Mellingham Hall hallatán azonnal Crispin ajkára tolult. Olyan jelző volt, amelyet igencsak vonakodva alkalmazott volna a tóra, erre a kis csinos lehetne vízfelületre, hisz jelenlegi *csíntalan* állapota férfikezek szolgálatai után kiáltott, amelyek viszont őutána kiáltottak - orbitális munkabérekért. Szívvel-lélekkel gyűlölte a tavat. Néha, nyári estéken, amikor a lemenő nap sugarai aranyos színbe öltöztették a felszínét, megállt a tavat bámulva, és azt latolgatta, hogy vajon mit lehetne kezdeni a szörnyűséggel. Ha, teszem azt, hét szobalány fél éven át hét

kefével sikálná, akkor tiszta lenne, kérdezte magától reménytelenül. Nagyon valószínűtlen, érezte, s különben is, ki engedhet meg magának manapság hét szobalányt?

Mrs. Clayborne mélységében tárgyalta az általa fölvetett témát. Ha ingatlanügynök lett volna, aki rá akarja venni ügyfelét a hely megvásárlására, akkor sem beszélhetett volna lelkesebben. Azt mondta, rengeteg regényt olvasott ezekről a régi, vidéki angol házakról meg ilyesmikről, de élőben még sohasem látott egyet sem. Továbbá, hogy néhány barátjának Long Islanden és Newportban van pár csinos kacsalábon forgó kéglije, de az nem ugyanaz, mert híjával van az óvilági patinának.

-Vegyünk például téged. Szerintem ti Scrope-ok már az özönvíz idején is Mellingham Hallban éltetek.

Nem volt túl szerencsés részéről, hogy ezzel a kifejezéssel élt, mert a víz Crispint arra az éjszakára emlékeztette, amikor befolyt a tetőn az eső, további negyvenhét font kilenc pennyvel toldva meg a karbantartók bérét, amely már amúgy is százötvenre rúgott. Kezével a nyakához kapott, amire Mrs. Clayborne kérdően nézett rá.

- Miért csinálod ezt?

- Tessék?

- Állandóan a nyakadat dörzsölöd.

- Azt hiszem, huzatban ültem. Eléggé fáj. Mintegy gombnyomásra tört felszínre minden anyai Bernadette Clayborne-ból. Nemcsak a gondoktól összevont szemöldök változtatja őrangyalokká a nőket; az elmerevedett nyakra is gyors kezű készséggel válaszolnak.

- Mutasd csak - mondta. - Hozz egy széket, dőlj előre, mintha az egyik ősöd lennél, akit most visznek a bárd alá a Towerban.

Félrevezetnénk a széles olvasóközönséget - s mi sem áll távolabb a krónikás szándékaitól -, ha azt állítanánk, hogy Crispi élvezte a következő néhány percet. Valójában a legfájdalmasabb pillanatok egyike volt, amelyet valaha is élete folyamán átélt. Úgy érezte, mintha egy furcsa gép acélos szorító bilincseire bízta volna a fejét. Csupán anatómiai ismeretei, miszerint a fej szilárdan illeszkedik a gerincoszlop felső végéhez, mentették meg, hogy meggyőződéssé ne szilárduljon benne az érzés: feje most készül leválni a nyakáról. Magát hibáztatta, amiért olyan ostoba volt, hogy támogatott egy ilyen műveletet.

Édes az öröm a szenvedés után (ahogy John Dryden [1631-1700] oly szépen mondta). A megkönnyebbülés, érezte Crispin, miután egy, foga között motyogott „Azt hiszem, most már jól van" után támadója engedett szorításából, bőségesen kárpótolta mindazért, amin keresztülment. Mrs. Clayborne, nem sokkal azután, hogy megkezdte műveleteit, előrebocsátotta, hogy egy kis trükköt fog végrehajtani páciense nyakán, s ígérete teljes mértékben beigazolódott. Crispin felállhatott. Csodálatosan érezte magát. Csodálattal vegyes hálával nézett erre az asszonyra, és azon töprengett hogyan tekinthette valaha is *persona non grata*nak őt Mellingham Hallban. Pontosan az ilyen típusú nők azok, akikre Mellingham Hallnak évek óta égető szüksége van.

- Nem tudom eléggé megköszönni önnek - hálálkodott lázasan -, teljesen elmúlt a fájdalom.

- Tudtam, hogy ettől el fog múlni. Néhai férjemen is alkalmaztam, amikor macskajaj kínozta, ami szinte mindennapos volt nála, és azt mondta, ennek nincs párja. És most mesélj még az ősi fészekről.

Crispin szívesen megtette volna, de éppen akkor pillantott órájára, és az figyelmeztette: nincs idő a henye dorbézolásra. Az asszony társasága lebilincselte ugyan, de egy elérendő vonat követelései mindent felülírnak.

- Bárcsak megtehetném, de attól tartok, most azonnal mennem kell, ha nem akarom lekésni a vonatomat.

- Nem baj, holnap úgyis találkozunk.

- Pontosan. És remélem, jól fogja érezni ott magát.

- Lefogadom, hogy úgy lesz. És ha már a fogadásnál tartunk, lenne egy perced számomra, mielőtt útra kelsz? Tudnál ajánlani egy jó bukmékert? Van egy nyerő tippem egy lóra, de nem ismerek itt senkit. Hallottál már egy Newmarket nevű helyről?

Crispinben föltámadt a nosztalgia. A hely nevének említése ifjúsága emlékeit idézte. Talán sehol sem veszített annyi pénzt, mint Newmarketen.

- Ott lesz futtatás mától kezdve néhány napig. Szóval, kinél szoktál fogadásokat tenni?

- Valamikor a Slighby's-nél volt számlám. Most is ott van, remélem.

- Tehát nem fogadsz mostanában?

- Soha. Teljesen abbahagytam.

- Azt hiszem, bölcsen tetted. Egyedül én is ritkán kötök, de a fickó, akiről beszéltem, azt mondta, a Testvéri Szeretet tuti nyerő befutó lesz.

- Testvéri Szeretet?

- Az a ló neve. Jut eszembe, a tiéd mi? A családin kívül, úgy értem.

- Crispin.

- Te jó ég! Nem arról van szó, hogy én akarom rád dobni az első követ, mert engem meg Bernadette-nek kereszteltek.

Szerencsére mindenki csak Barney-nak szólít. Neked is úgy kell ezentúl.

- Úgy foglak.

- El tudsz képzelni bárkit, aki Bernadette-nek hív bárkit? Vagy Crispinnek, vagy akár Willoughbynek? Bill aranyos fiú. A bátyámmal nála tartózkodunk mint vendégek.

- Nekem is így mondta.

- Egy kicsit túlsúlyos, nem?

- Igen, talán az.

- Néhai férjem is ilyen volt.

- Valóban?

- Nem tudtam távol tartani az egészségtelen ételektől. De nem azt mondtad, hogy el akarsz érni egy vonatot?

Amikor Willoughby visszatért a megbeszélésről, egy bátyra számított, és döbbenten tapasztalta, hogy időközben gyerekcsere történt hivatali szobájában.

- Hello, mi az, Barney? - üdvözölte a cseregyermeket. - Honnan kerültél elő?

- Mindenhonnan, Bill. Az imént kellemes beszélgetésem volt Crispinnel. Micsoda egy név! Azt hiszem, inkább Crippinnek fogom hívni.

- Mi lett vele?

- Vonatja volt.

- Hogyne, persze, hiszen mondta is. És téged mi szél hozott ide?

- A pénzszűke szele. Néhány dolcsi kéne kölcsönbe. Totál ki vagyok söpörve.

- Vásárlás?

- És London vékonypénzű polgárainak némi megtámogatása. Van bennem valami, ami úgy vonzza a

kéregetőket, mint a macskamenta a macskákat, és közben meg le vagyok égve. Ha nem adsz a gazdagságodból, ki kell hagynom az ebédemet. Szó se róla, az alakomnak jót tenne ugyan, de kilátásnak nem túl kellemes.

- Drága Barney, természetesen a vendégem vagy ebédre.

- A szűkölködő soha nem távozik üres kézzel ajtajától?

- Ha nem zavar az unokaöcsém társasága.

- Még az se, ha marslakók jönnek a külső űrből, ha bőven van mit enni és inni.

- Lesz bőven. Ugyanis ünnepi alkalom ez a mai. Épp most sikerült megvennem *A kék ruhás lányt.*

- *Ő* kicsoda?

- Ő egy miniatura Gainsborough-tól. Kék ruhát visel, mert amikor a néhai Gainsborough a címén törte a fejét, ezt találta ki neki.

- Roppant szellemes volt tőle. Ezeknek a művészeknek úgy vág az eszük, mint a borotva. Hol is sámfázzuk ki a gyomrunkat? Bocs, hogy újra itt kötök ki, de mindjárt éhen halok.

- A Savoyban.

- Mehetnénk, mielőtt elájulok?

- Én kész vagyok. Mabel, ebédelni mentem - mondta Willoughby, ahogy keresztülmentek az előtéren.

- *Bon appétit,* Mr. Scrope.

- Te jó ég! Micsoda franciás elegancia! És ha keresné valaki - tette hozzá Barney -, mondja meg neki, hogy egy orgiában tobzódik, és nincs értelme várni, mert sok-sok hónapig nem fog kijózanodni. Ünneplünk. Épp most tett szert egy kék ruhás lányra.

5. fejezet

Az ünnepi fogadás teljesen úgy zajlott le, ahogy azt Willoughby előre megmondta. Fél négy tájban ért véget, amikor is Willoughby visszament hivatalába, Jerry a lakására, Barney pedig folytatta London felfedezését. Fivére, Homer e pillanatban Vera Upshaw-val beszélgetett a Flannery és Martin's könyvesbolt előtt a Sloane Square-en, ahol az imént futottak össze.

Találkozásukban nem volt semmi egybeeséssszerű. Valaki talán azt a végzetszerűséget vélné felfedezni, amely oly jellemző motívuma a görög tragédiáknak. A Sloane Square ugyanis nincs messze a Chelsea Square-től, és bárki, aki Willoughby vendégszeretetét élvezte a Chelsea Square 31. szám alatt, az magától értetődően a Flannery és Martin's-t választja, ha könyvet akar vásárolni. Homer, aki olvasta és elismerően vélekedett Vera *Reggel hétkor* című művéről, minél hamarább be akarta szerezni folytatását, a frissen kiadott *Nárcisz napokat.* És ami Verát illeti, a lakás, amelyet édesanyjával megosztott, épp a sarkon túl volt, és gyakran bekukkantott a könyvesboltba, hogy lássa, van-e a polcokon példány szellemi gyermekéből. Néha reggel nézett be, néha pedig este. Ma délután tette ezt, és még mindig ott volt, amikor Homer elérte úti célját.

A makulátlan külsejű fiatalember, aki az üzletben a vásárlókat kiszolgálta, szívesen látta volna távozóban a lányt. Üzleti jellegű kapcsolatuk elején még elbájolta sugárzó szépsége, de mostanra már ott tartott, hogy a háta közepére sem kívánta látogatásait. Lehetetlennek tűnt, hogy - valahányszor kifogásolta a *Nárcisz napok* távollétét a

polcokról - megértesse vele: ő csak egy senki itt és nem vonják be a megbeszélésekbe, amikor Flannery és társa, Martin eldöntik, hogy mely könyvek képezzék az árukínálatot. Miss Upshaw jó kifogásnak tartotta az eladó magyarázatát, és ezt tudomására is hozta. A fiatalember a homlokát törölgette, és azt kérdezte magától, mi csalhatta lépre annak idején, hogy jelentkezzen erre az állásra, amikor oly élénk a kereslet markos fiatalemberek iránt utcasöprésre. Eközben Vera végigfutatta a szemét a polcon, amelyet a szépirodalom régebbi termései töltöttek meg, hogy megbizonyosodjék: nem kerültek-e oda mégis merő véletlenből a *Nárcisz napok,* amikor kinyílt a bejárati ajtó, jókora tömeg meleg levegőt és egy alacsony, köpcös és amerikai valamit bocsátva be, aki első látásra egyetlen hatalmas szarukeretes szemüveg volt. Vera egy futó, érdektelen pillantáson túl nem méltatta különösebb figyelemre. Az alacsony, köpcös amerikaiak soha nem gyakoroltak rá nagy hatást, legyenek bár szemüvegesek vagy sasszeműek. Csak amikor az eladóhoz fordulva a „Van egy példányuk a *Nárcisz napok* című könyvből Vera Upshaw-tól?" bűvös szavakat kiejtette, pördült meg tengelye körül, nyíltak szét ajkai, kerekedtek tágra szemei, remegett meg bájos alakja, mintha valaki durva-ízetlen tréfát űzne vele egy elektromos szerkezettel. Kétséges, hogy borzongott-e meg lány erőteljesebben annál a lánynál, aki a nagy indiai lázadás idején hallotta a skót dudák velőtrázó visítását Cawnpore ostrománál.

Az eladó sem maradt érzéketlen. Kezdett felébredni benne a gyanú, hogy felettesei egy kelendő árut hagytak ki a kínálatból. Vera lelkesedését még el lehetett intézni azzal, hogy az egy megszállott mindennapos rítusa, de - hacsak nem a nagybátyja vagy az édesapja az az ember ott a szemüveg

mögött - ez a hirtelen igény a *Nárcisz napok* iránt talán, ki tudja, egy tömegméretű kereslet kezdeti jele. Az első tétova cseppek, melyeket özön követ? Ha egy alacsony, köpcös tengerentúli személy is óhajtja nevezett művet, ez azt mutatja, hogy el lehet olvasni, és ki megmondhatója, hogy mások nem akarnak majd hasonlóképpen cselekedni. Döbbenet vett rajta erőt, de igyekezett visszanyerni hidegvérét.

Miután sajnálattal bevallotta, hogy a keresett könyvvel pillanatnyilag nem szolgálhat, ígéretet tett Homernak, miszerint a közeljövőben beszerzi neki, amiről azonban Homer lemondott, mondván, hogy ő a még közelibb jövőben elhagyja Angliát. Ezután a fiatalember pótmegoldásként felajánlotta *A golfpályán töltött élet*et Sandy McHoots tollából, illetve a *Színpadi emlékek*et Flóra Faye dívától, de nem találtak kedvező fogadtatásra, s Homer a következő pillanatban már kint is volt a járdán a bolt előtt, hogy a Chelsea Square felé vegye útját, amikor egy hang szólalt meg: „Bocsánat", és megfordult, majd megfordulva lecövekelve állt, mint az, aki fölött egy tündérmesében éppen kimondták a varázsigét.

Homer életéből egyedülálló módon hiányoztak a gyönyörű lányok. Nemigen járt vacsorákra vagy szórakozni, fogadásokra, ahol nagy számban fordult elő ez a típus, pedig szinte soha; és hivatali óráiban egy vállalati jogásznak erősen korlátozottak az esélyei, hogy Helénákkal fusson össze. Ennek következtében Vera Upshaw igen erőteljes hatást gyakorolt rá. Csak tátogni tudott, mint egy szemüveges aranyhal, így a lány kezdte el a beszélgetést. Fellépése lendületes volt, és nélkülözött minden félszegséget. Ha volt is benne valami kivetnivaló, akkor az talán a túlságosan céltudatos és már-már parancsoló modora volt. Olyan szerény

számú olvasóközönség mellett, mint amilyen az övé volt, nem engedhette meg, hogy csak úgy futni hagyjon egy potenciális olvasót.

- Ha jól hallottam, ön a *Nárcisz napok*at kereste - mondta keményen.

Homer hangszálai nem voltak csúcsformában, de egy gyors válaszra még képes volt, miszerint: igen, úgy volt, s hozzátette, hogy nem volt nekik egy példányuk sem.

- Tudom, hogy nem volt nekik - mondta Vera keserűen. - Ilyen trehány módon működnek itt a könyvesboltok. Amerikában is ez a helyzet?

Kissé meglepődve azon, ahogy minden átmenet nélkül azonosítja nemzeti hovatartozását, Homer azt válaszolta, hogy ő mindig kielégítőnek találta a New York-i boltokat, továbbá, hogy ő nem tekinthető mérvadónak ebben a tekintetben, ugyanis alig olvas mást a jogi szakirodalmon kívül.

- Vállalati jogász vagyok. Amit én olvasok, az szinte teljesen szakmai.

- Régóta tartózkodik Angliában?

- Csak néhány napja. Persze, nem először vagyok itt. Mindig is szerettem Londont.

- Bár, gondolom, a felesége jobban kedveli Párizst. A legtöbb amerikai nő így van ezzel.

- Nem vagyok nős.

- Bocsánat, csak azt akartam mondani, hogy nagyon örülnék ha adhatnék egy példányt a *Nárcisz napokból.*

- Nem, nem, dehogy. Nem kívánhatom...

- Nekem van belőle bőven. Ugyanis én írtam. Homer szemei egy normál golflabda méreteit kezdték fölvenni, és egy döbbent „Valóban?" hagyta el tátogó ajkait.

- Ez a második könyvem. Az első tavaly jelent meg. Címe...

- *Reggel hétkor* - tette hozzá Homer sietve.

- Nem mondja, hogy olvasta?

- Többször is.

- De nem is Amerikában adták ki!

- Egy angol barátom küldte meg nekem.

- És tényleg tetszett?

- Szerintem bámulatos.

- Milyen jó ezt hallani. És milyen furcsa.

- Bocsánat?

- Az imént még azt mondta, csak jogi könyveket olvas.

- Kivéve, ha a *Reggel hétkor* kerül a kezembe - vágta ki magát Homer, miközben veszélyesen közel ért ahhoz, hogy hozzá ne tegye: „Drága hölgyem".

- Kivételt teszek a magával ragadó, élvezetes és igazi csemegék esetében, amelyektől úgy érzem, mintha egy csacsogó patak mellett ülnék és ezüstösen csilingelő hangját hallgatnám. Megvan benne az, ami manapság oly kevés könyvnek sajátja: a báj.

Ez jól sikerült, gondolta Homer, és Vera is úgy gondolta. A *Reggel hétkor*ra csak szórványosan reagáltak a kritikusok, azt is csak kétes lapokban, ilyen és ehhez hasonló megjegyzésekkel: „segít eltölteni a tétlen órákat", illetve: „el lehet olvasni".

Ez volt a valóság.

- Úgy beszél, mint egy költő - állapította meg Vera, s először érezte, hogy most nem egyedül a férfit finom illatként körüllengő gazdagság aurája az, ami sokat nyom nála a latba, és küldött feléje egyet azokból az olvatag pillantásokból, amelyek úgy érnek egy érző férfilelket, mint a lórúgás.

- A magam módján az vagyok - vallotta be Homer, miközben nehezen formálta a szavakat, ugyanis annak a tekintetnek a delejes hatása tartott még. - Kisebb verseket írogatok szabad időmben.

- Ki is adták őket?

- Csak nagy ritkán.

- Gyűjtsön össze egy könyvrevalót belőlük.

- Nem hiszem, hogy ilyen babérokra törhetnék.

- Butaság. Ön túl szerény. És most meg kell kérdeznem a nevet és a helyet.

- Tessék?

- A nevet és a címet, ahova a könyvet küldhetem.

- A név Homer Pyle, a cím pedig...

- Hogyne, emlékszem rá, azt mondta, holnap elutazik Angliából.

- Igen, Brüsszelbe megyek a PEN-konferenciára.

- Nahát, én is.

Homer újfent nehéznek találta, hogy beszéljen, és amikor sikerült neki, mindössze egy erőtlen „Valóban?"-ra volt képes.

- Na, akkor még látjuk egymást. És a könyv. Oda tudom adni most is, ha eljön a lakásomra. Itt van egy lépésre, és szeretném bemutatni az édesanyámnak. Talán nem ismeretlen a neve a számára. Flora Faye filmcsillag.

A lányban, aki egy idegen férfit hoz haza, hogy bemutassa az anyjának, egy kutya kísérletező szelleme lakozik, amely csontot ejt le a nappali szőnyegére, s természetes módon keresi az első alkalmat, hogy megtudakolja anyja véleményét róla. Vera, miután kikísérte Homert látogatása végén, visszatért oda, ahol Flora Faye díva karosszékében hátradőlve pihent. Édesanyja egy kérdő „Nos?"-sal tekintett föl fotelje mélyéből egyetlen lányára.

- Én is pont ugyanezt akartam tőled kérdezni.
- Hogy mi a véleményem Mr. Pyle-ról?
- Pontosan.
- Nos, hát akkor elmondom neked, kicsim.

Meglepő módon, egy olyan asszony szóbeli megnyilatkozása, aki hosszú pályafutása során több igazgatót, vezető férfit, mellékszereplőt és segédrendezőt juttatott az idegösszeomlás szélére, mint nemének bármely más, hasonló formátumú tagja, meglehetősen nyájas és finom volt. Soha nem tartozott a színpad egykor oly népszerű viharos érzelmű királynői közé, akik tomboltak és őrjöngtek; ő sokkal finomabb eszközökkel érte el a hatást. Egyik játékírója, aki idegkimerültségből lábadozott egy szanatóriumban, úgy írta le őt, mint egy keselyűt, aki galamb módjára turbékol.

- Attól függ - folytatta -, hogy melyik oldalára gondolsz. Ha a külső megjelenésére, akkor kétlem, hogy valaha is elviszi a pálmát egy szépségversenyen, még ha egy strandon is van az. Másrészt, ő egy amerikai vállalati jogász, és az első lecke, amit az életben tanulunk, az az, hogy nincs olyan amerikai vállalati jogász, aki ne százdolláros csekkeket hordana ing helyett télen-nyáron. El tudom képzelni, amikor Mr. Pyle-t kérik föl, hogy vigye egy cég peres ügyeit egy másik cég ellen, akkor ügyfelei szerencsésnek mondhatják magukat, ha - miután kifizették őt - marad a zsebükben egy szerény menüre való. Adj még egy csésze teát, drágám, és egy keveset abból a rózsaszín tetejű süteményből.

- Anya, az hizlal.

- Minden, ami jó az életben, ahogy valaki oly bölcsen megállapította, az vagy erkölcstelen, vagy törvénybe ütköző, vagy hizlal.

Visszatérve a kérdésedre, azt hiszem, tudom, miért kérdezted. Nem kerülte el figyelmedet, hogy nagy hatást gyakoroltál erre a tengeren túli barátunkra. Nem tudta levenni a szemét rólad, s ezen egyáltalán nem csodálkozom, mert te vagy a legelbűvölőbb kislány a föld kerekén, édesem. Most azt kérdezed magadtól: „Hogyan tovább?", és természetesen anyádhoz futsz jó tanácsért. Jó helyett jobb tanácsot tudnék adni, ha tudnám, hogy állnak a dolgok köztetek azzal a zselézett hajú utcai portrépiktorral, akivel eljegyzésbe keveredtél. Ha jól tudom, némi pénz kacsint rá, de az jelenleg még csak a letétből kacsingat, mivel a gyámja nem hajlandó kiadni, és te, nagyon okosan, nem vagy hajlandó hozzámenni, amíg a zárak meg nem oldódnak, ha ez az, amit a zárak szoktak csinálni. Én inkább jégtömböket használnék, amelyek megolvadni szoktak. Te most úgy vagy, mint a színházigazgató, akinek a darabja nem éppen kasszasikernek néz ki, és azt mondja magában: „Elhalasszuk két hétre, vagy vágjunk bele, s lesz, ami lesz?" Ha van egy kis sütnivalója, akkor elhalasztja, és én is azt tanácsolom neked, hogy hasonlóképpen cselekedj, életem.

- Anya, ez nem ugyanaz a helyzet. Gerald még ma megkapja a pénzét.

- Ezt meg honnan veszed?

- Megmondtam neki, hogy mit tegyen. Ugyanis tanulmányoztam a dolog jogi oldalát. Túl hosszú lenne elmagyarázni, de a lényeg, hogy minden azon múlik, hogy a gyámság megszüntethető-e. Márpedig megszüntethető, így Mr. Scrope-nak semmi esélye. Gerald ma vele ebédelt, és kábé mostanra minden el van rendezve.

- Értem. De még ha ez is a helyzet, mi az ördögöt akarsz vele, amikor itt van neked ez a főnyeremény jogász, százszor

annyival a zsebében? Nem nevezném jól csengő névnek a Mrs. Homer Pyle-t, mégis kifejezetten biztatlak, hogy vedd fel. Ne érts félre, nem azt kérem tőled, hogy legyél belé szerelmes. Én is majdnem hozzámentem valakihez szerelemből, amikor fiatal és buta voltam, de időben leszálltam a hatodik mennyekből, és beláttam, hogy nagy ballépés lett volna. Egymás kölcsönös megbecsülése, ez az, ami a házasságban egyedül számít. Pyle megbecsül téged nem? Persze, hogy megbecsül. És ne mondd nekem, hogy te nem becsülnél meg valakit, akinek bőven van mit a tejbe aprítania. És együtt lesztek Brüsszelben, kit tudja meddig. És te mindennap elragadóbb leszel. És egy férfi, aki maga is ír kisebb verseket nem tudja megfogni a pénzt. A malac már a zsákban van. A forgatókönyv akkor se lehetne jobb, ha tizenöt szövegkönyvíró és ha dramaturg dolgozna rajta Hollywoodban. Ne vesztegesd az időt bogaram. Lépj a telefonhoz, és közöld a cipőpucoló fiúddal, hogy vége, ennyi volt. Egyébként soha nem értettem, mit eszel rajta. Semmilyen lány nem lett volna képes érzéketlen maradni egy ilyen remek tanáccsal szemben, amely anyától jön, aki a legjobban tudja; Vera is egyszerűen le volt nyűgözve. Mindamellett bizonytalan volt.

- De hogy csináljam? Azt se tudom majd, hogy mit mondjak.

Faye díva elnézően mosolygott, majd székéből felemelkedve átölelte lányát, csókot nyomott orcájára, ahogy tucatnyi lányával tette már tucatnyi jelenetben, amióta az idő múlásának köszönhetően egyre inkább csak anyai szerepeket kapott.

- Ne törd azt az aranyos kis buksidat, kicsim. Majd én elintézem a telefont. Azt mondod, keresned kell majd a

szavakat. Nos, nekem nem kell. A szavak az utolsó, amit nekem valaha is keres nem kellett. Pontosan tudom, hogy fog lezajlani a jelenet, mondom neki, te azt gondolod róla, hogy ő gyenge, mégis, neked egy erős férfira van szükséged, mert kell valaki, aki irányít téged és meghozza a döntéseket helyetted és így tovább, ez meg eccetera, eccetera, mígnem kibököm, hogy te mindig úgy fogsz rá tekinteni, mint nagyon, nagyon drága barátra, és kitüntető figyelemmel fogod kísérni a pályafutását. Kérdés?

- Ó, anya!

A posztos rendőr, látva Homert, amint útra kelt hazafelé, a Chelsea Square irányában, valószínűleg vívódott magában, vajon megérdemelné-e az a fickó ott, hogy lemeszeljék, ugyanis látványa tagadhatatlanul azé az emberé volt, kinek étele a mézharmat, itala pedig a Paradicsom teje. Csak annak ténye, hogy szemüveget és kalapot hordott, mentette meg a szemlélőt attól, hogy figyelmét ne kössék le teljesen Homer csillogó szemei és lebegő haja. Valóban, emelkedett hangulatban volt, mintha épp az imént kapott volna egy hat számjegyű összeget egy multinacionális vállalat és egy másik multinacionális vállalat közti fúzióban tett közreműködéséért.

Látogatása Flora Faye díva és lánya, Vera otthonában maga volt a teljes és maradéktalan siker. Úgy számította, hogy csak pár percre ugrik föl hozzájuk, s ezzel szemben majdnem két órán át szóval tartották, és erről csak felsőfokban tudott volna beszámolni.

Flora Faye dívát bájosnak találta. Az ilyen rangú előadóművészek gyakran hajlamosak rá, hogy hidegek és távolságtartóak legyenek a művészi berkek számára oly

idegen halandókkal szemben, mint a vállalati jogászok, ezzel szemben Faye díva, amint megtudta, hogy a jog az ő becsületes, kenyérkereső munkája, nem is lehetett volna szívélyesebb. A legnagyobb érdeklődést mutatta az ő prózai foglalkozása iránt. Homer most már értette, hogy számos színházi évad publikuma miért borult le Flora Faye lábai előtt, s hogy valaha egy kegyelmes úr, érezvén, hogy egy dívához nincs fogható, miért tette meg őt azzá.

Ami a lányát, Verát illeti, nos ő reveláció volt számára. Miután hazaért, első tette volt, hogy leült és írt egy verset, amelynek közvetlenül Vera volt a múzsája.

Barney akkor lépett be, amikor Homer épp az utolsó simításokat végezte lírai művén, s költő bátyja abban a kimért és formális modorban üdvözölte, amelyben húgát üdvözölni szokta.

- Á, Bernadette.

- Szia, Homer.

- Kellemesen telt a délutánod?

- Úgy telt.

- Merre jártál?

- Erre is meg arra is, és a látnivalókat nézegettem. Meg egy kicsit vásároltam.

Homer erősen megrázkódott, elejtve a töltőtollat, amely nemrég még hű segítőtársa volt lelke rezdüléseinek rögzítésében.

- De, ugye nem...?

Húga azt az elnéző mosolyát produkálta, amelyet általában orvosok bugyuta fecsegéseire tartogatott, akik arra hívták fel a figyelmét, hogy túl sokat dohányzik.

- Nem, nem, dehogy. Kizárólag kápé-tranzakciók történtek. Egyébként teljesen mellétrafáltál azzal a

Guildenstern's-üggyel kapcsolatban. Nem győzöm hangsúlyozni, hogy tisztán kísérleti jellegű volt az egész. Valamilyen oknál fogva azon kaptam magam, hogy Betsy nénikénk körül jár az agyam, és azt mondtam magamnak, ha ő el tudott csenni ezt-azt az áruházi zsaruk orra előtt, akkor nekem is meg kell tudnom tenni. Így történt aztán, hogy megpróbáltam. Természetesen, hiba volt, most már látom. Talán jobb lett volna nem kísérletezni vele. De honnan tudhattam volna, hogy ezeknek a kopóknak még hátul is van szemük?

Húga magyarázata megegyezett azzal, amit ő is mondott Duane Stottlemeyernek kikérdezése elején, de már akkor sem tartotta valami épkézláb magyarázatnak, és most is ezt gondolta. Meg volt győződve róla, hogy húgának valami defektusa van, hasonlóképp Betsy néni pszichés-mentális alkatához, aminek köszönhetően minden, ami nincs odaszögezve, ellenállhatatlan vonzerőt gyakorol rá. Hálája Duane iránt csodálatos javaslatáért napról napra nőtt, s azt kívánta neki, hogy következő tiltakozó dala találjon támogató kiadóra, olyanra pedig, amelyben az őáltala ismert kiadóknál több Mikulás-mentalitás lakozik, amikor fizetésre kerül sor. Hála és köszönet Duane-nek, Bernadette holnaptól biztonságos helyen lesz Mellingham Hallban, távol az áruházak alattomos kísértéseitől.

Barney, miután még egyszer fényt derített motivációira, amiért megpróbálta megrövidíteni a Guildenstern's olcsóbb áruk osztályát, témát váltott. Az előbbi ugyanis nem tartozott azok közé, amelyek igazán érdekelték.

- Jut eszembe, ma reggel találkoztam Bill Scrope fivérével, Crispinnel, aki azt a Mellingham Hall nevű helyet működteti.

- Valóban? És hol találkoztál vele?

- Bill irodájában. Csak beugrottam, hogy átadjak neki egy miniatúrát, amit pár shillingért vettem egy régiségboltban, mert tudtam, hogy gyűjti ezeket a vackokat, és képzeld, az volt az első, hogy ő mutatott nekem egy ilyesmit, amiért nemrég valami bődületes pénzt adott ki. Gainsborough-tól van, azt hiszem, azt mondta, tudod, az egyik ilyen első rangú akárkitől. Ezek után persze nem hozakodhattam elő az én kis öt shillinges bigyómmal. Az olyan lett volna, mintha a Westminsteri Ebparádéra egy korccsal neveznék be.

- Na és milyen volt a beszélgetés Crispin Scrope-pal?

- Szupi. A végén úgy váltunk el, mint puszipajtások.

- Helyes, helyes. Tehát, akkor biztos vagy benne, hogy jól érzed majd magad Mellingham Hallban? - kérdezte Homer megkönnyebbülten. Megkönnyebbülése másnap délig tartott, amikor a növekvő nyugtalanság vette át a helyét. Ennek oka pedig húga nyílt és leplezetlen rajongása volt az általa már említett Gainsborough-miniatúra iránt. Mihelyt Willoughby a gyűjtők megbocsátható büszkeségével kiállította az asztalon, egész folyamát indította el benne annak, amit a kitüntetett figyelem bókjainak neveznek. Gainsborough, ha hallotta volna ezeket, úgy érezhette volna - bár mindig is tudta magáról, hogy nem utolsó -, ez már túl sok, ennyire jónak azért soha nem tartotta magát. „Cuki"-nak nevezte a kis képet. Úgy vélte, a kislány annyira aranyos, hogy alig lehet szavakba önteni, bár ráférne néhány kiadós ebéd, hogy meghízzon egy kicsit. Majd tüzetesebb vizsgálat céljából kinyúlt érte, s Homernek úgy tűnt, csillognak a szemei, és ez nem tetszett neki. Így csilloghattak akkor is, mondta magának, amikor a Guildenstern's labirintusát rótta, s bár a vacsora, melyet Willoughby szakácsa fölszolgált, fenséges volt, nem túlzunk,

ha állítjuk, hamuvá vált szájában. Csak ült ott kenyeret majszolva, miközben rettegve latolgatta, hogy mit hoz a jövő.

Az étkezés végén üresen állt fel az asztaltól, már ami a proteineket és szénhidrátokat illeti, de tele szilárd elhatározással. Nem tetszett neki, amire kényszerűségből elszánta magát, ugyanakkor érezte, kutya kötelessége megtenni azt. A lélek kész volt, de a renyhe test hevesen tiltakozott a reá váró feladat ellen, hogy Willoughbyt figyelmeztetni kell. Erre akkor nyílott alkalom, amikor Barney már nyugovóra tért, s ő és vendéglátója még egy utolsó, lefekvés előtti italra átmentek a dolgozószobába, ami ezen agglegénylak epicentrumát képezte. Willoughby, visszavonulni készülvén, felemelkedett és a miniatúrát a kandallópárkányra helyezte, megkönnyítve ezzel a szót Homernek.

- Csak nem ott akarod hagyni?

- Miért, hol máshol?

- Azt hittem, egy ilyen értékes dolgot valahol elzárva tartasz.

Willoughby szórakoztatónak találta az ötletet.

- Gondolod, hogy valaki még trombitának nézi?

- A helyedben én jobban aggódnék.

- Van riasztó az ablakokon.

- És az elég szerinted? - kérdezte Homer, s összerándult, mint egy sózott csiga arra a gondolatra, hogy le kell rántania a leplet családja rég titkolt szégyenéről, ugyanakkor azt is érezte, ha van pillanat, amikor egy lelkiismeretes embernek e revelációt meg kell tennie, akkor az most van itt.

- Scrope, soha nem ütött még szöget a fejedbe, hogy miért töröm magam annyira, hogy egy mindentől jó messzi helyet találjak a húgomnak? Képzelheted, milyen kellemetlen ezt

nekem megmondani, de kötelességem, hogy figyelmeztesselek: nem biztonságos bármi értékes tárgyat a közelében hagyni.

Számított rá, hogy bejelentése negatív fogadtatásban részesül, és nem is tévedett. Willoughby ijesztően kihúzta magát. A föltételezést, hogy ez csak valamiféle vicc volt, gondolkodás nélkül elutasította. Vállalati jogászok nem szoktak beinni a vacsorán, hogy utána ízléstelen tréfákat engedjenek meg maguknak. Nyilvánvaló volt, hogy vendége úgy is gondolja, ahogy mondja, s fagyosság lakozott a tekintetben, amely Homerra szegeződött.

- Azt gyanítod, hogy a húgod tolvaj?

- Attól tartok, ez több mint gyanú. Nem sokkal azelőtt, hogy hajóra szálltunk, letartóztatták, mert az egyik nagyáruházban lopáson érték, és beigazolódott, hogy nem félreértés volt, ugyanis zsebei tele voltak olcsó ékszerekkel. Szerencsére ismertem az áruház igazgatóját még az egyetemről, és elállt a feljelentéstől, de azt a feltételt szabta, hogy Bernadette-nek záros határidőn belül el kell hagynia Amerikát. Egyik barátom azt tanácsolta, hogy vegyek ki neki egy szobát valamelyik vidéki angol házban, ahol távol van minden ilyen jellegű kísértéstől.

A pár perc, amelyet e kimerítő helyzetjelentés igénybe vett, időt adott Willoughbynek, hogy visszanyerje lélekjelenlétét és rendezze gondolatait. Mostanra már képes lett arra, hogy rámutasson Homer gondolatmenetének gyengéjére.

- Képzelem, milyen kellemetlen lehetett neked - szólt belőle újra nagyvonalú énje, és eltűnt a ridegség a hangjából -, de szerintem nem kéne ezt úgy mellre szívnod. Lehet, hogy csak a poén kedvéért csinálta, hogy lássa, meg tud-e úszni egy ilyen akciót.

- Először én is erre gondoltam, de aztán más lett a véleményem.

- Akkor abból indult ki, hogy az ilyen nem rosszabb, mint amikor az ember ezt-azt átcsempész a határon. Mindegy, akárhogy volt, ne mondd nekem, hogy egy olyan nő, mint Barney, képes lenne visszaélni egy barát vendégszeretetével úgy, hogy elcsen tőle dolgokat, amíg ott lakik nála. Én még a koronaékszereket is itt merném tartani mellette, úgy megbízom benne.

- Akkor tehát nem zárod el a képet?

- Persze hogy nem. Ha elzárnám, az szerintem sértő lenne számára.

- Nem is tudna róla.

- *Én* tudnék róla, és nem tudnék a tükörbe nézni, amikor borotválkozom. Szakállt kéne növesztenem. Na, hagyjuk a témát, és menjünk aludni. Holnap korán ott kell lennem az irodámban. Néhány napra szabadságra megyek, és egy csomó dolgot el kell intéznem, mielőtt eltűnök.

Homer is aludni ment, csak álom nem jött a szemeire. Nem sokkal éjfél előtt bújt ágyba, de egy órakor még éber és nyugtalan volt. Nem javult a helyzet kettő órára sem. Negyed háromkor cselekvésre szánta el magát. Fölkelt, belebújt fürdőköpenyébe, leosont a dolgozószobába, levette a miniatúrát a kandallópárkányról, elhelyezte az íróasztal középső fiókjába, bezárta azt, majd visszament az ágyába. Holnap délután, ha korábban nem tudja, felhívja majd és értesíti Willoughbyt. Kettő óra negyven perckor aludt el.

6. fejezet

Jerrynek is nyugtalanul telt az éjszakája. Azokból az órákból üjó párat, amelyek a szendergésnek voltak fenntartva, az éber töprengés rabolt el.

A megoldásra váró probléma azok közé tartozott, amelyek bizonyos lapokban a *Jó tanácsok reménytelen szerelmeseknek* rovatban bukkannak föl minduntalan. A kérdés, amire mindenképpen választ szeretett volna kapni, a nevezett lapokban általában így kezdődött: *„Mit tegyen egy fiatalember, aki..." A* lánnyal jár jegyben, s váratlanul azon kapja magát, hogy *B* lányba szerelmes, akit nyilvánvalóan a világ kezdete óta neki szántak a dolgok folyását intéző égi hatóságok?

Lett volna most Amerikában, akkor fordulhatott volna a Drága Abby Nénihez vagy a Joyce Fivérekhez. Londonban senki nem jutott eszébe, akinek éleselméjűsége iránt hasonló bizalmat érzett volna. Ott volt ugyan Phyllis néni annál a lapnál, amelynek már jó sokat dolgozott, de ő valójában egy, az ötvenes éveit taposó, elhízott férfi volt, szenvedélyes rajongással a sör iránt és meglehetősen feslett életszemlélettel, és Jerry viszolygott még a gondolatától is, hogy beléje helyezze bizalmát.

Miután reggelije végeztével leült, hogy rágyújtson a szokásos pipára, nekifogott, hogy áttekintse a helyzetet. Kétségkívül nem tartozott a legkedvezőbb helyzetek közé, de egy tekintetben, érezte, van miért hálásnak lennie. Megígérte Verának, amikor együtt ebédeltek a Savoyban, hogy újra előhozza Bill bácsinak az anyagiak kényes témáját, és ezúttal sokkal határozottabb és keményebb lesz. Ha nem bővült volna

Barney-val a vendégek listája, feltehetően ígérete szerint is cselekedett volna. És ha így tett volna, nem kérdés, hogy mi történt volna. Bill bácsi abban a túláradó jókedvében volt, amelyben egy férfi kapva kap az alkalmon, hogy bárkit bármivel lekötelezzen. Amint pénzt kértek volna tőle, a cilinderből nyulat varázsoló bűvész sebességével nyúlt volna a csekktömbje és csekkíró töltőtolla után, s ezzel mintegy az utolsó akadály is elhárult volna a néhai Charles Upshaw és Flora Faye díva egyetlen lányával, Verával kötendő frigy elől. Annyira egy hajszál híján úszta meg, hogy, bár a reggel meleg volt, jeges hideg futott végig Jerry testén a feje búbjától a lába ujjáig, amikor erre gondolt.

De őrangyala bevetette magát és úgy intézte, hogy ott legyen Barney is; kellően hálás is volt neki érte. Azt kívánta, bárcsak találkozhatna vele, hogy vállon veregesse és elmondhassa, mennyire értékeli, amit áldásos közbelépésével tett. Erre persze semmi remény. Az őrangyalok visszahúzódó természetűek, és irtó nehéz elkapni őket. Nos, tűnődött, miközben egy újabb pipára gyújtott, eddig rendben is lennénk, de világos gondolkodású fiatalember lévén meg sem próbálta elkendőzni maga elől a valóságot, hogy bizony hosszú még az út az oázisig. Őrangyala szemmel láthatóan örömmel randevúzik vele, de még sok tennivaló vár rá, és szó sem lehet ölbe tett karokról, elégedett hátradőlésről, a figura lazára vételéről vagy az akarat elernyesztéséről, ha győzni akar. Folytatnia kell olyan makacsul, mint eddig, míg ez a szerencsétlen jegyesség a múlté nem lesz. Bárhonnan nézi ugyanis a dolgok jelenlegi állását és bármennyire ódzkodik elfogadni a tényeket, nem tagadhatja le, hogy még jegyben jár Vera Upshaw-val, és ha nem tesz azonnali lépéseket, mégpedig a megfelelő irányba, nemsoká ott fog vonulni vele

középen az oltár felé délelőtti felöltőjében és pantallójában, amelyről Vera fojtott hangon szóvá teszi majd a maga kritikus stílusában, hogy nincs rendesen kivasalva.

Meglehetős hosszú időn át feszült figyelmet szentelt az őt fenyegető veszélynek, amikor egy pillantása a reggeli lapra, amely mellette hevert az asztalon, emlékeztette, hogy szerda van, és arra eszmélt, hogy az élet kemény és kérlelhetetlen. Kelletlenül állt fel, borotválkozott meg, zuhanyozott le, vette fel flanelöltönyét és cipőjét és kötötte meg nyakkendőjét, mert legszívesebben órákig töprengett volna még. Ezek után, aktatáskájával a kezében elindult otthonról. A szerda az a nap, amikor karikaturisták fölpakolják heti termésüket és útra kelnek vele a magazinok felé, hogy ott a művészeti kiadók szemügyre vegyék az árut. Körülbelül egy tucat ideges karikaturista gyülekezett a művészeti kiadó ajtaja előtt, hogy egyenként hívja be őket egy test nélküli fej, amely szabályos időközönként kidugta magát, miközben egy pokolian büdös szivart szívott. Mindez nagyjából ugyanolyan atmoszférát teremtett, mint amilyen a fogorvosi várószobákban uralkodik.

Szerdánként Jerrynek rendszerint számos ilyen szobában kellett tartózkodnia, mielőtt sikerült üzletet kötnie, a művészeti kiadókat ugyanis, akárcsak Viktória királynőt, nem könnyű megnevettetni. De ma olyan volt, mintha a Sors együtt érezne vele nehézségeiben, amelyek árnyékot vetettek szerelmi életére, és nagyon helyesen úgy döntött, valamivel bearanyozza napját. Reménykedve, hogy ott legalább barátságos fogadtatásban lesz része, karikatúráját annak a hetilapnak irodáinál kezdte, amely már oly sok munkáját megvette és amelynél Phyllis néni is vezette a megtört szívekhez szóló rovatát. A kiadói szék jóakaratú betöltője történelmi tettet hajtott végre azzal, hogy nemcsak egyetlen

vitriolos karikatúrát fogadott el, hanem aktatáskája egész tartalmát, miközben csalódottnak látszott, hogy ez minden, amivel Jerry szolgálni tudott.

Egyedülálló esemény volt ez, és hatására hasonló érzések ébredtek benne, mint aminők úgy felpezsdítették Willoughby bácsikája kedélyét is, amikor birtokába került *A kék ruhás lány*. Olybá tűnt számára, mint ahogy olybá tűnt volt Will bácsi számára is, hogy ez olyan volumenű, ebéddel kísért ünneplést kíván, amelyről majd legendákban emlékeznek a késői korok dalnokai.

Már csak annyi maradt hátra, hogy kiválassza a megfelelő vendéglőt, és némi gondolkodás után a Barribault's világhírű vendégszerető hely grillterme mellett döntött. Bármi ennél kevésbé fényűző ordító ellentétben állna az alkalommal. Ahogy belépett a texasi milliomosok és indiai maharadzsák eme törzshelyére, csak egyetlen körülmény gátolta, hogy tökéletes legyen benne az, amit a franciák *bien étre*-nek* neveznek, az a tény, hogy egyedül volt. Körülötte gazdag férfiak és jól öltözött nők sáncolták el magukat és párokban fogyasztották kedvenc menüjüket, de neki nem volt senkije, aki társa lehetett volna az ünneplésben. Érezte, hogy dalolva fizetné ki kettejük busás számláját is, ha itt lenne a lány, akit szeretett.

S ebben a pillanatban látta, hogy itt van. Kávéját kortyolgatta egy asztalnál az ajtó mellett. Kővé dermedt a látványtól. Egy texasi milliomos, aki mögötte nyomult, a grillterem hátsó végébe szorította, de ő alig vette észre a tömbszerű alakot. Olyan szemeket meresztett, mint

---

* Jól lenni, jó közérzet (francia)

amilyeneket Homer Pyle, amikor először találkozott Vera Upshaw-val, azzal a különbséggel, hogy míg Homernek az első pillanattól fogva nem volt kétsége afelől, hogy testi valóság az, amire bámul, addig neki az volt a benyomása, hogy a káprázat tüneménye vagy képzelet szüleménye az, amit lát; esetleg egy asztrális test, amely Bournemouth-ból repült valahogy London nyugati végeibe. A lány fölnézett, elbűvölő mosolyt küldött feléje, miközben barátságosan meglóbálta kávéskanalát.

- Halihó! - szólalt meg a lány, miután Jerry egy maharadzsán átverekedve magát, a lány mellett termett. - G. G. F. West, ha nem tévedek.

Jerry lerogyott mellé az asztalhoz. Mintha valaki közvetlen közelében tamtamdobot vert volna, de rövid nyomozás után rájött, hogy csak a szíve az.

- Hát - szólalt meg - ez bámulatos. Azt hittem, Bournemouth-ban van.

- Ott vagyok, illetve máris ott vagyok, mielőtt leszáll az éj. egy napra jöttem fel üzleti ügyben.

- Ó, tehát nem véglegesen tartózkodik itt? - kérdezte Jerry csalódottan.

-Dehogy, csak átutazóban.

-Hát, ez nem túl biztató. Mindegy, harapjunk valamit.

- Már haraptam.

- Harapjon még egyet.

- Kösz, nem, de nem akarom megzavarni, maga csak harapjon nyugodtan.

- Engem most nehéz lesz megzavarni, ugyanis, ha tudni akarja, falni jöttem ide. De, hogy elejét vegyem a „mohó kismalac" és az ezzel szinonim jelzőknek, melyek már, látom, a nyelve hegyén vannak, el kell mondanom, hogy a mai

főétkezésem eredetileg ünnepi lakomának indult. Nem tudom, mennyire ismeri a házaló karikatúra műfaját?

- Nem nagyon.

- Nos, szerdánként az ember lapos kis aktatáskájával végigjárja a lapkiadókat, és ha szerencséje van, akkor négy-öt sikertelen próbálkozás után el tud adni egy, azaz egy darab karikatúrát, mivel a művészeti kiadók mint osztály csak nehezen képesek felismerni a minőségi árut.

- Mint a buta indián a mesében, aki bőkezűbben szórta az üveggyöngyeit, mint az egész törzs. De miért buta?

- Mert férfinak született!

- Úgy van. Na, folytassa. Ott tartott, hogy szerencsés, ha el tud sózni négy-öt sikertelen próbálkozás után egyetlen rajzot.

- Néha csak hat-hét után.

- De ma?

- Pontosan. De ma a legelső helyen az egész heti termésemet el tudtam adni.

- Mit akar, ez nagyszerű!

- Bámulatos.

- Ezek után nem csodálkozom, hogy tobzódni akar. Örülnék, ha nekem is ilyen szerencsém lenne.

- Már milyen értelemben?

- Üzleti értelemben, amiért ma Bournemouth-ból följöttem. Maga szerint mit jelent az, ha egy ügyvéd azt írja, hívja fel és valami nagyon előnyöset fog hallani?

- Én pénzre gondolnék.

- Én is bízom benne, ugyanis azok után a kecsegtető szavak után lukulluszi ebédet engedélyeztem magamnak. Úgy éreztem, ez most belefér.

- Tehát, kapott egy ilyen levelet?

- Ma reggel jött.

- Akkor ennek azt kell jelentenie, hogy örökölt valakitől.
- Azt kell, ugye? De kitől örökölhetnék én?
- Nem halt meg mostanában valaki rokona?
- Tudomásom szerint senki. És egyiknek sincs pénze.
- Akkor valaki régi iskolatársa Cheltenhamből? Valamelyik lány, aki azért ütött gólt hokiban, mert maga éppen jókor passzolt neki?
- De hogy haldokolhatna már egy volt iskolatársam? Mindenki huszonéves.
- Értem. Hát, ez valóban rejtélyes.
- A nénikém szerint itt valami csapda van.
- Miféle csapda?
- Fehér rabszolga-kereskedők. Ügyvédnek tettetik magukat, és így akarnak becsalogatni a barlangjukba, ott aztán kloroformmal elaltatnak, és hajóra tesznek Dél-Amerika felé.
- De miért pont magát?
- Mert valakit mindenképpen el kell altatniuk.
- Igen, hogyne, eddig tiszta sor. És éppen magába botlottak.
- A nénikém szerint lista alapján csinálják.
- Maga szerint ez valószínű?
- Amit a nénikém mond, az soha nem valószínű.
- Honnan írtak ezek az ügyvédek? Nem gondolja, hogy sok minden függ attól? Úgy értem, hogy ha az Indiai-óceán kalózait zanzibári rejtekhelyükről, az nem túl jó.
-Nem, a címmel semmi baj. Bedford Row. És a cég is megbízhatónak tűnik. Scrope, Ashby és Pemberton. Aki aláírta a levelet, az Willoughby Scrope volt.
- Nos, akasszanak föl... ha ez a jó szó rá.
- De miért akasztanák föl, Mr. Hóhér?

- Csak azért, mert Willoughby Scrope a bácsikám!
- Tényleg? És maga szerint rendes ember?
- Ragyogó fickó.
- Nem szokott kloroformmal elaltatni lányokat?
- Esze ágában sincs. És nem is mérgezi meg őket. Ha itallal kínálja, gondolkodás nélkül hajtsa föl.
- Na, hát ez vigasztaló. Nagy követ gördített le a szívemről.

E társalgás, bár a követhetőség kedvéért a fenti formában rögzíttetett, a valóságban nem volt ennyire folyamatos. Jerry föladta eredeti szándékát, miszerint olyan lakomát rendez, melyhez Vitellius, a római császár is elismerően csettintett volna, de azért intett magához pincéreket és vett magához némi táplálékot, ugyanis a Barribault's nem kedveli, ha csak étlen-szomjan ülsz ott nála. Mostanra már befejezte szerény ebédjét és cigarettára gyújtott, miután volt gondja rá, hogy beszélgetőtársa is el legyen látva egy szállal.

- Szerencse, hogy a nénikém nincs itt - állapította meg pöfékelve beszélgetőtársa.
- Nem díjazza, ha valaki dohányzik?
- Meggyőződése, hogy emésztési zavarokat, álmatlanságot, fejfájást, gyengülő látást, asztmát, hörghurutot, reumát, lumbágót és isiászt okoz, ja, és csúnya pattanások jönnek ki tőle az emberen.
- Szeretnék megismerkedni a nénikéjével. Egyéniség lehet.
- Ő viszont nem szeretne magával. Ugyanis maga művész.
- Á, értem. Az orosz hercegnők meg egyebek kategória. Ez egy kicsit rosszul érint. Miért nem költözik el tőle?
- Nem lehet. Jut eszembe, a vacsora, amiben megállapodtunk.
- Megkezdtem a visszaszámlálást.
- Nos, attól tartok, még korai, ugyanis el kell halasztanom.

- A pokolba, bocsánat a kifejezésért, de miért?

- Elfelejtettem, hogy azon a pénteken van a nénikém születésnapja. Nem lehetne szombaton?

- Lehet róla szó, ha minden kötél szakad, de én mégis csak azt mondom, a pokolba.

- Ugyanitt, nyolckor?

- Rendben.

- Akkor ebben maradunk. De nekem most mennem kell. Ha nem csípem el a bácsikáját azonnal, lekésem az egyetlen jó vonatot ma délután. Közel van ez a Bedford Row?

- Nem igazán.

- Akkor a legjobb lenne, ha taxit hívna nekem.

A taxi tovagördült, Jerry pedig gyalog ment vissza lakására. Kénytelen volt. A Barribault's ugyanis nem kímélte pénztárcáját, és pusztán az elragadó modor a taxisofőröknél nem elfogadott fizetőeszköz a készpénz helyett. Még akkor is gyalog ment volna, ha térdig gázol a pénzben, mert minden szemszögből elemezni akarta az előtte tornyosuló problémát, és jobban ment neki a gondolkodás, ha maga is ment közben. Olyan probléma várt megoldásra, amelyhez teljes szellemi erőbevetésre volt szüksége. Az iménti találkozásuk csak elmélyítette benne a meggyőződést, miszerint csak egyetlen lány létezik a világon, aki számba jöhet mint feleség, ugyanakkor nem látta módját, hogyan kerülhetné el, hogy feleségül kelljen vennie egy másikat. Ha létezik patthelyzet, akkor ez az. Salamon király és Brigham Young talán elemükben éreznék most magukat, de ő nem látott kiutat. Hazaérve lerogyott az első fotelba, és folytatta a töprengést. Eszébe jutott egy zenés vígjáték, amelyben a főszereplőt emlékezteti a szubrett, hogy jegyben járnak, mire az előbbi: „Elfelejtettem közölni veled, hogy mindennek vége köztünk",

s miközben lemondóan mélázott azon, hogy ők ott, abban a darabban ügyesebben oldottak meg ilyesmiket, megszólalt a telefon, és a Brit Birodalom ama koszorús dívájának kellemes hangja hullámzott feléje a vonal túlsó végéről, akitől úgy félt, hogy anyósa válik belőle.

Meglepte, hogy csevegős stílusban beszélt, annál is inkább, hiszen korábban mindig az volt a benyomása, hogy a hölgyet viszolygással tölti el, ha egyáltalán szóba kell állnia vele.

- Gerald? Á, jó napot, Gerald. Remélem, nem zavarom munkájában.

- Nem zavar, szerdánként soha nem dolgozom.

- Mennyire irigylem magát. Pillanatnyilag pihenek, de nemsokára kezdődik a szerda esti előadás, ami életem megkeserítője. Hallotta a színésznő történetét, aki egy halbolt előtt ment el, és ahogy azok az üveges szemek bámultak rá, azt mondta magában: „Erről jut eszembe, ma este fellépésem van." De nem azért hívtam fel, hogy vicces történeteket meséljek. Megbízatásom ennél sokkal komolyabb. Épp most kísértem ki Verát, aki Brüsszelbe utazik, és egy meglehetősen kellemetlen feladattal bízott meg.

- Ó, nagyon sajnálom.

- Tartok tőle, hogy még jobban fogja sajnálni, ha megtudja, miről van szó - mondta Flora Faye díva turbékoló hangon, akár egy gerle a tavaszi szellőben.

Flora díva ugyanis a szavak asszonya volt. Megígérte egyetlen báránykájának, hogy telefonon érintkezésbe lép jegyesével és világossá teszi számára, hogy ábrándjai az esküvői harangokat illetően hiúak, és most ennek fogott neki.

Mesteri alakítás volt, amiért jogosan kérhette volna el Jerrytől egy, az első sorba szóló jegy árát.

- Tudom, hogy meg fogja érteni, Gerald - fejezte be. - És Vera azt kéri tőlem, ne felejtsem el megmondani magának, hogy ő mindig úgy fog tekinteni magára, mint egy igen-igen kedves barátjára. Minden jót és isten áldja, Gerald.

Remegett a kagyló Jerry kezében, ahogy visszatette. Okfejtése során Flora díva a hangsúlyt arra a tényre helyezte, miszerint egyetlen báránykája gyengének és erőtlennek érzi őt, és erőtlen volt, ahogy Jerry most érzett, ha az „erőtlen" nem túl erőtlen szó rá. A „puhány" a *mot juste*[*], amelyet egy olyan stiliszta, mint Gustave Flaubert választott volna, bár francia lévén, ennek anyanyelve megfelelőjét használta volna, talán az *étourdit-t*[**], vagy valami ilyesmit. A megkönnyebbülés kellemesen puha érzése volt az, ami most Jerryt átjárta, bár ide is egy erőteljesebb szól kívánkozik. Nem mondjuk a kivégzőemelvényre fellépő elítéltről sem, amikor meglátja a vágtató lovon érkező küldöncöt a felmentő ítélettel a kezében, hogy megkönnyebbült. A legjobb talán az lesz, ha csak annyit mondunk, Jerry érzései életének ezen emelkedett pillanatában nagyban hasonlítottak Crispin Scrope-éihoz, amikor tekintetével követte fivérét, Willoughbyt, ahogy megírja neki a kettőszázhárom font, hat shilling és négy pennyről szóló csekket.

Ki tudja, meddig ült ott, miközben elméjében teljes összevisszaságban kergették egymást gondolatai, s csak egy világosan kivehető érzésről tudott számot adni: a tiszteletteljes

---

[*] Az igazán jó kifejezés (francia)

[**] Hebehurgya, szeleburdi (francia)

borzongásról őrangyala iránt, aki valahogy - csak ő a megmondhatója, hogyan - megtette ezt a bámulatos sakklépést. Aztán eljutott a racionális felismerésig, hogy nem elég csupán az elménkben forgatni egy jó dolgot; ahhoz, hogy a legjobbat hozzuk ki belőle, végig is kell azt vinni. Most, hogy szabaddá vált, és annak a lánynak udvarolhat, akit szeret, haladék nélkül meg kell indítania az offenzívát. Jövő szombaton vacsoráznak ugyan, de butaság lenne addig tétlenül malmozni. Ilyenkor minden perc számít. Ki tudja, hogy még jóval szombat előtt valami nyomulós piperkőc nem csapja-e le a kezéről? Még sohasem járt Bournemouth-ban, de feltételezte, hogy a hely bővelkedik abban a fajtában. Azonnal Bournemouth-ba kell mennie és érezhetővé kell tennie a jelenlétét. De mindenekelőtt ki kell nyomoznia a nevét; ezt ugyanis a legutóbb is könnyelműen elmulasztotta. Az udvarlónak, aki anélkül próbálkozik, hogy a kisujjában lenne e létfontosságú információ, reménye sem lehet az átütő sikerre. Szerencsére, ez sima ügy volt. Bill bácsit kell hívni, hogy megtudja azt a számára nagyon kedvező valamit, így nincs más dolga, mint felvenni a kagylót és...

- Bill bácsi? Itt Jerry.

Willoughby azonban mellőzött minden szívélyességet. Épp indulóban volt rövid, golfozással töltendő szabadságára, és nem sok időt hagyott magának a vonatindulásig.

- Neked is most kell hívnod, amikor kábé öt percem van, hogy elérjem a vonatot.

- Mész valahová?

- Sandwich-be. Golfozni.

- Nos, rövid leszek. Egy lányról van szó. Vacsorázom vele szombaton.

- Verának nincs ellene kifogása?
- Nincs, az rendben van. Vera fölbontotta az eljegyzést.
- Ennek örülök. Nem való az a lány senki emberfiának.
- Ez a lány pedig csodálatos.
- Akkor mi a probléma?
- Csak annyi, hogy nem tudom a nevét.
- Nem kérdezted meg tőle?
- Nem.
- Miért nem?
- Minden másról beszélgettünk, én meg valahogy elfelejtettem.

Sóhaj érkezett a vonal túlsó végéről.

- Mindig is tartottam tőle, hogy ez meg fog történni azóta, hogy a fejed lágyára ejtettek gyerekkorodban. Isten áldjon, Jerry.
- Ne, ne. Várj még, Bill bácsi. Ne tedd le. Te is ismered ezt a lányt. Ma délután volt nálad azzal a levéllel kapcsolatban, amit írtál neki. Te mondtad neki, hogy ha felkeres, megtud valamit, ami nagyon előnyös lesz számára.

A horkantás a túlvégről jelezte, hogy sikerült legalább az érdeklődést fölkeltenie bácsikájában.

- Te jó ég! Ő az? Most már emlékszem, beszélt róla, hogy találkozott veled. Hunnicutnak hívják. Jane Hunnicut. Légikisasszony.
- Azt tudom.
- De nem hiszem, hogy sokáig az marad. Pénz állt a házhoz.
- Sejtettem, hogy ez a helyzet.
- Mégpedig egy Donahue nevű öregembertől, akivel állítólag a munkája révén ismerkedett meg. A minap halt meg. A részleteket nem ismerem, de telefonkapcsolatban voltam a

New York-i jogász barátaimmal, és szerintük nem volt az öregnek senkije, így nem fogják megtámadni a dolgot. Az egész halom pénz Jane-é, és legyen boldog vele. Rendes lány benyomását tette rám, aki igazán megérdemli, hogy elvigye a főnyereményt. Egy- és kétmillió dollár közt kap majd. Viszlát, az ördög vigyen el, rohannom kell, különben lekésem azt a nyavalyás vonatot.

Imígyen szólott Willoughby, és tovább nem késlekedve, bőröndjével és golffelszerelésével a kezében elviharzott.

Egy szerető unokaöcsöt hagyott magára, aki üveges szemeket meresztett és egész megjelenése azé az emberé volt, aki mint Lót felesége, váratlanul sóbálvánnyá vált. Jerry ugyanis komolyan megijedt. Jane Hunnicutnak, morfondírozott, ezek az égből szállingózó zöld hasú bankók - ahova remélhetőleg Mr. Donahue lelke távozott - örömet és boldogságot hoznak majd, hisz ennyi pénz még ezekben az inflációs időkben is jól jön, de ő reményeinek és álmainak végét látta abban, hogy Miss Hunnicut hirtelen a felsőbb adózási sávba kerül.

Élete során mindenkinél elérkezik a pillanat, amikor viszolyogni és émelyegni kezd valamitől. Ő annak gondolatára kezdett émelyegni, hogy a bazári majom szerepének néz elébe; ő lesz a komédiában a pénztelen kérő, aki a gazdag örökösnő kezére pályázik. Ugyanis lehet akármilyen őszinte egy ilyen férfi szerelme, ha hajlandóságot mutat arra, hogy egy milliomos nő kegyeit szeretné elnyerni, nos, ekkor a világ kacagni kezd. És bárki, akin kacagott már a világ, tanúsíthatja, hogy az egy igen-igen kellemetlen érzés. Most ideiglenesen könyveljük el Jerryt úgy, mint egy gyötrődő lelket, és forduljunk Mabel, a recepciós hölgy felé.

7. fejezet

A nap nagy részét Mabel a recepció trónján ülve töltötte, és közben az ég adta világon semmire nem gondolt, csak akkor merült föl kómájából, ha egy ügyfél érkezett, akinek meg kellett kérdeznie a nevét. A délután vége azonban olyan volt, mintha új életet leheltek volna egy élettelen vázba. Gondolatai az öt órai tea körül kezdtek keringeni. Ma ez a pillanat egybeesett Willoughby átviharzásával az előtéren és az azt követő eltűnésével az előtéren túli világba. Ahogy a levegőben úszó kabátvége eltűnt és újra csend honolt mindenütt, kínzó vágy fogta el egy csésze öt órai után. Rendszerint Percyt, a hivatali fiút küldte el érte, de most, hogy főnöke távol volt, remek alkalom kínálkozott, hogy igazi porceláncsészéből frissítse fel magát, s nem azokból az olcsó, munkahelyi konzumpoharakból. És az sem volt ellenére, hogy alkalma nyílik egy kis kirakatnézegetésre. Percy, amikor éppen nem megbízásokat teljesített, a folyosóból nyíló kis fülkéjében ült és képregényeket olvasott. Csengővel lehetett őt mozgósítani, és Mabel most Willoughby irodájába ment, hogy megnyomja a kívánt gombot.

- Percy, én most kimegyek - mondta a fiúnak, amint az előállt. - Nem leszek sokáig. Gyere át ide, az asztalomhoz, és kezeld a telefont. Mondd meg mindenkinek, aki Mr. Scrope-ot keresi, hogy rövid szabadságra ment és legyenek szívesek üzenetet hagyni neki. És még valami. Vigyázz, hogy amikor bejelentkezel, akkor azt mondd: „Scrope, Ashby és Pemberton iroda" és ne azt, hogy „Ja?". Erről, azt hiszem, már beszéltünk.

Mabel mintegy húsz percig volt távol. Feltöltődve és újra készen arra, hogy a munkaidő maradék részében csak üljön és ne gondoljon semmire, visszatért és örömmel tapasztalta, hogy Percy nem hagyta el posztját. Teával, süteménnyel és emberszeretettel csordultig telve, megsimogatta volna a fiú buksiját, ha nem lett volna bekenve azzal a különösen visszataszító hajolajjal, amit Percy annyira kedvelt.

- Volt hívás? - kérdezte, és Percy azt válaszolta, hogy csak egy volt.

- Mr. Scrope-t keresték?

- Remélem, nem ezt mondtad a telefonba is. Ki volt?

- Bile-nak hangzott. Be volt rúgva.

- Micsoda?!

- Jól hallotta. Részeg volt, mint a csap.

- Ezt meg honnan veszed?

- Abból, amit mondott. Először nem is vettem észre rajta. Normális volt, amikor a főnököt kereste, nem csuklott meg ilyesmi. Mondtam neki, hogy a nagyfőnök megpattant egy kis szabira és legyen szíves, hagyjon üzenetet. És tudja, mit hagyott?

- Mit?

- Aszonta, „Oké, mondja meg neki, hogy Minnie Shaw-t az íróasztal középső fiókjába tettem".

- Percy, ezt most kitalálod.

- Bizony isten, nem. Ezt mondta szó szerint. Le is írtam.

- Minnie Shaw-t?

- Ja.

- Az íróasztal középső fiókjába?

- Ja.

- Hogy lehet egy lányt, szerinted, az íróasztal középső fiókjába tenni? Nem fér be.

- Végül is befér, ha előtte rendesen fölaprítjuk. Aztán rájöttem, hogy csak egy részeg alak dumál, aki egész nap szivacsolt, mint a búvárszivattyú, és legyintettem az egészre.

- Hát, látod, mi minden elfér ezen a világon - állapította meg Mabel helytelenítően. - Bárki kerülhet ám ilyen állapotba. Mindegy, nem fogom ilyen badarságokkal fölöslegesen terhelni Mr. Scrope-ot, ha visszajön. Nem értene semmit belőle. Felejtsd el, Percy, az egészet.

És Percy egyetértett vele, hogy ez az egyetlen értelmes dolog, amit tehet.

8. fejezet

A kis angol falucskákban, mint Mellingham-in-the-Vale, amely oly kicsi volt, hogy a postahivatal még édességet és fonalgombolyagot is árusított, és csak egy oázis, a *Lúd és Gúnár* működött, ahol olthatja az ember az erdőtüzet, az igazán fontos ember mindig az, aki a legnagyobb házban lakik. Ő az, még ha a jelen esetben Crispin Scrope is az illető, akinek a néphit szerint több van a fejében, mint a pórnépnek. Ő az, akihez a helybeliek gondjaikkal és nehézségeikkel fordulnak.

Ahogy Ernest Simms konstábler, a helyi rendőri erő is tenni készült a Crispin Londonból való visszatérését követő napon. Végigbaktatott Mellingham Hall kocsifelhajtóján, s alakját, amely mintha szándékosan lett volna olyan termetes, hogy félelmet és rettegést keltsen a törvényszegők szívében, Crispin komornyikja engedte be, akire a derék szerv fagyos pillantást vetett, s még fagyosabb pillantást kapott válaszképpen. Nem voltak ugyanis jó viszonyban.

- Na, mi van, zsernyákok dísze? - köszöntötte a komornyik. - Aztán mi kéne, ha vóna?

- A te pimaszságodból semmi - hangzott a rideg válasz. - Mr. Scrope-pal akarok beszélni.

- Az a kérdés, vajon akar-e Mr. Scrope is *veled?* Rendben, menj be és rontsd el a napját. A könyvtárban van.

Az első emeleten lévő könyvtár komor szoba volt, amit hasonlóan komor színű, borjúbőr kötésű könyvek százai töltöttek meg, melyeket még azokban az időkben gyűjtöttek össze, amikor az olvasóközönség a prédikációk vaskos köteteiért lelkesedett, és még nem fejlődött ki benne az igény

néhány jó kis gyilkossággal megspékelt kémhistória iránt. A hely mindig is nyomasztóan hatott Crispin kedélyére, de megvolt az a nagy előnye, hogy ide nem hatoltak be a fizetővendégek. Az ember, ha már ott van, zavartalanul töprenghet. A közelmúlt pénzügyi vállalkozása, melyből tetemes nyereséget remélt, bőséges töprengenivalóval látta el Crispint, amióta visszatért. Feltüzelve Barney-nak a vállalkozás kecsegtető kilátásai iránti lelkesedésétől és attól, hogy magának is mondogatta: aki nem mer, az nem nyer, a Bill bátyjától kapott kétszázhárom font, hat shilling és négy pennyből százat, azaz százat a *Testvéri Szeretet* nevű lóra tett a kettő-harmincas newmarketi versenyen.

Azt mondta ugyan Barney-nak, hogy mostanában nem fogad lóversenyeken, de ezt a mait aligha lehet a szó szoros értelemben fogadásnak nevezni, olyan biztos volt a várható eredmény. Nézzük csak a puszta tényeket. Nemcsak hogy Willoughby adja szép példáját a testvéri szeretetnek, de a ló tulajdonosáról kiderült, hogy iskolatársa volt, továbbá a ló zsokéját is Billnek hívták. Melyik vérbeli fogadótól várhattuk volna el, hogy ne úgy tekintse az előjelek eme együttállását, mint az ég nyilvánvaló ajándékát. És önbizalma akkor kapta a végső megerősítést, amikor Simms konstábler lépett be, ugyanis a zsoké vezetékneve, akit szülei Bill névre kereszteltek, Copper volt.* Tényleg úgy tűnt Crisp számára, hogy nem sok értelme van végigmenni a lóverseny formaságain; sokkal egyszerűbb lenne, ha a bukméker azonnal kiküldené neki a nyerő csekket.

---

* Szójáték: a „copper" angolul rendőrt jelent.

- Jöjjön be, Simms, jöjjön be - kiáltotta Crispin fényes kedvében. - Valamilyen ügyben óhajt beszélni velem?

A rendőrtiszt nem adta külső jelét, hogy osztotta volna Crispin túláradó jókedvét. Ábrázata komor volt. Úgy nézett, mint mindig, mintha valami kemény és ellenálló fából faragta volna valaki, aki levelezőn végzi a szobrászatot, és még csak a harmadik óránál tart a tanfolyamon.

- Igen, uram - mondta kurtán és hivatalos hangon. Azt mondhatta volna valaki erre, hogy mindenképpen nyomatékossá akarta tenni hűbérura számára, hogy nem holmi csevejre jött. - Uram, a komornyikjával kapcsolatban.

Crispin jókedve érezhetően alábbhagyott. A szó mintha nyitott idegeket érintett volna. Egy pillanattal korábban még nagyon, nagyon boldog volt, mint egy férfi Pollyanna: ez a kitörő öröm nem létezett többé. Aggodalmasan és rosszat sejtve figyelt.

- A komornyikommal kapcsolatban? - visszhangozta. - Mit csinált?

Ernest Simms viselkedése olyan vészjóslóra váltott, amilyenre akkor szokott, amikor a Törvény előtt föltárja a bizonyítékokat.

- Tudomásomra jutott, hogy a komornyik szerencsejátékokat honosít meg a *Lúd és Gúnár*ban, ami törvénybe ütköző. Figyelmeztettem, hogy amennyiben nem hagy fel ezzel a gyakorlattal, kénytelen leszek lépéseket tenni, mire ő gyalázkodó hangon beszélt velem.

Miután kellő időt hagyott egyszemélyes hallgatóságának a megütközésre, folytatta, s úgy tűnt Crispinnek, hogy témát váltott, ugyanis következő szavai azon állítás részeit képezték, miszerint tegnap volt édesanyja születésnapja.

- Hunstantonban lakik, Norfolk megyében, és születésnapján mindig küldök neki egy táviratot.

Crispin továbbra is értetlen volt. A fiúi ragaszkodás eme gesztusában senki nem találhat semmi kivetnivalót, hisz egy rendőrnek minden bizonnyal az édesanyja a legjobb barátja, nem is jutott eszébe semmi, amit erre mondhatna, kivéve, hogy bizonyosan a becsületére válik az ilyesmi. De inkább nem mondott semmit.

- Bementem a postahivatalba, miközbe' a biciklim odakint a falnak vót támasztva, föladtam a táviratot, és amikor kijövök... - Ernest Simms itt elhallgatott, úgy tűnt, nyelnie kell egyet, mintha érzései ennek az edzett acélból készült embernek a torkát szorongatták volna. - És ahogy kijöttem - ismételte, s közben úrrá lett pillanatnyi megbicsaklásán -, a komornyikot láttam, amint biciklizni tanítja a kis Marlene Hibbset az *én* biciklimen.

Erre most már, érezte Crispin, mondania kell valamit, és sajnálatos, hogy kritikai helyzetminősítése oly gyatrára sikeredett

- Azt azért nem kellett volna tennie - mondta.

- Igaza van, uram, azt nem kellett volna - értett egyet Ernest Simms, s annak az embernek a zordonságával beszélt, akit legnemesebb érzéseiben sértettek meg -, és én ezt meg is mondtam neki. Mondtam neki, hogy az a bicikli a Korona tulajdona, és ha leányokat ültet föl rá, akkor közvetve, de szándékosan őfelségét; a királynőt sérti meg. Azt is mondtam neki, hogy ha még egyszer azon érem, hogy ilyesmit művel, úgy bevágatom a járási fogdába, hogy a lába se éri a földet.

- Ez már csak észhez térítette, nem?

- Nem. Erre azt mondta, hogy elege van belőle, hogy agresszálja a rendőrség. És meg is fenyegetett.

- Megfenyegette?

- Igen, uram, ahogy mondom. Aszonta, hogy még velem elbánik. Aszonta, hogy azt kívánom majd, hogy bárcsak meg sem születtem vóna.

- Hát, ez már nagyon nem tetszik nekem.

- Uram, ez senkinek se tetszene, főleg akkor, hogy közbe a kis Hibbs leány meg csak ott áll és úgy vihog, hogy majd megszakadt.

- A nemjóját.

- Úgy van uram, a nemjóját. Azt még nem is mondtam, hogy a Gestapót is emlegette, meg hogy smasszernek nevezett; ezt kifejezést biztos a moziba szedte föl.

- Rémisztő - mondta Crispin -, rémisztő. De mit tehetek én?

- Azt, uram, hogy elbocsátja a szolgálatából. Az egy bomlasztó elem.

Ez olyan intézkedés volt, amit ő, Crispin hajtott volna végre legszívesebben, de bizonyos, nehezen megmagyarázható okok miatt nem állt szabadságában komornyikokat elbocsátani. Minden együttérzése Ernest Simmsé volt, ugyanakkor korlátozott, tehetetlen és gátolt volt.

- Nos, majd beszélek vele - ígérte meg, de már akkor érezte, amikor kimondta, hogy milyen erőtlenül hangzott.

Hogy a rendőr is ezt érezte, az nyilvánvaló volt merev és hivatalos viselkedéséből, amellyel távozott. Egy „Rendben, uram" volt minden, amit mondott, és ha hozzátette volna: „De nem is vártam volna többet egy olyan kis féregtől, mint maga", akkor csak világosabban fejezte volna ki, amit gondol.

Miután bőséges időt hagyott neki a távozásra, Crispin is kiment a kocsifelhajtóra, ahol föl s alá sétálgatva mélázott az iménti beszélgetésükön. Kockázatos dolgot művelt most, hiszen itt, kint a szabadban ki volt téve a veszélynek, hogy

megállítja valamelyik fizetővendég, mondjuk, Norton-Smith ezredes a távol-keleti évek történeteinek kimeríthetetlen tárházával, vagy R. B. Chisholm, aki borús nézeteket vallott arról, hogy mi lesz mindannyiunkkal, ha a dolgok továbbra is úgy mennek, ahogy mennek; ugyanakkor szüksége volt egy kis friss levegőre, s akárcsak Jerrynek, neki is jobban ment a gondolkodás sétálás közben.

Ő is pontosan a problémára szeretett volna nagyon megoldást találni, amelyre alkalmazottja gondolt, amikor kilátásba helyezte azt, amitől Ernest Simms azt kívánja majd, bár meg se született volna. Ez lehet ez, vagy lehet az, de akármi lett légyen is a szavak mögöttes jelentése, nyilvánvaló, hogy olyasféle cselekvésformát rejtenek magukban, amely semmiképpen sem lesz az ő ínyére. Ha létezik valami, amire egy békeszerető háziúr aggodalommal tekint, akkor az annak kilátása, hogy komornyikja olyasmit forgat a fejében, amitől a rendőrség azt kívánja, bárcsak meg se látta volna a napvilágot. Nincs is tehát semmi csodálkoznivaló azon, hogy Barney, kijőve a házból, azonnal észrevette, valami nincs rendben házigazdájával, és jótét lélek lévén indíttatást érzett, hogy megtudakolja ennek okait.

- Valami baj van? - kezdte a megtudakolást.

Crispin egy mexikói ugróbab lendületével hökkent hátra, de miután azonosította a hangforrást, észrevehetően nyugodtabb lett. Barney társasága ellen semmi kifogása nem volt, sőt örömmel fogadta. Willoughby irodájában történt első találkozásuk óta fölöttébb megkedvelte őt. Úgy érezte, megkönnyebbülést hoz, ha megosztja vele félelmeit és aggodalmait. Amikor tehát Barney megismételte oknyomozó kérdését, nem ütötte el egy „Nincs, nincs semmi"-vel, ahogy

tette volna, ha Norton-Smith vagy R. B. Chisholm lett volna a kérdező.

- Igen, Mrs. Clayborne, borzasztóan félek.

- Barney.

- Igen, Barney, borzasztóan félek. Roppant kellemetlen helyzet állt elő.

- Hát, az rossz lehet. Nem szeretjük a kellemetlen szitukat, nemde? Ki csinált mit?

- Chippendale-ről van szó.

- Az meg ki?

- Az a komornyikom. Így hívják.

Egy kevésbé megfontolt nő, miután az elméje csiszolásához ilyen indítólépést kapott, azt kérdezte volna: „Csinált mostanában valami csinos kis széket?"*, de Barney jól értette, hogy e most nem az élcelődés ideje. Nem maradt érzéketlen Crispin nyilvánvaló gyötrődései iránt. Mit művelt ez a Chippendale, kérdezte. Nem is annyira az, hogy mit művelt, eredt meg Crispin nyelve, mint inkább az, hogy mit *fog* művelni a közeljövőben. Ezúttal megállíthatatlanul tört elő belőle az egész történet, és Barney komoly figyelemmel hallgatta végig, akár egy Harley Street-i pszichiáter egy páciense vallomásait. Amikor véget ért a mondóka, biztatóan megjegyezte:

- Nem értem, mit kell ezen aggódnod. Ez a Chippendale fickó nagy szájhős, de a dumája mögött nincs semmi. Most komolyan mit tud csinálni? Hány rendőr futkározik errefelé?

- Csak egy.

---

* Chippendale: eredetileg egy XVIII. századi híres angol műbútorasztalos. Létezik a róla elnevezett Chippendale-stílus.

- Akkor azt láttam. Akkora, mint egy elefánt, legalább kétszáz font, Chippendale meg egy kis incifinci egérke, ami még egy papírkosárból se tudna kimászni. Már az első menetben kiütnék.

- De mi van akkor, ha Chippendale lesben áll és valami alattomos bosszúra készül?

- Mint például?

Crispinnek be kellett vallania, hogy most hirtelenjében nem jut eszébe semmi konkrét, mire Barney azt válaszolta, ne engedje, hogy a képzelete magával ragadja.

- Szerintem túl sok krimit olvasol. Szinte már látod, ahogy kobrákat ereget le a zsaru kéményén, vagy valamilyen ismeretlen ázsiai mérget kever az esti sörébe. De ha ennyire tele a hócipőd, hogy itt van, akkor miért nem penderíted ki egyszerűen? Mi sem könnyebb, mint fölmondani egy komornyiknak, vagy tévedek?

Crispin bizonytalankodott. Mindannyiunknak megvannak a magunk kis féltve őrzött titkai, melyeket nem szívesen mondunk el senkinek, és érezte, már a határára került, hogy fölfedje a legféltettebbet. Aztán az együttérzés utáni vágy győzött benne a hallgatás felett.

- Nem rúghatom ki.

- Aztán miért nem?

- Mert nem komornyik.

- De komornyikoskodik.

- Úgy értem, nem igazi komornyik.

- Nem értelek.

- Egy cég alkalmazásában áll, amelyik a karbantartásokat végzi a ház körül. Egy csomó pénzzel tartozom a fickónak. Már két éve húzódik az ügy. Végül ideküldték a nyakamra, és nem tudok megszabadulni tőle, amíg nem fizetek nekik. Úgy

hívják, hogy a végrehajtó embere. Nem tudom, nálatok, Amerikában is van ilyesmi?

Barney nem az a nő volt, akit könnyű zavarba hozni, de most nem tudott elfojtani egy döbbent sikkantást. Álmában sem gondolt arra, hogy ilyen dolgok történhetnek a kulisszák mögött egy tekintélyes angol kastélyban. Mellingham Hall mély benyomást idézett elő benne, és a döbbenet erejével hatott rá, hogy ősi falai ilyen kellemetlen titkokat rejtegetnek.

- Azt akarod mondani, hogy most patthelyzetben vagy?

- Úgy van. Azt se tudom, mihez kapjak.

- Nos, süsd meg, ezt nem hittem volna. Ezek után nem csoda, hogy nem akartál semmit föltenni a Testvéri Szeretetre. Most mihez kezdesz?

- Dunsztom nincs.

- Nekem viszont van. Ki kéne fognod egy jó pénzes nőt.

- Kinek kellek még én?

- Egy ilyen hellyel? Soknak. Csak egy hirdetést kell feladnod a Timesban, hogy nyitott vagy az ajánlatokra, s csőstül tódulnak majd hozzád. Egek, te egy szeretetre méltó, értelmes, megértő, józan életű, tisztességes ember vagy, ráadásul az állatokat is szereted. Tegnap láttam, ahogy ahhoz a kóbor macskához beszéltél, és pont úgy csináltad, ahogy azt kell. Téged pillanatok alatt fölcsípnének. És akkor lenne miből költened erre a helyre, hogy úgy nézzen ki, ahogy ki kell néznie. És meneszthetnéd Chippendale-t is. De honnét jött az ötlet - tette föl a kérdést Barney érezve, mint egy detektív a rejtélyes bűnügyi történetekben, hogy helyére kell raknia még egy-két hiányzó mozaikdarabot a kirakós játékban -, hogy ez a Chippendale figura éppen komornyik legyen?

- Ez az ő ötlete volt. Azt mondta, feltételezi, hogy nem szeretném, hogy a fizetővendégek megtudják, miért van itt,

ezért eljátssza a komornyikot. Neki nem kell semmit fizetnem.

Az ünnepélyes komolyság, amellyel Barney Mellingham Hall tulajdonosának kulisszák mögötti életét boncolgatta, az önfeledt vidámságnak adta át a helyet. Olyan nevetést hallatott, amely valószínűleg a szomszédos megyében is hallható volt.

- Mit akarsz, hiszen nem is áll olyan rosszul a szénád! Egy ingyen komornyik, aki nem szólhat semmiért, hát sok Long Island-i barátomnak csorogna egy ilyen szituért a nyála. Fejedelmi summákat kell a markukba nyomniuk minden fizetéskor, és közben állandóan izgulhatnak, hogy mikor hallják meg a fickók a vadon szavát és állnak odébb. Szóval, nem is értem, miért hisztizel. Azt már eldöntöttük, hogy Chippendale fenyegetései, hogy mit csinál a zsaruval, szóra sem érdemesek. Az csak üres duma. És úgy néz ki, mint komornyik jól muzsikál. Föl a buksival, Crispin, és mindig csak mosolyogni, mosolyogni. Ez kell tenned. Ha mosolyogva veszed az élet kanyarjait, meg fogsz lepődni, mennyien jönnek majd oda hozzád, hogy „Mi az ördögön vigyorog? Aztán mi olyan vicces?" Szerezz magadnak rengeteg barátot.

E kitűnő tanácstól, amely oly egyszerű és oly praktikus volt, azt várhatnánk, hogy haladék nélkül megvalósítja azt annak befogadója, mindazonáltal, ha Crispin mosolyogva készült is venni az élet kanyarjait, szemmel láthatóan nem szándékozott rögvest belekezdeni. És a végrehajtó helyben rezideáló emberének mostani előbukkanása a házból sem javított vállalkozó morálján. Lehetséges, hogy Chippendale-nek megvolt a maga kis csodálói köre, akiknek

felragyogott az arca, ha megpillantották őt, de Crispin nem tartozott közéjük.

- Uram, telefonon keresik - mondta Chippendale. Ha egyedül lett volna Crispinnel, akkor a kevésbé formális „haver" vagy a „pajtikám" megszólítást használta volna, de Barney jelenléte visszatartotta ettől a hangnemtől. - Azt mondja, a testvére.

Crispin a házba sietett, mögötte Chippendale, aki a komornyik kamrájába tartott, ahol szintén volt egy mellékvonal. Gyakorlat volt, hogy minden telefonbeszélgetést lehallgatott, mondván, soha nem tudhatja az ember, mikor kap el valami hasznos információt.

- Bill? - kérdezte Crispin.

- Te vagy az, Crips?

- Kicsit furcsa a hangod, Bill. Csak nincs valami baj?

- Úgy van, a pokolba! Van valami baj. Az az átkozott Clayborne nő meglovasította a képemet, *A kék ruhás lányt* - dörögte Willoughby, és Chippendale ajkai egy néma „Az áldóját!" formáztak. Egy érzelmesebb típusú ember valószínűleg inkább az „A mindenségit!" kifejezést részesítette volna előnyben.

9. fejezet

Willoughby a vidám hangulatok legvidámabbikában tért vissza golfozó nyaralásából. Labdabegurítása jó lett: ha csak átmenetileg is, de javított rajta; ütéstechnikájával hetek óta elégedetlen volt, de most a hosszú hetesben sikerült *birdie-t*[*] is elérnie, s a gondolat, hogy Gainsborough kék ruhás lánykája várja otthon, dolgozószobája kandallópárkányán, tette fel a koronát a keblét feszítő euforiára. Ha létezett meglehetősen korpulens, magas beosztású férfiú egy ügyvédi irodában, akit már csak egy hajszál választott el, hogy a kerubok és szeráfok kórusához csatlakozzon, akkor ő volt az.

Most meg ez történt. Milyen igaz a régi mondás, melyet idősebb Pliniusnak tulajdonítanak, hogy ha az ember hagyja, hogy a fejébe szálljon a dicsőség, akkor szinte kihívja maga ellen a sorsot. Mert, amikor a dolgok olyan édesen kezdenek csordogálni, mint macinak a cseppentett méz a bödönből, akkor vár rá a Végzet a sarkon a kilencfarkú macskát suhogtatva. Amikor e drámai nyitány után a beszélgetés további, más témákra siklott, Chippendale már úgy hegyezte a füleit, akár egy szagot fogott doberman, miközben Crispin a döbbenettől lecövekelve állt s kezében remegett a kagyló. Kizártnak tartotta, hogy nem hallotta tisztán, ugyanis bátyja hangja majd beszakította a dobhártyáját.

---

[*] Golfkifejezés. A játék egyes szakaszaira ún. párokat (pár) állapít meg a szabály. Ez azt az ütésszámot jelenti, amennyivel egy jó játékos képes a szakaszt megjátszani. A párnál eggyel kevesebb ütést birdie-nek (madárka) nevezik.

Csak arra gondolhatott, hogy fivére valami furcsa érzéki csalódás áldozata. Másrészt, Bill nem szokott káprázatok prédája lenni, és azt is nehezen lehetett feltételezni, hogy egy olyan nő, mint Bernadette Clayborne, olyan súlyos vétségben legyen bűnös, amivel e sztentori hang vádolja. A kedves-aranyos lányok, érvelt Crispin, nem lopnak, és bár Barney már nem mondható lánynak, de kétségkívül kedves-aranyosnak igen. Legutóbbi eszmecseréjük után jobban meg volt győződve erről, mint valaha.

- Mi? - kérdezte úgy, hogy aligha fért valaha is több aggodalom, izgatottság, méltatlankodás és hitetlenkedés egyetlen szótag korlátozott keretei közé. - Ez vicc, Bill?

Rövid szünet következett, amelyet valószínűleg az töltött ki, hogy Willoughbynak habzott a szája. Ennek végeztével biztosította öccsét, hogy nem vicc volt.

- Eltűnt. Néhány napra elutaztam, és előtte a képet a dolgozószobámban a kandallópárkányra tettem, de amikor hazajöttem már nem volt ott.

- Mindenütt megnézted?

E faggató kérdés, csakúgy, mint az előző, úgy tűnt, egy sértéssel ért fel.

- Ne beszélj úgy, mintha elkevertem volna a szemüvegemet!

- Jól hallottam, elkeverted a szemüvegedet?

- Nem, nem mondtam azt, hogy elkevertem a szemüvegemet.

- Velem gyakran megesik az ilyesmi.

- Ördög vigye a szemüvegedet!

- Igenis, Bill.

Ez a rövid exkurzus a vizuális protézis témakörében szemmel láthatóan, illetve füllel hallhatóan pozitív hatással

volt Willoughbyre, némileg helyreállítva nyugalmát. Amikor újra fölvette a beszélgetés fonalát, hangja, bár maradt még valamennyi a fékevesztett teherhajó lendületéből, higgadtabb lett.

- Mi értelme azt kérdezgetni, hogy megnéztem-e mindenütt? Ha egyszer a kandallópárkányon hagyok egy miniatúrát és az eltűnik onnét, valakinek csak el kellett vinnie.

-Lehet, hogy a padlón van.

-Hogy érted, lehet, hogy a padlón van?

-Talán leesett. Egy hirtelen széllökés. - Még Crispin számára is gyenge magyarázatnak tűnt ez, és Willoughby is hasonló véleménnyel volt róla.

Újabb csend következett. Végül ő szólalt meg.

- Ne butáskodj már, Crips.

- Nem fogok, Bill.

- Egy hirtelen széllökés!

- Értem, mire gondolsz, Bill. De akkor miért...

- …gondolom, hogy ez a nő vitte el? Ki más tehette volna? Már mondtam neked, hogy Pyle-lal nálam tartózkodnak. Csak nem gondolod, hogy egy olyan jó hírű vállalati jogász, mint Pyle, elcsen dolgokat?

- És egy olyan aranyos nő sem, mint Barney - vágta rá Crispin lelkesülten.

- Aranyos nő, affenét. A legrosszabb fajta. Tudom, hogy nála van a kép, és azt is megmondom, hogy miért. Azon az estén, miután elmentek, a vacsoránál megmutattam nekik a képet, és Homer, bár próbált udvarias lenni, de látszott rajta, hogy nem érdekli. Kétszer is láttam, hogy ásított. Az a nő meg, hogy a fene essen belé, azonnal rábukott. Minduntalan fölkapdosta, simogatta és azt mondta, milyen „cuki". Már ott és akkor eldöntötte magában, hogy megkaparintja, és miután

aludni mentünk, ő leosont és zsebre vágta. Ez az egyetlen lehetséges magyarázat. Én pedig vissza akarom kapni, a kutyafáját.

- Teljesen megértelek, Bill.

- És vissza is fogom szerezni. És itt jössz te a képbe.

- Én? Bill?

- Igen, te. Nem azért hívtalak föl, hogy halljam, ahogy sajnálkozol, meg hogy milyen kellemetlennek tartod meg ilyesmi. Cselekvésre van szükségem, nem együttérzésre. Az a nő magával vitte a miniatúrát Mellingham Hallba. Menj oda hozzá, fedd fel előtte, amit művelt, és mondd meg neki, ha nem adja vissza azonnal, akkor értesíted a rendőrséget.

- Ó, erre képtelen lennék.

- Akkor kutasd át a szobáját.

- Ó, erre képtelen lennék.

- Crips, ide figyelj. Tudom, mindig le vagy égve. Száz fontot kapsz tőlem, ha ki tudod szedni *A kék ruhás lány*omat tőle.

A rémület és méltatlanság hulláma söpört végig Crispin lelkén. Az volt az érzése, hogy a haja, illetve amennyi volt még belőle, az égnek áll. Bár nagyon szerette a pénzt, de ez az ajánlat felbőszítette. Teljes magasságig kihúzta magát - ami persze kárba veszett mozdulat volt, tekintve, hogy Willoughby sok mérföldnyi távolságra volt tőle -, és egy újabbat hallatott drámai egytagú szavaiból:

- Nem!

- Kétszáz.

- Nem. Bill, sajnálom, de semmi szín alatt nem vagyok hajlandó részt venni egy ilyen játékban. Mrs. Clayborne olyan nő akit tisztelek és csodálok, és határozottan ellene vagyok,

hogy belegázoljak az érzéseibe azzal, hogy alaptalan vádakat vagdossak a fejéhez.

- Alaptalan, azt mondtad?

- Igen, azt. Alaptalan. Semmi, de semmi jogalapod nincs ilye csúnya gyanúsításokhoz.

- Kivéve azt, hogy notórius tolvaj. Ezt ugye nem tudtad? Nincs olyan áruház New Yorkban, ahol ne állna készenlétben egy speciális osztag, amikor látják, hogy jön vásárolni. Emiatt van egyébként itt, Angliában. Túl forró lett neki a talaj odaát, Amerikába amit persze csak magának köszönhet.

Crispin eleget hallott.

- Szégyelld magad, Bill. Isten áldjon - mondta hidegen, és lecsapta a kagylót.

Crispin, azután, hogy véget vetett ennek a sajnálatos jelenetnek, még hosszú percekig borzongva ült magában, mint az az ember, aki épen, de enyhén sokkos állapotban került ki egy autós karambol tesztelésből. Gondolatai jobbára kaotikusak voltak, de érezte, egyre határozottabb formát kezd ölteni benne a hála a telefon feltalálója, a néhai Alexander Graham Bell iránt. Szemtől szemben erőteljes bátyjával bizonyosan képtelen lett volna, hogy ilyen bátran megvédje álláspontját. Kisfiú koruk óta Willoughby mindig is uralkodott fölötte, és most csupán Mr. Bell közreműködése mentette meg ettől. Az emberiség jótevőjének feltalálékonysága képessé tette a gyengét, hogy nagy távolságon győzedelmeskedjék az erős felett. Olyan bátran és méltóságteljesen viselkedett, hogy még a legkíméletlenebb kritikusoktól is tapsviharban részesült volna. (Chippendale-re mély benyomást tett és a teljes

meglepetés erejével hatott rá, hogy ennyi mersz szorult Crispinbe.)

Ahogy az akaratok pengeváltásának utóhatásai kezdtek lecsengeni, a benne fortyogó méltatlankodás a megértőbb természetű érzéseknek adta át a helyet. Most már belátta, Willoughbyval szemben több engedményt kell tennie az embernek. Riasztó volt látni, amint veszteségétől odáig hagyta ragadtatni magát, hogy olyan durva dolgokat találjon ki, mint az áruházi lopás, de semmi kétség, a higgadt reflexió majd beláttatja vele, mennyire tévedett. Legalábbis reménykedjünk benne. Nem volt igazi bosszúvágy Willoughby hangjában, csak arról volt szó, hogy néha meggondolatlanul beszélt.

Erre a szép konklúzióra jutott, és készült újra kimenni a délutáni napsütésbe, azt remélve, hogy fölveheti a megszakadt társalgás fonalát Barney-val, amikor kinyílt az ajtó és Chippendale jött be. Az álkomornyik látványa emlékeztette: más bajai is vannak azon kívül, hogy fivére lovagiatlanul viselkedett egy nővel szemben, akit ő nagyra értékelt és csodált. Crispin tehát minden lelkesedés nélkül tekintett a bejövőre. A „Nos?", mely elhagyta ajkait, teljességgel híjával volt minden szívélyességnek. Nem feledkezett meg ugyanis Ernest Simmsnek tett ígéretéről, miszerint beszélni fog ezzel az emberrel elfogadhatatlan viselkedését illetően, és a feladat olyan volt, amitől berzenkedett érzékeny lelke. A beszéd itt szigorú beszédet jelentett, és ebben a műfajban - a tapasztalat szerint - csak telefonban volt jó. Ha Chippendale észre is vett valamit az emberi melegség hiányából, nem tűnt úgy, hogy nagyon nyomasztaná. Úgy beszélt, mint egy régi jó barát a másik régi jó baráttal.

- Ráérsz egy szóra, haver?

- Kikérem magamnak, hogy így nevezz!

- Mi rossz van abban, ha haveri alapon állunk, csocsókám? Legutóbbi megjegyzéseivel, melyekben Barney a karbantartók alkalmazóját „incifinci egérkének" nevezte, bármely pártatlan megfigyelő kénytelen lett volna egyetérteni, az álkomornyik vertikális mérete ugyanis mindössze hatvanhat hüvelykre rúgott, de azok szerint, akik ismerték, ennyi bőven elég is volt. Chippendale megjelenésre nem volt vonzó férfi. Arca nem rendelkezett éles vonalakkal, fülei elálltak, mint egy antik görög vázáé, orra és szeme pedig a baromfiudvar egyik tagjára emlékeztetett. Látva őt, csak arra kíváncsi az ember, hogy Marlene Hibbs mit kedvelt társaságában, még akkor is, ha ingyen biciklióra járt vele. Hogy a cég, melyet képviselt, felelősségteljes munkával bízta meg, feltehetőleg annak volt köszönhető, hogy akik a brókerek szolgálatait igénybe veszik, azok előnyben részesítik az intelligenciát a vonzó megjelenéssel szemben.

- És nem vagyok a csocsója sem! - sziszegte Crispin. - Mit akar?

Könnyebb pillanataiban Chippendale azt válaszolta volna erre, hogy havi tízezret, egy Rolls-Royce-ot, egy villát a francia Riviérán és egy gyémántkoronát akar, de most üzleti ügyben járt el.

- Csak egy szóra, pajtás. Azzal kezdeném, hogy amikor az imént a bátyád idecsörgött, én véletlenül a mellékvonalon voltam.

Crispin minden tagjában remegett, s ez alól a bajusza sem volt kivétel. Nehezen talált szavakat, de egy pillanat múlva sikerült neki.

- Hogy merészel magánbeszélgetéseket kihallgatni?!

- És ha szabad így kifejeznem magam, hapsikám - folytatta Chippendale, helyesen föltételezve, hogy Crispin válasza, ha

egyáltalán kérdésnek lehetett tekinteni, akkor is csak költői volt -, nagy balek voltál, hogy úgy elküldted a bátyádat. Ha egy ürge fölajánl neked kétszáz ficcset, a legkevesebb, hogy udvarias vagy vele. A jó modor nem sértett még meg senkit. És nem kerül semmibe, ahogy valaki mondta. Ezt a vasárnapi iskolában tanultam.

Miután kiutalta ezt a fejmosást, Chippendale közelebb húzott egy széket, és feltette a lábait az asztalra.

- Elismerem, abban igazad volt, hogy azt mondtad, nem fogsz odamenni a nőhöz, hogy vétkét az orra alá dörgöld - folytatta, ahol abbahagyta. - Azzal ugyanis nem értél volna el semmit. Csak annyit, hogy kézzel-lábbal tiltakozott volna és... mi is az a szó, amelyik k-val kezdődik? Megvan, kategorikusan elutasított volna - mondta Chippendale némi büszkeséggel a szókincsére.

- És ez mire lett volna jó? Hol a bizonyítékod? De átkutatni a szobáját, az már más. Amikor Bill ezt javasolta, nem mondott hülyeséget. És mivel te, úgy látszik, nem óhajtod ezt magad megtenni, mert nem vagy hozzászokva az ilyesmihez, amit tenned kell, az az, hogy rám bízod a piszkos munkát. És mondanám, hogy szerencséd van, mert én tapasztalt szobakutató vagyok. Óriási gyakorlattal rendelkezem, még kissrác koromból. Amikor csak nyert valamennyit apa az agárversenyen, és eldugta a dohányt valahol a ház körül, hogy anya ne tudjon lecsapni rá, akkor anya egy pár százalékos jutalmat tűzött ki, ha megtalálom neki, és én mindig megtaláltam a nagy részét. Nem tartana sokáig, hogy lokalizáljam a miniatúrát vagy micsodát. Egy kis képről van szó, nem? Volt egy ilyen a nappaliban annál a háznál, ahol tavaly voltam, egy üvegvitrinben tartották. Hamar kiszúrom az ilyesmiket. Csak annyi, hogy nyitva kell tartani az

embernek a szemét. Most azt a nagyon *fontos* kérdést kell megválaszolnunk - folytatta Chippendale, elintézettnek tekintve az eddigieket -, hogy tényleg lehet-e számítani Billre, ha kétszáz fontos tételekről van szó. Ez nem kis pénz, de hanghordozásából ítélve tehetős ember lehet. Ezek a gazdag fickók átvisznek valamit a pénzükből a hangjukba. Ez az ellentmondást nem tűrő hang, ha érted, mire gondolok, mint a focimeccsen a bíró, amikor leküld valakit a pályáról. Na akkor, vegyük úgy a kétszázat, hogy meglesz, és már indulhatunk is.

Leszámítva a furcsa, artikulátlan hangeffektusokat, melyek bizonyos időközönként előtörtek belőle, a rémület és a felháborodás megnémította Crispint e hosszú és visszataszító monológ alatt. Végre talált szavakat.

- Nem turkálhat Mrs. Clayborne szobájában! - visította, de Chippendale elnézően mosolygott reá. Ezek a kis kezdők! Azonnal felmegy náluk a pumpa.

- Tudom, hogy most mire gondolsz, pajtás. Azt mondod magadban, tegyük fel, valahol valami hiba csúszik be, és engem nyakon csípnek. Nos, ha ez is történne, attól még minden simán mehetne tovább. Mindenki azt mondaná, szólj a rendőrségnek és kaszliztass be engem a megyei fogdába, te pedig nemet mondanál, mert nem akarsz hűvösre tenni egy szegény ördögöt, mert lehet, hogy ez az első rendőrségi ügye, nincs is priusza, csak hirtelen támadt kísértésnek engedve csinálta. Erre ők azt mondanák, rendben, ha nem akar rendőrségi ügyet csinálni belőle, penderítse ki, mire te azt mondanád, nem tudom kipenderíteni, mert hivatalos minőségben tartózkodik itt, akkor pedig minden kiderülne rólad, hogy brókereket tartasz itt, és az egy kicsit megtépázná társadalmi presztízsedet. De ne aggódj, haver, engem nem

kapnak el, csak te tedd jól a dolgod. Az pedig annyi, hogy kivonod a nőt a forgalomból, amíg én működök. Azt mondod neki: „Mit szólnál egy kis sétához, bébi? Nézzünk körül a birtokon!" És ahogy elindultok, én már működésbe is lépek. Ennyi az egész. Az a kár, hogy lakosztálya van és nem csak egy kis hálószobája, mert úgy persze egyszerűbb lenne. A szekrény tetején fogom kezdeni, mert a nők mindig oda teszik a cuccot, amit el akarnak rejteni. Ha nappali is van, az csak annyit jelent, hogy tágabb a nyomozási aréna. Lehet, hogy fel kell törnöm néhány fiókot meg miegymás. Vigyáznom kell, hogy legyen nálam reszelő. És most - ért a végére Chippendale - térjünk rá az osztozás kérdésére. Te hozod a fickót, aki tejel nekünk, én csinálom a piszkos munkát, így fele-felét javasolnék.

Mindaz az émelygés és undor, amely ennek az embernek a szobába való belépése óta gyülemlett Crispinben, most a fejébe kezdett szállni. Sokért nem adta volna, ha vékony, sipító hangját Bill bátyja orgánumára cserélhette volna, de megtett minden tőle telhetőt azzal, amije volt.

- Határozottan megtiltom, hogy Mrs. Clayborne lakosztályának akár a közelébe is menjen! - kiáltotta, annyira megközelítve a bömbölést, amennyire azt hangszálai engedték. - Kifelé!

Chippendale értetlenül meredt rá.

- Azt akarod mondani, hogy nem támogatod a vállalkozást?

- Igen, azt akarom mondani.

- A csinos kis összegért sem?

- Pokolba a csinos kis összeggel! .

- Tehát lefújva az ügy?

- Úgy van, lefújva. Menjen ki!

- Azt a rézfán fütyülő őrangyalát! - motyogta Chippendale az orra alatt. Ez volt a szokásos kifejezése, amikor, mint például most, a túlságos döbbenettől jobb nem jutott eszébe.

Ha lett volna egy fültanúja az imént rögzített mindkét beszélgetésnek; egy fültanú, aki képes felfogni az elhangzottakat, arra alighanem nagy hatással lett volna az a nemes viselkedés, melyet Crispin végig tanúsított. Íme, itt egy férfiú - mormolta volna magában a fültanú -, aki, bár anyagilag annyira lebénult, hogy hemzseg a háza a brókerektől, és hogy csupán a felszínen tudjon maradni, a testvérétől kell kölcsönkérnie kettőszáz font, hat shilling és négy pennyt, és amikor ugyanez a testvér fölajánl neki egy kolosszális összeget, hogy képlopással vádoljon meg egy nőt, ő visszautasítja, mert tiszteli és csodálja azt a nőt és távol áll tőle, hogy megsértse az érzéseit. És amikor a kísértő azt súgja a fülébe, hogy turkáljon a dolgai közt és kaparintsa meg a képet, ő megalkuvást nem ismerve küldi el, mondván, semmi nem veheti őt rá, hogy egy ilyen gyalázatos ügylethez asszisztáljon. A lovagiasság kora nem tűnt le, mormolta volna a mormoló, fölismerve, hogy éppen ez a fajta magatartás volt az, amely annak idején olyan lelkesült közfigyelmet vívott ki a lovagok számára. Sajnálattal kell azonban a krónikásnak megállapítania, hogy Crispin acélos helytállása nem kizárólag a lovagkor szellemének volt köszönhető. Majdnem vele párhuzamosan működött annak éltető tudata, hogy miután Testvéri Szeretet a kettő-harmincas newmarketi futáson elviszi a győztes pálmáját, nem lesz szüksége arra a kétszáz fontra, amely olyannyira felcsigázta Chippendale-ben a hírvágyat. Ugyanis ezer fonttal lesz tőle gazdagabb. Bár biztos

volt benne, hogy a nemes állat nem fogja cserbenhagyni, nem tehetett róla, de kicsit nyugtalan volt. Történnek balesetek, nagyon is jól tudta ezt. A lovaknak túl lehet erőltetve a csüdízületük, vagy megbotlanak, s ezzel még a legaranyosabb csillag is azonnal lekerül a homlokukról. A zsokék pedig összeütközhetnek egy másik versenyzővel, s máris diszkvalifikálják őket. Röviden, végeláthatatlan a veszélyek listája. Órája azt mutatta, hogy már egy órája véget kellett érnie a futtatásnak, és most bosszankodott a vidéki élet kényelmetlenségei miatt. Bezzeg, a régi szép időkben londoni klubjában a kijelzőtábláról pillanatokon belül megtudta volna az eredményt. Itt, Mellinghamben meg kell várnia a kilenc órás híreket a rádióban, ugyanis azok után, ami történt, aligha hívhatja fel Billt és tudakolhatja meg tőle. Föl s alá sétálgatva a könyvtár padlóján, az volt az érzése, menten megfullad. Érezte, azonnal ki kell mennie a szabadba, még azon az áron is, hogy magában foglalja a tó látványát. El is indult az ajtó felé, amikor az kivágódott, mintha ama, Amerika délkeleti partjainál tomboló hurrikánok valamelyikének került volna útjába, amelyet Cape Hutteras-i látogatása tett oly emlékezetessé, s Barney lépett be.

- Még mindig idebenn? Csak azt ne mondd, hogy Bill tartott szóval ilyen sokáig. Mit akart?

A történtek ismeretében ez egy eléggé kellemetlen kérdés volt, és a legjobb, amit Crispin válaszolhatott, az az volt, hogy Bill nem akart semmi különöset.

- Csak egy kis terefere volt, mi? A két öreg szaki kicserélte a pletykákat a kerítés fölött? Na, azért jöttem, hogy megkérdezzem, nincs-e kedved egy kis autós kiruccanásra Norton-Smith ezredessel? Engem elvisz Salisburybe, hogy megnézzük a katedrálist.

A Barney által körvonalazott program kicsi vonzerővel bírt Crispin számára. Az összes fizetővendég közül Norton-Smith ezredes volt az, kinek társaságát legkevésbé állhatta, ami pedig a katedrálisokat illette, azon a nézeten volt, hogy ha ők békén hagyják őt, ő is békén hagyja őket. Véleményét egy „Kösz-de-nem-terveztem"-be sűrítette, és amikor Barney azzal biztatta, hogy jól fogja érezni magát, mire Crispin: „Kösz, de abban vagyok a legkevésbé biztos", Barney elhagyta a szobát egy barátságos „Tégy-ahogy-tetszik-de-sokat-vesztesz-vele" jellegű mondattal, hogy mentében még egyszer visszakukucskáljon az ajtóból.

- Jut eszembe - mondta -, okosan tetted, hogy nem tettél semmit Testvéri Szeretetre. Tudod, arra a lóra, amelyikről beszéltem neked. Csak másodiknak futott be. Most kaptam egy táviratot.

Ezzel véglegesen eltűnt, és olybá tűnt Crispinnek, mintha az eleddig mozdulatlan könyvtárszoba hirtelen a valaha oly népszerű táncot, a *shimmyt* kezdené lejteni. Ha Pontifex püspök *Összegyűjtött prédikációi* (Oxford, Egyetemi Nyomda, 1839) puskagolyóként hagyták volna el polcukat és a tarkócsontjánál találták volna el, akkor sem zihált, hörgött és szédült volna észrevehetőbben. A felismerés, hogy sok száz fontja - mint ifjúságának oly sok száz más fontja - ablakon kidobott pénz lett, és hogy most képtelen lesz eleget tenni a karbantartók iránti kötelezettségeinek, s így megszabadulni a Mellinghamben tanyázó emberüktől, az epileptikus roham és a hideglelés vegyes szimptómáit eredményezte nála. A bűntudat és lelkiismeret-furdalás érzése kínozta, amelyre, furcsa mód, Pontifex püspök monumentális morális műve nyolcvanharmadik oldalán hívja fel olvasói figyelmét, hogy

éppen ez mindig a bűn zsoldja. Röviden, őexcellenciája azt akarja mondani, ha bűnt követsz el, akkor óhatatlanul olyasminek érzed magad, mint amit a macskád hozott be neked a szőnyegre, és Crispin most pontosan így érezte magát. Hogy mennyi idő telt el, mígnem visszanyerte a képességét, amellyel szembe tudott nézni helyzetével és azt mélységében elemezni tudta, képtelen volt megmondani, de végül sikerült valami, összefüggő gondolatfélének az elméjébe hatolni. Ez utóbbit megfeszítve a gondos tanulmányozásnak szentelte, s szürkeállományának minden sejtjét mozgósítva megpróbált rátalálni a kivezető útra.

És a szorgos kutatómunka meghozta gyümölcsét: látta, hogy van kiút. Nem az az ösvény volt ugyan, melyre a lovagi erényt gyakorlók is helyeselve bólintottak volna, de Crispin számára jónak tűnt. Nézetei arra nézvést, hogy miként kell az embernek viselkednie a nőkkel szemben, akiket az ember respektált és csodált, gyökeres változáson mentek keresztül. Megnyomta a csengőt.

- Chippendale - mondta, amikor a tájkép ezen elcsúfítója lőtávolságba ért -, csukja be az ajtót. - Az álkomornyik becsukta az ajtót. - Gondolkodtam a javaslatán, amit az imént tett, és arra a végkövetkeztetésre jutottam, hogy ha tényleg biztos benne, hogy Mrs. Clayborne lakosztályának átkutatásával meg tudja szerezni a bátyám miniatúráját, akkor...

- Egy mozdulat, pajtikám.

- Akkor tegye meg a legközelebbi alkalmas pillanatban.

10. fejezet

Egy jó darabig, miután hallotta, hogy visszatették a kagylót Mellingham Hallban, Willoughby mozdulatlanul ült, mint egy töprengő figura, leginkább Rodin *Gondolkodó*ját juttatva az ember eszébe. Saját magát hibáztatta, amiért egy távolsági beszélgetést pazarolt olyasvalakire, aki vélhetőleg akkora segítséget jelent számára, mint Crispin. Kedvelni mindig is kedvelte őt, de nem csukhatta be a szemét a tény előtt, hogy bármiféle szükséghelyzetben Crispin volt a lehető leggyengébb nádszál, amire halandó támaszkodhat. Körülbelül annyit mozdult előre vele az ügye, mintha egy tengerre bízott palackpostától remélt volna életmentő segítséget. Crispin, ahogy Barney helyesen állapította meg, szeretnivaló, józan életű, tisztességes és az állatokkal szemben kedves ember volt, de mint ellopott miniatúrák visszaszerzője, egyszerűen rajtvonalhoz sem állhatott. Nem arról volt szó, hogy hibáztatná érte az ember. Némely embernek megvan a tehetsége az ellopott képek visszaszerzéséhez, másoknak pedig nincs. Valószínűleg hormonok kérdése az egész. Egy ilyen feladathoz, érezte Willoughby, olyasvalakire van szüksége, aki fiatalabb, találékonyabb és kevésbé hajlamos arra, hogy, amikor a helyzet határozott cselekvést kíván, szájtátva és üveges szemeket meresztve álljon csak. Olyasvalaki kell ide, mint például Archie Goodwin a *New Wolfe* történetekben, melyeket a vonaton olvasott, vagy - villámlott hirtelen az eszébe az ihlet - olyan valaki, mint Gerald unokaöccse. Willoughby, bár szemérmesen elpalástolta, mert *credóját* képezte: az ifjúság maradjon a helyén, mindig is csodálattal volt Jerry iránt. Egy ingatag,

tizennyolcas handikeppel bíró golfozó természetes csodálatával az iránt, aki két ponttal jobb és amatőr bajnokságokon is játszik. S bár az ütés- és a lyukbagurítás-technika még nem szükségképpen garantálja a profizmust más területeken is, de annyit mindenképpen jelent, hogy jók az idegei, rendelkezik koncentrációs képességgel, és nem remeg a keze; csupa olyan kvalitás ez, amelyet megkíván az általa tervezett kényes hadművelet. Az olyan emberek, mint Willoughby, gyorsan hozzák meg döntéseiket. Az ilyen emberek nem ülnek hümmögetve, magukban motyogva, hogy minden oldalról százszor alaposan meg kell vizsgálni a dolgokat. Alig jutott eszébe Jerry személye, máris újra a telefonnál termett.

- Jerry?
- Á, szervusz, Bill bácsi.
- Sok a dolgod?
- Nem.
- Át tudnál jönni hozzám?
- A munkahelyedre?
- Nem, a lakásomra.
- Rendben.
- Na, akkor siess.

Willoughbynek nem kellett sokáig várnia. Jerry az egyik, King's Road melletti kis utcában lakott, nem messze a Chelsea Square-től, és egy kis csevej bácsikájával volt az, amire most leginkább vágyott, ugyanis feltett szándékában állt, hogy gyorsan véget vet ennek a gyámkodás körül kialakult lehetetlen állapotnak. Kikéri a pénzét Bill bácsitól, és így, ha nem is lesz anyagilag egyenlő helyzetben a lánnyal, akit szeret, de legalább elfogadható kérő lesz, akin nem fintoroghat a világ.

Vera Upshaw elmagyarázta már, miként kell az ilyesmit végrehajtani. Mi sem egyszerűbb. Odamész a bácsikádhoz, és nagyon tisztelettudó, méltóságteljes, ugyanakkor hajlíthatatlan modorban közlöd vele: „Bill bácsi, szeretném tudatni veled, hogy utánajártam az eredeti szerződésnek, és azt találtam, hogy az sem nem örök érvényű, sem nem visszavonhatatlan, hanem kölcsönös megegyezéssel megszüntethető, tehát itt és most töröld el a dolgot, vagy panaszt teszek, és bírósági úton visszaszerzem." Nem ezzel kezdve, persze. Nem ronthat az ember ajtóstul a másik ember házába és se szó, se beszéd, nem taposhat vasalt sarkú csizmájával a mellére. Magától értetődő, hogy lesz egy kis tereppuhító *pourparler*[*], hogy a dolgok mozgásba lendüljenek; nem kell sok, mert Bill bácsi amúgy is egy kedves öregfiú, akivel az ember mindig is szuperül kijött. Ennek megfelelően a beszélgetés első perceit bizonyos mennyiségű Milyen-volt-az-ebéd és Milyen-volt-csavarás-technikád jellegű kérdések töltötték ki, és míg Bill bácsi egy piszkavas és egy tojásszén segítségével meg nem mutatta, hogyan sikerült lyukba gurítania a labdát hosszú ütéssel a tizenhatodikon, Jerrynek nem volt lehetősége megütni a hivatalos hangnemet.

- Bill bácsi, az a gyámsági letét.

- Igen, persze, éppen ez ügyben akartam veled beszélni - mondta Willoughby. - Megszüntetem, és a jövő héten megkapod a pénzt.

Jerry nem támolygott, de azt tette volna, ha pillanatnyilag nem egy hatalmas fotel mélyén ül. Körülbelül ugyanolyan

---

[*] Tárgyalás, beszélgetés (francia)

érzések kerítették hatalmába, mint Crispint, amikor ugyanaz a Willoughby, minden teketória nélkül, neki a kétszázhárom font, hat shilling és négy pennys csekket állította ki: a szerencsés kifejlet feletti öröm versengett benne valami majdnem csalódásfélével amiatt, hogy az érvek és indoklások, melyeket oly akkurátusan elpróbált, most szükségtelennek bizonyultak. Aztán, ahogy Crispin esetében is, az öröm került ki győztesen és abban a gyors, eksztatikus horkantásban jutott kifejeződésre, mellyel egy sikeresen lyukba gurított labdát szokott üdvözölni egy harminclábas ütés végén. Nehezére esett megszólalni, és miközben azon volt, hogy kifejezze háláját, Willoughby rendületlenül folytatta.

- Valószínűleg tudni szeretnéd, hogy egyáltalán miért hozta apád létre ezt a gyámsági letétet. Miért nem engedte, hogy azonnal megkapjad a pénzed? Okozott egy kis fejtörést, gondolom.

Jerry elismerte, hogy ez valóban zavarba ejtő gesztus volt apja részéről.

- Mennyit tudsz a fiatal éveiről?

- Azt hallottam, harmincéves koráig nem sokra vitte.

- Amit huszonkét éves korában tett, az érdekel most bennünket. Elvett egy mozijegyszedő nőt, aki nem vetette meg az italt Ez azelőtt volt, hogy anyádat feleségül vette.

- Azt akarod mondani, hogy bigámiában élt?

- Természetesen nem azt. Miután a következő néhány évre szörnyen megkeserítette apád életét, ez az első felesége eldobta a fakanalat. És ennek a tapasztalatnak köszönhetően valami fóbia alakult ki benne a korai házasság mint ilyen iránt. Azt a nézetet kezdte vallani, hogy minden férfi, aki harminc alatt nősül, félkegyelmű és hajlamos ripsz-ropsz összeállni az első jöttmenttel, aki az útjába kerül. Ezért nem akarta, hogy ez

megtörténjen veled. Így tehát létrehozta ezt a gyámsági letétet, engem téve meg gyámnak és engem hatalmazva föl, hogy csúsztassam oda neked a pénzt, ha alkalmasnak látom. Persze, jól tudta, hogy nem fogom alkalmasnak látni, ha olyasvalakit akarsz oltárhoz vezetni, akit - mint például ezt az Upshaw lányt - nem hozzád illőnek találok. Vera Upshaw-nak talán jó parti lenne egy többszörös milliomos, de nem te. Neki egy olyan férj kell, aki majd elhalmozza őt ékszerekkel meg Rolls-Royce-okkal. Ha ezeket megkapja, talán jó feleség lesz, bár csak óvatosan mernék fogadni erre. Vége az eljegyzéseteknek, ugye?

- Igen, hál' istennek.

- Szóval, te is úgy érzed, ahogy én, hogy ez egy gondviselésszerű megszabadulás volt? Helyes. Sose felejtsd, lehet egy lány akármilyen szívdöglesztő, és merem állítani, hogy Vera Upshaw a külcsínt tekintve az első tíz között van, de butaság összekötni vele az életed, ha a belbecs tekintetében meg agyaglábakon áll. Hogy Flora Faye díva ilyen lábakon állt, arra huszonöt évvel ezelőtt döbbentem rá, s Vera a mamája újabb kiadásának készül, s minden jel szerint nem is reménytelenül. Tányérdobálással vagy pityergéssel ért véget a nexus?

- Inkább turbékolásnak nevezném. Micsoda kellemes hangja van annak a nőnek!

- Igen, valóban nagyon zenei. Emlékszem rá, még a régi időkből. De mondott valamit?

- Hát mondani mondott, abból nem volt hiány, de az informatív tartalma egy mondat volt, miszerint Vera meggondolta magát.

- Ami, Flora Faye-t lefordítva, annyit jelent: a lány belebotlott valakibe, akinek több tejbe aprítanivalója van, mint neked.

- Szerinted erről van szó?

- Ebben biztos vagyok. Csak megismétlődött az, ami huszonöt éve történt köztem és a mamája között. Nem említi ugyan a *Színházi emlékek* című memoárjában, de egy időben jegyben jártam Florával. Aztán ejtett engem Charlie Upshaw kedvéért, aki épp akkor ült a híres Upshaw-féle milliókba, melyeknek jó részét azóta Flora sikeresen elköltötte.

Egy kevésbé éles eszű unokaöcs talán együtt érzően mormogta volna: „Értem, Bill bácsi, értem. Tehát ezért nem nősültél meg soha", s valószínűleg még a nagybácsi kezét is megpaskolta volna. De Jerry tudta, hogy bácsikája azért maradt agglegény, mert a velejéig szerette az agglegényéletet, és ha valaha is az oltár rácsa előtt találná magát, az csak azért volna, mert hatökrös szekérrel vontatták oda, továbbá, hogy Bill bácsi, amikor csak Charlie Upshaw-ra gondol, szívből jövő hálát érez iránta jóságos közbeavatkozásáért. Végül beérte egy szóval, abban az értelemben, hogy a huszonöt évvel azelőtti őrangyalok, úgy tűnik, éppoly hatékonyan működtek, mint a maiak. És amikor Willoughby megkérdezte, mi az ördögöt motyog, Jerry elmagyarázta neki, hogy a Willoughby-őrangyal mentette meg a bácsikáját a Flora Faye-jel való fúziótól azzal, hogy a kellő pillanatban beléptette a látómezőbe Charlie Upshaw-t.

- Míg az enyém - folytatta - úgy intézte, hogy Vera találkozzék ezzel az emberrel, akiről azt mondtad, tehetősebb, mint én. És most, hogy megszüntetted a gyámságot, abban a helyzetben vagyok, hogy akcióba lépjek azzal a lánnyal kapcsolatban, akit szeretek.

- Uramatyám, csak nem megint szerelmes vagy?

- De igen, csak most komolyan.

- Persze, valaki nem hozzád illőbe, mi?

- Ellenkezőleg, egy milliomos nőbe. Egyébként ez volt a fő probléma, leszámítva azt, hogy jegyben voltam Verával. Amíg szegény voltam, egy lépést sem tehettem, hiszen tudod, mit gondolnak az emberek arról, aki pénztelen, s közben egy milliomos lány után fut. Gúnyosan ingatják a fejüket, és tutira veszik, hogy az ember egy megvetendő szerencsevadász, aki csak arra utazik, hogy napi háromszori kiadós koszthoz és egy csinos kis kvártélyhoz jusson.

Willoughby szemei elkerekedtek. Olyan ember volt, akit nem ejtettek a feje lágyára, és a „milliomos" jelző összekapcsolódott memóriájában Jerry telefonhívásával, amelyben egy lány nevét kérdezte tőle, s mindez a néhai Mr. Donahue örököse irányába mutatott.

- Az a Jane Hunnicut nevű fiatal teremtés az, akibe szerelmes vagy?

A bácsikája éleslátása iránti csodálata egy pillanatra megnémította Jerryt, de Willoughby folytatta.

- De hiszen csak egyszer találkoztál vele.

- Történetesen kétszer, bár egyszer is bőven elegendő lett volna.

- Igen, el tudom képzelni, hogyan ment. Igen, ő tényleg egy nagyon szemrevaló csaj.

- Muszáj így nevezned?

- Persze, hogy muszáj. Egy lány vagy szemrevaló csaj, vagy nem szemrevaló csaj. Ha egyszer így van, miért ne mondjuk ki? És megkapta az összes pénzt.

- Ha tudnád, mennyire kívánom, hogy ne kapta volna meg.

- Igen, el tudom képzelni, mennyire sajnálod. De belegondoltál-e abba, hogy egy csomó riválist zúdítasz a fejedre? Amint szétterjednek a hírek róla, napi háromszori kiadós kosztra éhes, megvetendő szerencsevadászok egész hada bont zászlót, s kezdi meg az ostromot.

- Tudom. Éppen ezért kell azonnal találkoznom vele.

- Sajnos, attól tartok, nem tudsz. Ugyanis még ma este Mellinghambe kell menned.

- Micsoda?!

- Úgy van, elfelejtettem mondani, egy kis feltételhez van kötve, hogy megszűnjön ez a gyámság. Mielőtt átadnám neked a pénzt, van egy kis munka, amit szeretném, ha elvégeznél nekem. Emlékszel arra a miniatúrára, amit ebédnél mutattam neked?

- Az üknagyanyád képe?

- Vagy inkább a szépanyámé. Igen, arról van szó, *A kék ruhás lány*. És arra is emlékszel, hogy ott volt velünk egy bizonyos Mrs. Clayborne nevű hölgy?

- Hogyne, akit te csak Barney-nak szólítottál...

- Inkább nem mondanám, hogyan szólítanám most. Ellopta *A kék ruhás lány*t és magával vitte Mellinghambe.

- Ez most vicc, ugye?

- Bárcsak az lenne.

- De egy olyan nő nem lehet közönséges tolvaj.

- Pontosan ezt mondtam én is a fivérének, amikor ő óvatosságra intett a húgával szemben és azt mondta, a New York-i áruházi osztályokon remegnek, mint a nyárfalevél, ha látják, hogy feléjük veszi útját, és nincs kétségem, hogy a házigazda, akinél vendégségben volt, gondosan megszámolja utána a kanalakat. És még ezek után sem voltam hajlandó elhinni, hogy képes meglopni engem, amikor nálam

vendégeskedett és játszott a sótartómmal. Ha akkor tudtam volna..., ugye így mondják a detektívtörténetekben?

Jerryt alapjaiban rázták meg a hallottak. Ismeretsége Barney Clayborne-nal futó jellegű volt, de azonnal megkedvelte a hölgyet, és akkor sem tudta igazán elhinni, hogy vétkes, amikor ilyen bizonyítékokat tártak elébe.

- De biztos vagy benne?

- Persze hogy biztos vagyok. Ki más vihette volna el rajta kívül? Nem, ő ezt megkaparintotta, te meg utána mész Mellinghambe és átkutatod a szobáját.

- Te jó ég, ilyesmire én képtelen vagyok!

- Képesnek kell lenned, ha azt akarod, hogy én is képes legyek megszüntetni gyámságot. A kölcsönösség híve vagyok. Egyikünk segíti a másikat.

- De én szombat estére már elígérkeztem Jane Hunnicutnak vacsorázni.

- Azt elhalasztod. Táviratozz a lánynak, hogy váratlanul vidékre kellett menned.

- Még a címét sem tudom.

- Nekem megvan az irodában. Szövegezd meg, és én holnap reggel postázom.

- Nem tudom, hogyan kell átkutatni egy szobát.

- Majd a vonaton kifundálod. Az ég szerelmére, ne csapj ekkora hűhót egy ilyen nevetségesen egyszerű ügyből. Ez körülbelül egy szellemi fogyatékos kisiskolásnak is gyerekjáték. Mintha azt kérném, hogy mászd meg a Mount Everestet. Húsz perc alatt át tudod kutatni Barney Clayborne cuccait.

Jerrynek az az erős gyanúja támadt, hogy bácsikája kissé alábecsülte a feladat nagyságát, és lúdbőrzött a háta a gondolattól, hogy mi vár rá Mellingham-in-the-Vale,

Mellingham Hall, telefonszám 631 alatt, de belátta: haszontalan bácsikája óhajai ellen rugdalóznia.

- Rendben - mondta színtelen hangon.

- Ragyogó - nyugtázta Willoughby -, van egy remek vonat hét körül. Felhívom Crispint, hogy számítson rád.

11. fejezet

Jerry minden nehézség nélkül elérte a „remek vonatot", és a következő nap délutánján Vera Upshaw visszatért Brüsszelből, szorosra zárt ajkakkal és ráncokkal bájos homlokán. Ritka alkalomnak kellett ahhoz lennie, hogy Vera ráncolja a homlokát, ugyanis édesanyja figyelmeztette: a túl sok homlokráncolás korai ráncokhoz vezet. De ahogy most belépett Eaton Square-i lakásukba, két szemöldöke szinte összeért, és a felfedezés, miszerint Flora Faye díva nem volt otthon, csak mélyítette elégedetlenségét. Támadnak problémák egy lány életében, amelyeket csak egy megértő szülővel való szívtől szívig menő beszélgetés képes megoldani, és az egyik ilyen gyötörte őt néhány napja. Szerencsére, mielőtt még komoly előrehaladást tehettek volna azok a ráncok, kulcs kattant kívülről az ajtó wertheimzárában és maga Flora Faye jelent meg, s miután köszöntötte gyermekét, lezuhant egy fotelbe azzal a megjegyzéssel, hogy törékeny testét fárasztja e világ nyűge.

- Egy borzalmas irodalmi fogadáson voltam - magyarázta. - Nem is tudom, miért járok el rájuk. Nem is kéne, mert nincs rájuk szükségem, mint Jimmy Fothergillnek, aki lovagságra pályázik, és nem akar elmulasztani semmit sem. Ezen a main Emma Lucille Agee-t tömjénezték, aki azt a szennyes regényt írta, amelyik Amerikában azóta is milliós számban kel el. A kiadói rendezték a fogadást, amely része az Angliát sújtó hadjáratnak. Csirkemártás, gyümölcssaláta és kábé tizenöt legunalmasabb beszéd, amit életemben hallottam. Ez az Agee

nő háromnegyed órán keresztül ragozta, hogy hogyan írta azt a förmedvény könyvét, pedig jobban tette volna, ha inkább egyszerűen csak bocsánatot kér érte. Utána Jimmy válaszolgatott a vendégeknek, ami már önmagában elég lett volna, hogy tönkrevágja a rendezvényt, míg végül meg nem engedték, hogy kitotyogjon a társaság az isten szabad és napos ege alá. De miért is mondom ezeket én neked, mint valaha oly sokszor a buta rendezőknek valamelyik felvonás kellős közepén? A te kis életed érdekel engem. Mik a fejlemények?

- Semmi.

- Semmi?

- Nos, láttam Brüsszelt, meg egy csomó balkáni delegátust volt egy buszos kirándulás Malines-be, egy harangjáték, antwerpeni kikötőlátogatás sétahajóval és egy állami bankett...

- Ne butáskodj, csillagom. Tudod jól, mire gondolok. Megkaptad a táviratomat, amelyben azt adtam a festőnek kéthetes instrukcióképpen: onnan folytassa. Te is onnan folytasd, amelyet nem túl szoros értelemben a szerelmi ügyednek nevezhetünk. Elveszítek egy lányt és nyerek egy fiút már végre? Jut eszembe, találkoztam valakivel egyik este az amerikai követség recepcióján, aki mindent tud Homer Pyle-ról, és azt mondta, ha van olyan év, amikor Homer százötvenezer dollár alatt keres, akkor csak ennyit mond: „Ccc, mi ez a szokatlan mélyrepülés?" Szépen ellennél évi százötvenezerrel, nem?

Vera keserű nevetést hallatott, olyat, amellyel a Flannery Martin könyvesboltban szokta üdvözölni a bejelentést, miszerint jelenleg egyetlen példányt sem tartanak a *Nárcisz napok*ból.

- Ellennék én - értett egyet -, csak éppen nem úgy néz ki, hogy megadatik nekem.

Flora díva olyan hangeffektust produkált, amely egy, az övénél kevésbé zenei hangon a horkantás és a nyüszítés sajátos keveréke lett volna. Még akkor sem fejezte ki kétkedését meggyőzőbben, amikor a világot jelentő deszkákon alakított.

- Azt akarod mondani nekem, hogy tévedtem Homer Pyle-lal kapcsolatban, és azok az olvatag pillantások, amiket feléd küldött, nem jelentettek semmit?

- Az ábra azt mutatja, hogy nem.

- Az lehetetlen. Tudom, mi volt a baj. Túl sok ember nyüzsgött körülötte. Hogyan várhatod el egy férfitől, hogy a beszélgetést a nyoszolyólányok meg esküvői torta felé terelje, amikor egész idő alatt a torkáig ér a sok balkáni delegátus? Világosan látom, hogy hogyan zajlott az egész. Amikor csak ki akarta önteni a szívét neked, megütötte a fülét valahonnan egy „Jaj de örülök a szerencsének!", s mögötte nyomult egy újabb balkáni delegátus. Ezzel az erővel a Piccadilly Circus kellős közepén is megpróbálhatta volna megkérni a kacsóidat.

Verát, úgy tűnt, ez nem vigasztalta meg. Édesanyja lendületes beszéde jó volt, de őt mégis hidegen hagyta.

- Gyakran voltunk kettesben, amikor senki sem zavart meg bennünket. Minden este együtt vacsoráztunk.

- És semmi nem történt?

- Semmi.

- Hát, ha agyonütnek, ezt akkor sem tudom megmagyarázni.

Pedig a magyarázat roppant egyszerű volt. Amit egyikük sem vett számításba, az az a tény volt, hogy Homer Pyle egész felnőtt korában markáns kisebbrendűségi komplexustól

szenvedett, ha nőkről volt szó. Szerény ember volt. Nem voltak illúziói önmagát illetően. Tisztában volt szódásüveg vastagságú és szarukeretes szemüvegével, teliholdszerű arcával és unalmasságával, és úgy tűnt számára, nem rendelkezik olyan tulajdonságokkal, melyek ezeket ellensúlyoznák. A maga részéről semmiféle kétségei nem voltak, hogy életét Vera Upshaw-val szeretné megosztani, de híjával volt a merészségnek, hogy kikérje efelől Miss Upshaw véleményét. A tündérmesékben a varangyos békák küszködtek valószínűleg ugyanilyen önbizalomhiánnyal, amikor királylányokkal estek szerelembe.

Ha valaki évről évre biztos százötvenezret keres a zöldhasúból - hogy pontosítsunk, Homer esetében ez inkább a kétszázhoz közelített -, azzal az a baj, hogy hajlamos ezt magától értetődőnek venni és nem úgy tekint rá, mint egy újabb akvizícióra. Homernak volt ugyan valami halovány sejtelme arról, hogy léteznek nők, akik számára az ő vagyona némi vonzerőt jelenthet, abban viszont szinte biztos volt, hogy egy olyan emelkedett gondolkodású nő számára, mint a *Nárcisz napok* és a *Reggel hétkor* szerzője, semmi, de semmi súllyal nem bírhat. Ezért volt, hogy nem öntötte szavakba érzelmeit, inkább engedte, hogy a rejtőzködő hallgatás - mint ahogy a kukac hízik a damaszkuszi rózsa virágjában - tenyésszen az ő orcáján is. Ez eredményezte azt, hogy a gond ráncai költöztek Vera Upshaw homlokára, Flora Faye díva pedig az agyoncsapás általi halálra vált hajlamossá.

- Ma este is vele fogok vacsorázni - tette hozzá Vera reménytelenül -, és semmi kétségem, hogy ma is azt fogja fejtegetni, hogy mennyire előmozdítják ezek a PEN-konferenciák a nemzetközi megértés ügyét, és hogy mennyi érdekes emberrel találkozhatunk rajtuk. Aligha lesz

majd ennél személyesebb. Holnap pedig vidékre utazik a nővéréhez, aki egy Mellingham Hall nevű helyen tanyázik valahol Hampshire-ben vagy Sussexben, vagy hol.

Itt abbahagyta, anyja ugyanis egy hirtelen kiáltást hallatott, amely harci kürtként harsogta be a szobát.

- Mit mondtál, mi a hely neve?

- Mellingham Hall.

- Akkor van még remény.

- Ezt meg hogy érted?

Flora Faye díva szemei csillogtak, ahogy oly gyakran tették ezt annak idején, amikor vitát nyert a próbákon egy rendezővel.

- Ide figyelj, aranyom. Minden jóra fordul, meglátod. Ismerem Mellingham Hallt. Bill Scrope egyszer elvitt oda egy hétvégén huszonöt évvel ezelőtt. A testvéréé a hely. Romantikus hely, minden romantikus helyek legromantikusabbika, tudod, amolyan igazi óvilági kastély, tele árnyas lugasokkal, kies sétaösvényekkel, amelyek akkor élték virágkorukat, amikor a helyi hölgyek kábították a kóbor lovagokat. Nos, ha azt mondom, az volt a hely, ahol apáddal először találkoztam és alig jártuk végig az egyik lugast a másik után, már meg is kérte a kezemet, akkor érted, miről beszélek. Igaz, kicsit hülye helyzet volt - tette hozzá elmélázva Flora Faye -, ugyanis még jegyben jártam Bill Scrope-pal, és apád is valaki mással, akinek a nevére már nem emlékszem, de az ilyesmiket mindig el lehet rendezni egy kis tapintattal. Higgy nekem, édesem, nem lesz semmi gond Homer Pyle-lal, amint a Mellingham-miliő kifejti rajta hatását. Itt megállt, s arcára csalódottság ült ki.

- Nem tűnsz valami jókedvűnek. Miért nem tapsolsz kis kacsóiddal és táncolsz tavaszt köszöntő táncokat a parkettán?

Vera reakciója valóban nélkülözte a lelkesedést, amelyet egy anya joggal elvárt volna.

- Fantasztikus ötlet - mondta Vera kényszeredetten. - Csak arra gondoltam, hogy figyelmen kívül hagytál némi mellékkörülményt. Hogy az ördögbe fogok bejutni ebbe a Mellingham Hallba? Nem sétálhatok be csak úgy, és közben odakiáltom, hogy „Á, maga ott!", mint egy balkáni delegátus.

Flora Faye dívában egy szemernyi sem volt ebből a lemondó lelkületből.

- Természetesen besétálhatsz, ha megfizeted a belépődíjat. Nem mondtam ezt? Bill Scrope fivére valaha még tehetős volt, de mostanra odáig szegényedett, hogy kiadja a szobáit. A piros szőnyeget is legördíti eléd.

Vera kishitűsége olyan gyorsan elpárolgott, mint az édesanyjáé. Most már nem szolgáltatott okot a panaszra lelkesedését illetően. Egészen más volt már a hangszín, amellyel megismételte, hogy fantasztikus az ötlet.

- De nem mehetek csak pár napra. Ruhákat meg miegymást is kell vennem.

- Vegyél, amit csak akarsz, életem - mondta szívélyesen Flora díva. - A határ a csillagos ég! Célunk, hogy elkápráztassuk a mi Homer Pyle-unkat.

Míg Homer az együttműködésben vallott kudarcával okozott Verának és édesanyjának alapos fejtörést, addig Jerry West excentrikus viselkedésével a bosszúság ugyanilyen forrásának bizonyult Jane Hunnicut számára. A távirattól, melyben minden magyarázat nélkül - kivéve, hogy vidékre megy - mondta le a vacsorát, amelynek oly nagy várakozással nézett elébe, ahogy mondani szokták, csak füstölgött magában. Kedves és türelmes természetű lány volt, annak is kellett lennie ahhoz, hogy állandóan mosolyogni tudjon a

repülővel utazó Mr. Donahue-kra, de most tagadhatatlan késztetést érzett, hogy egy téglával fejbe kólintsa Jerry Westet. Miért éppen vidékre? Mi célból akart oda menni? Aztán eszébe ötlött, hogy van egy tekintély, aki talán választ tud adni ezekre a kínzó kérdésekre, ez pedig Mr. West nagybátyja, Willoughby. Amikor felhívta az irodáját, azt mondták neki, hogy Willoughby Scrope már elment, feltehetően haza. Jane taxiba szállt a Chelsea Square 31. irányába, s még mindig füstölgött magában.

Willoughby a dolgozószobájában volt, szájában szivarral és egy frissítő szódás whiskyvel a keze mellett. Egy levelet olvasott újra, amely aznap reggel érkezett unokaöccsétől, Geraldtól. Már kétszer elolvasta a nap folyamán, és minden alkalommal, az utóiratot leszámítva, ugyanaz az elégedett érzés töltötte el. Mindig jóleső érzés egy vezetőnek, ha arról értesül, hogy beosztottja, akit egy kényes feladattal bízott meg, érdemesnek bizonyul bizalmára.

„A dolgoknak (írta Jerry) hamarosan be kell indulniuk. Tegnap és ma végig esett, és Mrs. Clayborne ki sem mozdult a budoárjából, így természetesen nem tehettem semmit, de hallottam, ami Crispin bácsinak mondta, hogy holnap a faluba megy öt órai teára a lelkészhez, akivel nyilván baráti viszonyban van. Amint eltűnik a láthatárról, azonnal munkához látok. Mivel apartmanban lakik, kicsit nehezebb dolgom lesz, mert így több hely van, amit át kell kutatnom, de ha a parókián teázgat, bőven lesz rá időm. Emellett továbbra is azt gondolom, hogy tévedsz, amikor azt feltételezed, hogy ő lovasította meg a képet. Ez egy kedves, aranyos nő. Amikor betoppantam, az volt az első dolga, hogy jobbról-balról

megcsókolt és arra kért, ezentúl szólítsam Barney-nak. Azt mondta, reméli, kihevertem már azt a lukulluszi orgiát, és irántad is igen kedvesen érdeklődött. Lehet, hogy áruházi szarka, bár az is lehet, hogy teljesen téves információkat kaptál róla, én esküdni mernék rá, hogy nem az a fajta, aki elcsen dolgokat annak a házából, akinél vendégeskedik. Mindegy, te azzal küldtél ide, hogy kutassam át a szobáját, és át fogom kutatni."

„Régóta nem voltam Mellinghamben, de itt szinte minden a régi, kivéve, hogy Crispin bácsi mintha meghibbant volna. Viselkedéséből ítélve mintha valami nagyon nyomná a lelkét, ugyanis felugrik a hirtelen zajokra. Tegnap például, amikor beléptem a könyvtárba, úgy állt ott, mintha valami transzban lett volna. Háttal volt nekem, és amikor köhintettem, hogy majd azt mondjam: *Úgy tűnik, az eső csak nem akar elállni,* vagy valami ehhez hasonlót, valósággal kilőtte magát, mint egy megriasztott fácán, és majdnem beverte a fejét a plafonba. Ezenkívül elég extra fickó a komornyikja, egy bizonyos Chippendale, aki csak „pajtikám"-nak szólítja az embert. Persze, gondolom, az embernek manapság be kell érnie azzal, amit kap, de ha csak ránézek erre a Chippendale-re és közben visszagondolok a gyermekkorom és fiúkorom tekintélyes *major domusa*ira, a fal felé lenne kedvem fordulni."

„P. S. (írta Jerry) Nem gondolod, hogy esetleg valahol a szobádban van az a miniatúra? Egy szélfuvallat talán lefújhatta a padlóra. Mindenütt megnézted?"

Ahogy Willoughby befejezte az utóirat elolvasását, és azon morfondírozott, hogy az intellektuális gyengeség tekintetében sok van, ami közös Geraldban fivérével, Crispinnel, befutott Jane Hunnicut. Szívélyesen köszöntötte a lányt, ugyanis rövid ismeretségük alatt módfelett megkedvelte. Rendszerint

kerülte az olyan korú lányokat, mint Jane, de őbenne volt valami, ami kezdettől fogva nagy hatással volt rá.

- Tessék, és foglaljon helyet, maga részeg tengerész - invitálta Willoughby nyájasan. - És ha furcsának találja a megszólítást, az csak azért van, mert folyton ott jár a fejemben, hogy szórja a pénzt, amióta elkapta a szerencsemalac farkát.

A metsző kritika nem volt alaptalan. A hirtelen jött sok pénz megszédítette Jane-t, de annyira mégsem tántorgott tőle, hogy ne tudott volna futótűzként végigszáguldani London bevásárlónegyedein. Mivel kiadásaihoz folyósította a fedezetet a Scrope, Ashby és Pemberton cég, számos ruhát, még számosabb kalapot és egy drága autót, a Bond Streeten pedig néhány csinos kis ékszert vásárolt magának. Amikor tehát Willoughby egy, a kikötői kimenőjén alkoholtól megmámorosodott matrózhoz hasonlított őt, találóan fogalmazott. A századok során az írók oly bőségese illették becsmérlő megjegyzésekkel a pénzt, hogy az ember azt gondolná, ez olyasvalami, amit a halandók nagy ívben kikerülnek, s ennek ellenére az ember minduntalan bebotlik olyanokba akik odavannak érte. Ehhez a népes táborhoz tartozott Jane is, akinek úgy tűnt, egy régóta érzett ínség csillapul most.

- Gondolom, most azért jött - mondta Willoughby -, hogy közölje velem, elhatározta, hogy birtokot vesz valahol vidéken és kéri a Scrope, Ashby és Pembertont, hogy folyósítsa a pénzt hozzá. Ha így van, hadd ajánljam Mellingham Hallt, Mellingham in-the-Vale-ben. Ellenállhatatlan Erzsébet-kori kulipintyó, kavicsos utakkal, saját vízellátással, kiterjedt parkokkal és egy tóval. És azt hiszem, Crispin fivéremet rá lehet venni, hogy eladja.

Jane megígérte, hogy evidenciában tartja. - De pillanatnyilag - tért rá jövetele céljára -, minden, amit a Scrope, Ash és Pembertontól akarok, az csak egy kis információ G. G. Westről.

- Mit akar tudni róla?

- Azt, hogy hol van és hogy érti azt, hogy el kellett utaznia,, amikor úgy volt, hogy holnap este együtt vacsorázunk. Minden meg volt beszélve, erre kapok tőle egy táviratot, miszerint lefújva az egész, mert vidékre utazott.

- Úgy van, a testvérem házába, amit maga meg akar venni. Nagyon hirtelen ment el.

- De miért? Amikor úgy volt, hogy vacsorázunk.

- Talán a diétát választotta, erre nem gondolt? Menekül a kísértés elől.

Jane egy sikkantást hallatott. Vakító fény gyulladt ki elméjében, majd farkasszemet nézett Willoughbyvel.

- Csak nem beszélt neki a pénzemről?

- De igen, miért ne beszéltem volna?

- Most már értem, mi történt. Skrupulusai vannak, hogy feleségül vegyen egy gazdag lányt, és ahogy maga mondja, menekül a kísértéstől.

- Mint a női magazinokban, mi?

- Pontosan. Nem gondolja, hogy igazam van?

- Nem csodálkoznék rajta. Amekkora szamár, még kitelik tőle.

- Mr. Scrope, arról az emberről beszél, akit én szeretek.

- Á, szóval szereti?

- Hogyne szeretném. Ki ne szeretné?

- Például én. Leveleket ír az embernek, idióta utóiratokkal. De azt örömmel hallom, hogy szereti, mert ő is szereti magát. Mondta nekem.

- Persze hogy szeret. Láttam a szemében. De közben meg itt vannak ezek az aggályai.
- Igen, azt is elmondta.
- Micsoda szamár!
- Miss Hunnicut, arról az emberről beszél, akit szeret.
- És mégis van valami csodálatos és ennivalóan édes az egészben, nem gondolja?
- Nem.
- Úgy értem, nem sok férfi létezik, akinek skrupulusai lennének, ha egymillió dollárról van szó.
- Persze, mert a legtöbb férfinak megvan a magához való esze.
- Csak rá kell nézni, és látja, milyen fából faragták. Nem gondolja, hogy szép szemei vannak?
- Nem.
- Milyen volt kisfiú korában?
- Szörnyű.
- Na, akkor már csak egy teendőm maradt. Oda kell mennem erre a Mellingham nevű helyre, hogy megszabadítsam az aggályaitól, írna egy ajánlólevelet a testvérének?
- Fölösleges. Kiadja a szobáit.
- Milyen egyszerű. Tehát csak be kell csöngetnem, és besétálhatok?
- Úgy van.
- Akkor isten áldja, Mr. Scrope. Nem akarom tovább rabolni a drága idejét.
- Mindig örömömre szolgál, ha láthatom. Ugorjon csak be, ha meg akarja venni a Buckingham-palotát vagy valami ilyesmit. A Scrope, Ashby és Pemberton mindig a szolgálatára áll.

Miután Jane elment, Willoughby egy újabb szivar és egy újabb szódás whisky mellett kissé szentimentális hangulatba került, ami idősebb agglegényekre szokott rátörni, ha fiatalok szerelméről hall. Bár maga helytelenítette a házasságot, de nyitott szellemű férfiú lévén, elfogadta, hogy mások más véleménnyel vannak erről, s megelégedéssel töltötte el annak gondolata, hogy unokaöccse egy milliomos nő vagyonával egyesíti a saját kis vagyonát, mert nem voltak kétségei afelől, hogy Jane Hunnicutnak sikerül majd egy kis értelmet vernie Jerry fejébe. A lánnyal való rövid ismeretsége alapján meg volt róla győződve, hogy Jane olyan lány, aki - mint a kanadai lovasrendőrség - sikeresen elkapja emberét. Jó szerencsét kívánt neki magában, amikor nyugtalanító gondolat lopta be magát elméjébe. Nem fogja a lány ottléte megzavarni Jerry gondolatait, s ezáltal eltéríteni őt attól, hogy véghezvigye szent küldetését? Kínzó balsejtelme azonban nem tartott sokáig. Mivel világos gondolkodású ember volt, belátta, hogy alaptalanul gyötri magát. Azok a skrupulusok, melyekről az imént szót ejtettek, kvázi létfontosságúvá teszik Jerry számára, hogy szállítsa neki az árut, s önmagát is kiemeli a nincstelen kérő kasztjából azzal, hogy megszerzi a gyámsági pénzt. A lány jelenléte inkább ösztönzően fog hatni és sürgetni fogja, hogy hozza ki magából a legjobbat, és a kézre kerítés soha nem látott csúcsait döngeti majd tőle. Ennek megfelelően, helyre állt lelkivilággal nyúlt a telefonért.

- Crips?

- Á, szervusz, Bill.

- Crips, csak azt akarom mondani, hogy egy újabb vendéget küldök neked, egy Hunnicut nevű lányt, aki Jerry barátja. És most ne kezdd el, hogy „Ó, Bill, ne!", meg ilyesmi, mintha egy szeretett nagynéni halálhírét hoznám. Tudom, nem szívesen

látsz lányokat az ősi sasfészekben, de ez egy különleges nő. Most pottyant az ölébe egy hatalmas vagyon, és mindent fölvásárol, ami a szeme elé kerül. Amennyiben jól játszod ki a lapjaidat, jó esélyed van rá, hogy megszabadítson a Halltól.

E bejelentés közvetlen hatása Crispinre az volt, hogy egy kisebb fuldoklási rohamban tört ki, ami a légzőszervi megfelelője volt a Chippendale által használatos „a rézfán fütyülő őrangyalát"-nak. Merevsége néhány pillanatig annyira nyilvánvaló volt, hogy önmaga szoborváltozatának is nézhették volna, melyet csodáiéinak szűk köre állított. Aztán, ahogy Willoughby szavainak mézédes tartalma behatolt tudatába, e kataton állapot valami olyasminek adta át a helyet, amely a hadimének lelkesültségéhez hasonlatos, amint azok meghallják a harci kürt hangját. A hadimének, ahogy tanultuk, mihelyt fölharsan a csatába hívó kürt, jelentékeny mértékben nyugtalankodni kezdenek. Megremegnek és fölágaskodnak. Patáiktól dobog a völgy, ők pedig tobzódnak önnön erejükben, miközben nyihogásuk a trombiták hangjával kél versenyre. És ez volt - a nyihogást kivéve -, amit most Crispin művelt. Amikor nyugodtabb lett, kétségek kezdték gyötörni. Willoughby, tudta, túlságosan is hajlamos rá, hogy pillanatnyi impulzusainak engedve szóljon és cselekedjen, és komoly dolgokból is tréfát űzzön. Nincs kizárva, hogy most is pusztán egy bohó játékról van szó részéről. Bénító gondolat volt ez, de volt egy módja, melynek segítségével meg lehetett bizonyosodni az igazságról. Willoughby úgy beszélt erről a lányról, mint Gerald unokaöccse ismerőséről. Gerald megbízható információval tudna szolgálni a lány anyagi

helyzetéről. Az unokaöcs keresésére indult, és meg is találta a Billiárdteremben, ahol elszántan gyakorolta a karambolt.

- Gerald - szólította meg, s ezzel azt okozva neki, hogy elvétsen egy könnyű találatot -, ismersz egy bizonyos Hunnicut nevű lányt?

A dákó kihullott Jerry szorításából, és hangos koppanással ért padlót. Az a furcsa érzéki csalódása támadt, hogy szíve kiugrott a helyéről és elülső fogainak ütődött. Mintha a lelkiismerete szólalt volna meg. Amióta olyan otromba módon lemondta a megbeszélt vacsorájukat Jane-nel, egy pillanatig sem volt nyugta a lelket emésztő bűntudattól. Úgy tekintett önmagára, mint a leghitványabb alakra, aki meghív egy lányt vacsorázni, majd a tizenegyedik órában se szó, se beszéd otthagyja. Olyan dolog volt ez szemében, amit egy Benedict Arnold kaliberű alakból néz ki csak az ember, és megpróbálta nem elképzelni, hogy miket gondolhat most róla Jane Hunnicut.

- Willoughby azt mondja - folytatta Crispin -, hogy ide jön. Jerry újfent egy Nizsinszkij-ugrást hajtott végre. Nehezére esett Crispinre összpontosítania, s csak többszöri pislogás után volt képes őt tisztán és teljes egészében látni. Úgy tűnt, mintha villódzott volna a nagybátyja alakja, mint a régi néma filmeken.

- Idejön? - kérdezte, és hallotta saját recsegő hangját.

- És Bill szerint te ismered.

- Ismerem?

- Igen - válaszolta Crispin jogos méltatlansággal a hangjában, ugyanis semelyik nagybácsi nem szereti úgy társalogni egy unokaöccsel, hogy az alpesi visszhang módjára reprodukálja minduntalan az elhangzottakat.

- Ismered. Döntsd már el.

- Igen.
- Gazdag?
- Igen.
- Úgy értem, tényleg az?
- Van egy-két milliója dollárban - mondta Jerry egy borzongás kíséretében.
- Höö! - horkant fel Crispin, s hangja mintha a harci harsonákkal versenyzett volna.

Jane másnap, nem sokkal ebéd után érkezett meg, s nem kis időbe telt, míg Jerrynek alkalma nyílt vele hosszabban és érdemben is beszélgetni. Amikor Crispin egy olyan vendéget fogadott, aki a fejében forgatja, hogy esetleg megveszi Mellingham Hallt, akkor alapos fogadtatásban részesítette. Akárhová ment Jerry Jane-nel, nem hagyta őket magukra, hanem szóval tartotta a lányt, aki udvariasan hallgatta. Csak amikor Chippendale telefonhoz hívta be Crispint, és kettesben maradtak a tó partján, tudott elindulni köztük a beszélgetés, melytől Jerry fázott is, és amelyet félig várt is. Chippendale a maga barátságos módján még elég sokáig téblábolt ott ahhoz, hogy egy cinkos kacsintást küldjön Jerry felé, egy felfelé emelt mutatóujj kíséretében, feltehetőleg, hogy jelezze: a lány elnyerte az elismerését, és úgy látszott, mindjárt átveszi a stafétát gazdájától a bájcsevej területén, de jobb belátásra tért, és inkább visszavonult. Tehát végre kettesben voltak, nem számítva egy kacsát, amely külcsínre feltűnően hasonlított Chippendale-re és mélázva hápogott nem messze a tavon.

- Az arc mintha ismerős lenne - kezdte Jane -, ha nem tévedek, Mr. G. G. F. West.

Mivel G. G. F. West még mindig nem volt olyan állapotban, hogy a társalgás legalapvetőbb szabályai szerint kommunikáljon, a lány folytatta.

- Valószínűleg szeretné tudni, hogy mit keresek itt. Hogy van az, kérdezi most magában, hogy ez a lány ide-oda röpköd, ma itt, tegnap még Bournemouth-ban, azelőtt meg Londonban, hát soha nem állapodik már meg? Rém egyszerű a magyarázat. Abból indultam ki, hogy ha Mellingham Hall olyan ellenállhatatlan hely, hogy nem tud elszakadni tőle, még annak árán sem, hogy megszegje szent ígéretét, miszerint elvisz engem vacsorázni, akkor ez maga lehet a földi paradicsom, és nekem meg kell néznem ezt. És azt kell mondanom, hogy bőven megérte az inspekciót. De azért a vacsoráért kár. Úgy értem, a Barribault's szemszögéből. Arra számítottak, hogy nagyot kaszálnak, mert tudták, hogy Mr. West semmi költséget nem kímélt volna.

Jerry végre talált szavakat. Igaz, nem túl sziporkázó szavakat, de formailag kimerítették a beszéd kategóriáját. Ezt mondta:

- Bocsánat, sajnálom.
- Én is.
- Terveztem, hogy írok és megmagyarázom.
- Magyarázza meg most.
- Csakhogy nem tudom.
- Ezt meg én nem tudom - követni.
- Úgy értem, szupertitkos az egész. Tud titkot tartani?
- Nem.
- Akkor most az egyszer próbálja meg.
- Rendben, megpróbálom.
- Nos, a következő a helyzet.

Jerry elejétől végéig minden elmesélt, a legapróbb részletet sem hagyva ki, és Jane figyelmesen hallgatta. Amikor befejezte, a lány kinyilvánította véleményét ugyanolyan pártatlanul, mint ahogy a bizonyítékok mérlegelése után az Onapoulos és Onapoulos kontra Lincolnshire-i és a Keleti Megyék Üvegpalackozó Társaság ügyében tette a bíróságon.

- A maga Bill bácsikája pokolfajzat.

- Dehogy, semmi baj vele.

- Ideküldeni magát egy ilyen feladattal...

- Csak annyi, hogy borzasztóan kell neki az a kép.

- Hiába, akkor is pokolfajzat. Tudja, mit csinálnék, ha engem egy bácsikám arra kérne, hogy turkáljam végig mások személyes holmijait? Megmondanám neki, hogy hova menjen. Csak azon csodálkozom, hogy maga nem tette.

- Nem tehettem. A pénz miatt.

- A pénz nem minden.

- A helyzetemben, az. Tudja, szerelmes vagyok egy lányba...

- Nos, ez mind szép és jó.

- ...és ő átkozottul gazdag, én meg átkozottul szegény vagyok.

- Nem értem, mit számít az. Ha egyszer érdemes a maga szerelmére, őt nem zavarja.

- Nem az a baj, hogy *őt* zavarja, hanem, hogy *engem* zavar.

- És maga nem akar szerencsevadásznak tűnni, ugye?

- Pontosan.

- Arra még nem gondolt, Mr. West, hogy kezeltetnie kéne magát valamelyik elmegyógyintézetben?

- De. Időről időre eszembe jut, aztán időről időre kijut onnan. Azt hiszem, nagy egészében, nem hülyeség, amit csinálok.

- Én meg nem hiszem. Ha legközelebb megüresedik Mellingham-in-the-Vale-ben a falu bolondja poszt, szerintem magának meg kéne pályáznia. Addig is, azt hiszem, fölösleges magával vitatkozni. Inkább azt mondja meg, mik a tervei? Mikor kezdi a turkálást?

- Még ma délután.

- Egek!

- Úgy van, én is így vagyok vele. De meg kell tenni.

- És mi lesz, ha a nő rajtakapja?

- Abba nem is merek belegondolni. Remélem, hogy minden simán megy. Teázik a lelkésszel ma délután. De azért egy röpke imát megereszt értem, ugye?

- Ha úgy gondolja, hogy az segít. Az lesz, amit a tengeren bajbajutottakért szoktak mondani. Csak arra az egyre emlékszem ugyanis.

Mivel ott téblábolt, hogy Jerrynek egy cinkos kacsintást küldjön, fölemelt hüvelykujjával pedig Jane-nek hozza tudomására elismerését, Chippendale nem ért oda időben komornyiki kamrájába, hogy a mellékvonalon lehallgathassa Crispin beszélgetését. De örömmel tudatjuk vele, hogy nem is késett le semmiről, aminek lehallgatására érdemes lett volna sietnie. Csak a helyi lelkész hívta fel Crispint, hogy megköszönje az ajándékba kapott két pár használt nadrágot és a megrepedt teáskancsót, melyeket a közelgő jótékonysági bolhapiacon a ministráns fiúk évi kirándulásának támogatására fordítanak. Volt persze utána némi kedves szóváltás is, főképp azért, hogy ne olyan faramuci-hirtelen érjen véget az egész. A lelkész elmondta, milyen nagy várakozással tekint Mrs. Clayborne társasága elé a

teázóasztalnál, aki egy elbűvölő hölgy, és, hogy nem gondolja-e Crispin is így, mire Crispin azt mondta, igen, szerinte is roppant elbűvölő. És, hogy nem mondaná-e meg Crispin a hölgynek, hogy legyen szíves, hozza magával azt a regényt Emma Lucille-től vagy kitől, mert Mrs. Clayborne igen elismerően nyilatkozott róla, mire Crispin azt válaszolta, hogy nem felejt el szólni neki, s persze azonnal elfelejtette. Röviden, semmi nem hangzott el, ami kárpótolta volna Chippendale-t, hogy rohanjon fölvenni a kagylót.

Talán egy órával később, fél öt felé történt, hogy Crispin, visszatérve a könyvtárszobába, R. B. Chisholm társaságát elkerülendő, aki valószínűleg a közel-keleti kérdésről tartott volna neki bárhol és bármikor kiselőadást, Chippendale-t találta egy székben, lábaival az asztalon, amint egy erkölcsprédikációs kötetet olvasott.

- Á, te itt, csocsókám? - üdvözölte Chippendale szívélyesen. - Tudtam, hogy előbb-utóbb erre jársz majd. Olvastad már ezt a fickót? Whistler kanonok. Sok mondanivalója van a pokol tüzéről. Azt hiszem, abban az időben egy egyházi férfiúnak kellett is hogy legyen, ha meg akarta tartani az állását. Van egy közeli rokonom, aki szintén egyházi ember, már úgy értem, hogy takarító egy templomban Hammersmith felé. Ő porolja a szőnyegeket, mossa föl a padlót, meg gondja van rá, hogy az énekeskönyvek mind kóser rendben a helyükön legyenek, fene jól is teszi a dolgát, a pap csak Tiszta Tominak hívja, ez ott a neve, olyan, mint az enyém, csak az enyém Reginald Clarence. Ez is csak azt mutatja, milyen kicsi ez a sárteke, nincs igazam?

Crispin, miután kelletlenül hallgatta e bizalmas önfeltárulkozást, egy felfedezést tett. Nem is késlekedett, hogy megossza ezt alkalmazottjával.

- Chippendale, ön ivott.

Olyan letagadhatatlanul igaz volt e vád, hogy a szégyen pírja azonnal elömlött volna egy érzékenyebb lélek orcáján, ezzel szemben Chippendale minden arcszínváltozás nélkül beismerte, hogy tényleg ez a helyzet.

- Csak egy gyűszűnyit, pajtikám, csak egy gyűszűnyit. Bekukkantottam a *Lúd és Gúnár*ba egypár gyors stampóra, és tudod, mit mesélt nekem Bikás?

- Ki az ördög az a Bikás?

- Bikás Hibbs, a tulaj, tudod, aki jogosult dohányáru, bor és égetett szeszek eladására. Annak a Marlene Hibbsnek a nagyátyja, akit biciklizni tanítottam Simms drótkecskéjén, és, kérem szépen, aszonta, hogy Simms molesztálta a kis Marlene-t.

- Simms soha nem tenne ilyesmit.

- Na, hát most megtette. A kiscsajnak van egy kutyája, a Vasmancs, akiért odavan, olyan bullterrierféle, és Simms a Hibbs lány után ment a Fő utcán és azt mondta neki elég nyersen, hogy a dög lábszáron harapta, erre a kiscsaj visszaszólt neki, hogy minden kutyának törvényes joga van az első harapáshoz, mire Simms, ha ez még egyszer előfordul, akkor ő a törvény teljes szigorával jár el vele szemben, mármint a kutyával, és Vasmancs alig tud majd tőle a mancsaira állni. Jól belegázolt a gyerek lelkébe, mi? Sírva találtam rá a falu nyomókútjánál, és nem is virult ki a pofikája, míg nem kapott tőlem egy nagy epres fagyit. Az a helyzet, hogy a fickónak kicsit fejébe szállt a hatalom, és keményen meg kell leckéztetni, és már ki is találtam a módját, csak meg tudjam csinálni.

Itt kínálkozott Crispinnek az alkalom, hogy teljesítse ígéretét, melyet Simms körzeti rendőrnek tett, miszerint

beszélni fog Chippendale-lel, de elengedte. Annyira tele volt a feje, hogy nem tudták érdekelni a makrancos pórnép tyúkperei. Az egyetlen dolog, amely pillanatnyilag igényt tarthatott érdeklődésére, az annak kérdése volt, hogy Chippendale mennyire van birtokában szobaátkutatási talentumainak, amikor oly nyilvánvalóan befolyása alatt áll a bornak és égetett szeszeknek, melyeknek árusítására Mr. Hibbs jogosult. Ezt tudomására is hozta, meg sem próbálva, hogy tapintatos körülírással kímélje meg hallgatója érzéseit.

- Hogy akarja megtalálni a miniatúrát, ha közben olyan részeg, mint a csap?

Chippendale mérlegelte a kérdést, és nagymértékben szórakoztatónak találta. Nevetnie kellett, mint egy jól szórakozó hiénának, mielőtt válaszolni tudott. Tudta, hogy a „néhány gyors stampó" után csúcsformába került. Visszanyerve komolyságát, elismerte, hogy nem porzik ugyan a veséje, de nevetség tárgyává tette a feltételezést, miszerint részeg, mint a csap.

- Csak fel vagyok ajzva, pajtikám. A körülményeket tekintve, hogy úgy mondjam, égetően kellett pár kupi Hubi. Az ember nem cuppanhat ám rá egy ilyen melóra egy kis muníció nélkül. Emlékszem, suttyó koromban, amikor apa eldugott dohánya után kutattam, amit a kutyaheccen nyert, mindig szlopálnom kellett egy csöppet anya B-vitaminos tonikjából, hogy felturbózzam magam a feladatra. Ne aggódj, haver. Szállítom a cuccot, azzal gond egy szál se. Maradj csak itt, pajtás.

Chippendale kissé bizonytalan léptekkel az ablakhoz ment. - Á - állapította meg -, felszínre merült a hölgyemény és útját a parókia felé veszi a kavicsos úton. Tiszta a levegő. Mindjárt indulok és a cuccait „s. k." vetem alá a

legszigorúbb... mi is az a szakszó, amelyik pont így kezdődik? Pedig már a nyelvemen volt...

Kiment a szobából, miközben elgondolkodva ráncolta a homlokát, majd egy perc múlva visszatért. - Megvan. Skrutínium. Annak vetem alá a cuccait. Tudtam, hogy előbb-utóbb beugrik.

Az iménti jelenettől Crispint igen heves rossz előérzet szállta meg. Ismerte ugyan ezt az érzést már korábbról, de nemigen tört rá ilyen vadul. Olyan komoly volt a *(mű)tét,* hogy nem volt kellemes érzés arra gondolni, hogy a kudarc vagy siker egy remegő kezű operálón múlik, aki félreérthetetlen jeleit mutatta annak, amit szaknyelven alkoholos befolyásoltságnak neveznek. Az álkomornyik ugyan biztosította, hogy ő csupán fel van ajzva a feladatra, de ettől ő egy cseppet sem lett nyugodtabb. Továbbra is kitartott eredeti véleményében, miszerint kevés csap érhetett el az ittasság nyilvánvalóbb fokára. Ez lévén a helyzet, vajh milyen viselkedés várható tőle, ha egyszer beszabadul Mrs. Clayborne belső szentélyébe? Sok munkás énekel munka közben. Mi a biztosítéka, hogy Chippendale nem gyújt majd nótára ténykedése közben? Most majd bordaloktól fog zengeni a női lakosztály, és a személyzet kíváncsian tódul minden irányból, hogy megtudja, mi folyik odabenn.

Aztán nyugodtabb gondolatok vették át a helyet Crispin elméjében. Chippendale üzletember, aki ettől a vállalkozástól száz fontos tiszta profitot remél, így nem fogja engedni, hogy eluralkodjék rajta a nótázási kedv a hatékony ténykedés rovására. Végig ott fog lebegni lelki szemei előtt annak a száz fontnak a képe, és feladatát úgy végzi, hogy közben a lelke

mélyéről felbuzgó zenét nem hagyja kitörni. És ami a legfontosabb: a lehetősége is kizárt, hogy Barney megzavarja. Látták, amint a felhajtón sebes léptekkel a lelkészség felé vette útját. Dióhéjban, minden tökéletesen klappolt, és Crispin, mint Kipling katonája, azt súgta remegő szívének: „Béke van, légy nyugodt."

Mindamellett, némi nyugtalanság még ott vibrált, amely abból fakadt, hogy neki egyszerűen csak a hátországban tétlen-tehetetlenül ülve kellett várakoznia a frontvonalról visszatérő katonájára. „Te csak maradj itt, pajtás", mondta Chippendale, és ő maradéktalanul így is akart tenni, de a könyvtár ünnepélyes komorsága túl sok volt neki. Epedve vágyott a tágas szabadba, ahol nem hét-nyolcszáz kora viktoriánus erkölcsprédikációs kötet néz rá néma nehezteléssel. Fölkelt és lement a kalapjáért a hallba, ahonnan kitűnő rálátása nyílt Barney-ra, aki éppen a főbejáraton át lépett be.

A görög mitológiai alaknak, Gorgónak egyik kevésbé vonzó tulajdonsága volt az a képessége, tanultuk, hogy kővé tudott változtatni bárkit, aki volt olyan szerencsétlen, hogy megpillantotta, s úgy tűnt Crispinnek, ez a váratlan találkozás azzal, akinek ezekben a percekben a teasüteményekben és a vajas pirítósban kellene tobzódnia a parókián, hasonló hatása van. Jól bizonyított orvosi tény, hogy a szív soha nem pihenhet, de most csak írásos bizonyíték tudta volna őt meggyőzni, hogy az övé sem kivétel ez alól.

Megnémulva állt ott, miközben Barney szokásos életvidámságával integetett felé.

- Hello, Crips. Csak egy könyvért jöttem vissza, amit megígértem a lelkésznek. A szobámban hagytam. Csak felugrom, és már itt sem vagyok.

Valószínűleg ezek voltak azok a szavak az emberi nyelv szókészletében, amelyek meg tudták volna olvasztani Crispint. Tönkretették a halvány reményét is annak, hogy - ha már egyszer a teadélután szemmel láthatóan törölve - még rá tudja beszélni e modern kori Medúzát egy kis elterelő sétára.

- Majd lehozom - ajánlkozott levegő után kapkodva.

- Dehogy - hárította Barney -, mit gondolsz, mi vagyok én, béna? Még megbirkózom pár lépcsőfokkal.

Ezzel eltűnt, kettesével szedve őket, és Crispin, lassan vonszolva magát, mint egy alpesi hegymászó, aki a Matterhorn csúcsa előtti utolsó száz métert teszi meg, visszament a könyvtárszobába. Egész megjelenése ahhoz volt hasonlatos, aki égő gyertyával keresgéli a lyukat egy szivárgó gázvezetéken. Hasonló helyzetben másvalaki talán az érzések egész skáláját járta volna végig, de ő lehorgonyzott egyetlen érzésnél, ez pedig a sötét reménytelenség volt. Úgy tűnt számára, itt a vég. Általában nem volt erőssége az élénk képzelet, de most olyan világosan jelent meg képzelete vetítővásznán, hogy mi fog történni hamarosan, akár a szemészorvosnál a felső betűsor.

Barney, amint azon kapta Chippendale-t, hogy a legszigorúbb skrutíniumnak veti alá személyes dolgait, nem olyan nőnek bizonyult, aki tartózkodik a megjegyzésektől. Kvízműsort, illetve vallató vizsgálatot tartott, mire a megszorult Chippendale beismerő vallomást tett, hangsúlyozva, hogy az ő szerepe pusztán eszköz jellegűnek tekinthető, és a vezérelme, Crispin Scrope utasításait hajtotta végre. Amikor a miniatúra kérdése került elő, Mrs. Clayborne határozottan tagadta, hogy valaha is a birtokában lett volna, továbbá kilátásba helyezte, hogy be fogja perelni becsületsértésért, vagy rágalmazásért, vagy hírbe hozásért,

vagy mit tudja ő, micsodáért, és hogy súlyos bírságot fognak kiróni rá. Ezenfelül még el fogja mondani a többi fizetővendégnek is, akik erre egy emberként mennek majd el. És bár a ház ura nem kedvelte a fizetővendégeket, de szüksége volt a pénzükre.

Olyan helyzet volt ez, amely az arcnak a kézbe temetését kívánta, és miután Crispin megtette ezt, s felegyenesedett, Chippendale-t találta maga mellett.

A Band of Hope*, vagy valamely más, a józan mértéktartás szellemét terjesztő intézmény tisztviselőjének szemszögéből az álkomornyik hasonlíthatatlanul jobb állapotban leledzett, mint amikor elhagyta a könyvtárat. Akkor még Dionüszosz attribútuma ékesítette fejét és bordalfoszlányok hagyták el ajkait. Most csak egy kivételesen absztinens ítélőbíró kelhetett volna vele versenyre józanság kategóriában. A fönt említett intézmény embere külcsínre kielégítőnek minősítette volna. Egy orvos azonban, aki a dolgokban a külső látszatnál mélyebbre hatol, azonnal fölismerte volna, hogy e metamorfózis valamely sokkhatás eredménye, mégpedig a súlyosabb fajtából, ugyanis szemei üvegesek voltak, reszelősen zihálva vette a levegőt, s úgy verejtékezett, a szemlélőt egy franciaországi utazóra emlékeztette, aki az imént tett látogatást a versailles-i szökőkutaknál.

- Húúú! - szólalt meg, miközben a homlokát törölgette.

- A zannyát! - szólalt meg újra, és még egyszer megtörölte a homlokát.

---

* 1847-ben, Leedsben alapított intézmény, melyet a munkásosztály gyermekeinek hoztak létre a mértékletesség okításának jegyében.

- Hát ezt nem kívánom még egyszer - folytatta -, voltál már bezárva anyatigrissel egy ketrecben?

Úgy esett, hogy Crispin még nem volt, s ezt jelezte is egy türelmetlen fejrázással.

- Mi - kérdezte, s hozzátette volna, hogy „történt", de a következő szó már nem tudta elhagyni ajkát. Csak miután nyelt egyet-kettőt, volt újra képes az artikulált beszédre, bár arra is csak rekedten. - Mi történt?

- Okosabbat nem is tehetnél, mint hogy ezt kérdezed, haver - állapította meg Chippendale egy újabb homloktörlés közben.

- Megjártam a kemencét, pajtás, de sértetlenül jöttem ki, ha ez a jó szó rá, és azt is megmondom, hogy miért jöttem ki sértetlenül. Úgy jöttem ki, mert volt lélekjelenlétem. Mindig is volt kölyök-korom óta. Amíg mások bűntudattól vörös képpel egyik lábukról a másikra állva csoszogtak volna, én emelt fővel nagy dumát vágtam le, ráadásul hatott is. Te mit csináltál volna, ha a nő úgy tetten ér a budoárjában, ahogy engem ért tetten? Megmondom én, mit csináltál volna, csocsókám, fülig vörösödtél volna és még a manduláidat is lenyelted volna. Meg se bírtál volna nyikkanni. Ezzel szemben én...

- Folytassa! - kiáltotta Crispin.

- Ezzel szemben én, amikor belépett, ujjamat a szám elé tettem és azt suttogtam, hogy „Psszt!". Nem mondom, hogy nem ijesztett halálra, mert tényleg nagyon begyulladtam, de a lélekjelenlétem, amiről beszéltem, kihúzott a csávából azzal, hogy képes voltam lepisszegni a nőt. Persze, nem maradt csöndben, hiszen nő, és kérdezgetni kezdett. Például azt, hogy mit csinálok a szobájában, ezzel persze csak megadta a kezdőhangot, amivel elkezdhettem a dumámat. Hármat találhatsz, hogy mit adtam be neki.

- Tovább! - sürgette Crispin.

- Azt mondtam, kérem szépen, hogy épp a szobája előtt mentem el, amikor bentről hangokat hallottam, és mivel tudtam, hogy a parókián dorbézol, ő nem lehet az, tehát, következtettem logikusan, csak egy betörő lehet, aki besurrant és most végigturkálja a cuccait. Erre azt válaszolta, hogy dilis vagyok, mert a tolvajok nem a délután kellős közepén működnek, mire én, nem-e? Hát itt téved egy marha nagyot, mert éppen ez az az időszak, amikor mindenki kint van teniszezni, meg miegymást csinálni, és ezt nagyon is jól tudják. Nagy szamarat csinál magából, mondtam tovább, ha figyelmen kívül hagyja a figyelmeztetésemet és kitart a... mi is az a szó, amelyik sz-szel kezdődik?

- Tovább! Tovább!

- Sz... Sz... Megvan, szkeptikus. Na, tehát aszontam neki, hogy nagy szamarat csinál magából, ha továbbra is kitart a szkeptikus hozzáállásában, mert azt találja majd, hogy egy szép napon meglovasították a Clayborne-gyémántokat. Egy igazi balekot csinál magából, és ne jöjjön majd nekem vele, és ne is várjon tőlem együttérzést. Ez egy kicsit elgondolkoztatta. Alsó ajkába harapott, és azt kérdezte, akkor hol van az a betörő. A hálószobába ment, mondtam én, mire ő, akkor talán megnézhetnénk ott, és be is ment és azt mondta, semmiféle tolvajt nem lát ott, erre én: hát, nyitva az ablak, nem? Talán... Nincs véletlenül egy szivarod, pajtás? Nyugtatóra van szükségem.

Crispin elővette szivartárcáját. Semmi sem tudta megkedveltetni vele Chippendale-t, de azt kénytelen volt elismerni, hogy egy kutyaszorító helyzetben figyelemre méltó lélekjelenlétről tett bizonyságot, s megszolgált egy kis jutalmat. Csak egy részét hallotta ennek az embernek az elbeszélésének, de már ez is elég volt, hogy a

megkönnyebbülés édessége járja át, mivel a miniatúra kérdése nyilvánvalóan nem került terítékre. Bármilyen fordulatot és kanyart vehetett is a párbeszéd Chippendale és Barney közt, ennyi mindenesetre biztosnak tűnt. Olyan nyájas és kedves lett ettől, hogy nemcsak egy szivart adott neki, hanem tüzet is.

- Kösz, pajtás - mondta Chippendale. - A dohánytól mindig megnyugszanak az idegeim. Hol is tartottam? Ja, a hölgyemény hálószobájánál. Ott azt mondta: „Na, hol is van a maga nyamvadt betörője?", és én majdnem fölnyerítettem, mert tudod mi történt? A pohárszék a szoba sarkában, ami addig csöndben volt, most hirtelen eltüsszentette magát.

- Magasságos egek!

Ez a leplezetlenül őszinte érdeklődés tetszett Chippendale-nek, ugyanis túl gyakran megesett vele, hogy amikor egy történetet mesélt el, hallgatói egyetlen reakciója annyi volt, hogy sürgették, csak a lényegre szorítkozzék, de itt most olyasvalaki volt, akit sikerült magával ragadnia.

- Mondhatod is, hogy magasságos egek, csocsókám. Kábé magam is ezt mondtam. Nem túlzok, ha azt állítom, hogy úgy ment át rajtam az a tüsszentés, mint puskagolyó egy darab vajon. Vagy egy métert ugrottam. A nő, velem ellentétben, mozdulatlan maradt. Aszonta, „Gezundheit", de amikor közöltem vele, hogy nem én voltam, hanem a szekrény, azonnal föltámadt az érdeklődése. Szóval, mégiscsak van itt egy betörő, mondta, mire én, igen, aranyom, van egy, ráadásul fél uncia porral az orrában. És ekkor kezdett átmenni anyatigrisbe, amiről az imént kérdeztem, hogy voltál-e már egy szűk ketrecben összezárva. Megmerevedett, mint a dzsungel királynője, amikor szagot fog. Ez azonnali intézkedést kíván, mondta, és átugrott a másik szobába és egy kis szoborral jött vissza, ami a kandallópárkányon volt, tudod,

egy olyan harminc centi hosszú, meztelen micsodával, talán Shakespeare vagy Viktória királynő volt, és azt suttogta, hogy nyissam ki hirtelenül a szekrény ajtaját, úgy is tettem, s ezzel lerántotta a leplet egy fickóról, aki bent kucorgott, erre ő benyúlt és azzal szobor-micsodával fejtetőn kólintotta, de aztán még bőven ellátta utólagos csapásokkal is. Ekkor a fickó kitámolygott, és kiderült, hogy az vörös hajú fiatal pasas, amelyik pár napja kvártélyozott be hozzánk, valaki azt mondta, hogy az unokaöcséd, Best vagy West vagy mi a neve.

- Gerald!

- Ha az a neve, akkor az volt.

- De mit keresett a pohárszékben?

- Nem álltam meg, hogy megkérdezzem. Inkább leléptem. Tudod, minél hamarabb lőtávolon kívül akartam lenni attól az izétől. És amiért beugrottam most hozzád, az az, hogy a vállalkozás, amiről tárgyaltunk, részemről lefújva. Sok pénzt veszítek, de rosszabb dolgok is történhetnek veled, mint az, hogy nem kapsz száz ficcset. A további szaglászást meg matatást egy ilyen felfegyverzett bestia budoárjában magadnak kell csinálnod - mondta Chippendale, miközben kifújt egy füstkarikát.

12. fejezet

Jerry, miután eltávozott Barney-tól, Jane keresésére indult, s a bejárati ajtó előtt találta meg őt. A lány az autója mellett állt, s amióta utoljára látták egymást, ünnepélyesebb ruhába öltözött át. Ez meglepte Jerryt.

- Szervusz - üdvözölte -, indulsz valahova?

- Londonba. Itt van a New York-i ügyvédem, és beszélni akar velem. Az imént hívott fel. Gondolom, az örökségi üggyel kapcsolatban merült fel valami. Estére visszajövök. De ez ne zavarjon, kíváncsi vagyok a fejleményekre. Hogy sikerült?

- Nem túl jól.

- Sejtettem.

Nem kívánt kivételes elmeélt a lány részéről, hogy eljusson erre a végkövetkeztetésre. Már mérföldekről lerítt Jerryről, hogy nem a győztes oldalon áll. Fejvesztett menekülésben hagyni el a csatateret, nos ez mindig nyomasztóan szokott hatni a harci morálra. Napóleon, aki már korábban megtapasztalta ezt Moszkva falainál, nem is csinált államtitkot belőle, hogy a háta közepére sem kívánta az események ilyetén fordulatát. És Jerry, aki hasonló cipőben érezte most magát Mellingham-in-the-Vale-i Mellingham Hallban, szemmel láthatóan nem volt kicsattanó jókedvében. Egyetlen pillantás elegendő volt Jane-nek ahhoz, hogy megértse, nem győzedelmi ének lesz az, amit a fiatalember elő fog adni neki. Épp így nézhetett ki a régi idők lovagja, aki vallomást készül tenni szíve hölgyének, miszerint már a torna első fordulójában kiütötték a nyeregből.

- Rosszul sikerült valami?
- Minden rosszul sikerült.
- Ó, te szegény!
- Bejött és rajtakapott.
- De hiszen azt mondta, hogy a parókiára megy.
- Valószínűleg meggondolta magát. Ha az emberek, akik azt mondják, hogy a parókiára mennek, tényleg el is mennének oda, szebb és jobb lenne ez a világ - mondta Jerry keserűen. Olyan téma volt ez, amin sokat töprengett. - Beviharzott, mielőtt még lett volna időm belelendülni.
- Mit mondtál neki?
- Akkor nem mondtam neki semmit, ugyanis egy pohárszék belsejében voltam.
- Mit csin...? Nem igazán értelek.
- Egy pohárszékben rejtőzködtem.
- Á, most már értem. És hallottad, hogy jön.
- Úgy van. Hallottam, hogy jön.
- Ő meg benézett a pohárszékbe.
- Pontosan. Ő meg benézett a pohárszékbe.
- De mi késztette, hogy benézzen?
- Az, hogy tüsszentettem. Ezen nincs mit nevetni.
- Nem nevettem, csak mosolyogtam. Az *Alice Csodaországban* jutott eszembe. Jól teremtsd le a kisfiadat, és adj neki egy nyaklevest, amikor eltüsszenti magát. Csak azért teszi, hogy bosszantson, mert tudja, hogy ez működik. Jól leteremtett?
- Ha emlékezetem nem csal, nem indult meg semmiféle eszmecsere. Csak fejbe kólintott valami szoborszerű tárggyal.
- Szent ég!
- Aztán megkérdezte, mit csinálok ott.

- Kellemetlen kérdés.
- Az.
- Nem könnyű tetszetős választ adni rá.
- Nem is tudtam egy pillanatig. De szerencsére eszembe jutott, hogy az ebédnél egy könyvről beszélgettünk, amit melegen ajánlott. Azt mondtam, azt jöttem kölcsönvenni.
- És persze elmagyaráztad, hogy amikor könyvet kérsz kölcsön, akkor mindig azzal kezded, hogy bemászol a legelső szekrénybe.
- Azt mondtam, azért tettem, mert hangokat hallottam.
- Nos, Jeanne d'Arc is hallott hangokat, de nem bújt el pohárszékekben.
- És azt hittem, betörők azok, és rájuk akartam vetni magam.
- Ezt mondtad neki?
- Ezt.
- Arra nem gondoltál, hogy egy kicsit gyenge magyarázat.
-Ez volt a legjobb, ami eszembe jutott. Ne feledd, hogy közvetlenül előtte kaptam egy hatalmas ütést valamivel, amitől úgy éreztem, mintha magával a Szabadság-szoborral vágtak volna fejbe. A szellemi folyamatok kissé megzavarodtak nálam.
- Ezt hogy fogadta?
- Úgy láttam, eléggé szkeptikusan. Gondolom, azt hitte, elmebajos vagyok.

Jerry ezzel a mondatával mintha megadta volna a kulcsszót, amire a lány régóta várt. Hozzáállása, mely eleddig egy sebesült katonát pátyolgató Florence Nightingale-ére hasonlított, most a zordon-szigorú nevelőnőére váltott, aki rájött neveltje lelki mozgatóira a lekvárosbödön

megdézsmálásában. Jerry olyan témát érintett, amelyen a lány már töprengett egy idő óta.

- És, természetesen, nem is járt messze a valóságtól - mondta csípősen.

- Nem értem, mit akarsz ezzel mondani.

- Dehogynem érted. Erről az almaszószról van szó, amivel mindent leborítasz, hogy szereted ám azt a lányt, de közben képtelen vagy meg is mondani neki, csak azért, mert ő gazdag, te meg nem vagy az.

- Ó, erről?

- Igen, erről.

- Arról nem tehetek, hogy hogyan érzek.

- Dehogynem tehetsz. Csak kéne egy kis akaraterő is, hapsikám!

- Nem gondolná azt, hogy csak a pénze kell nekem?

- Persze hogy nem.

- Mindenki más azt hinné.

- Nos, mit törődsz te folyton mások véleményével? Az ördög vigye el őket! Mit számít, ha egy csomó tökkelütött hólyag azt hiszi, te egy pénzes nő után nyomulsz? És, mellesleg, nem képzelnéd magad néha annak a szegény lánynak a helyébe?

- Úgy érted, annak a *gazdag* szegény lánynak?

- Nos, nevezd, aminek akarod, de nem vennéd számításba az ő gyötrődését?

- Az ő mijét?

- Gyötrődését, igen, jól hallottad. Kínlódását, szívfájdalmát és szenvedését, ha így jobban tetszik. Vagy emésztő szorongását.

A lány ezzel egy új gondolatirányt nyitott meg, amely addig elkerülte Jerry figyelmét. Szerény fiatalember lévén,

soha nem gondolta volna korábban, hogy ő olyan démonikusan férfias kisugárzással bír, akiért elepednek a nők. Döbbenten meredt a lányra.

- Tényleg azt gondolod, hogy így érez?

- Persze. Hogyan másként érezne? Itt van ez a szerencsétlen kis egérke, aki majd eleped érted, aki úgy tekint rád, mint a Báj Hercegére, aki minden reggel azt mondja magának: „Talán ma értem jön fehér lovon, és a karjaiba vesz, és azt suttogja a fülembe: *Szeretlek!"* És mi történik? Az, hogy semmi nem történik. Egy nyikkanás se jön ki belőled. Azt hiszem, szörnyű állapotban van szegény kislány, sűrű könnyeket hullat, visszautasítja az ételt, csonttá-bőrré fogyasztja magát, és hatalmas lyukakat rág a párnájába minden éjjel.

A lány hatásosan érvelt. Ahogy meggyőzte Jerryt, amikor bevetette ékesszólását a Lincolnshire-i és a Keleti Megyék Üvegpalackozó Társaság érdekében, úgy győzte meg most is. Mennyire igaza volt, érezte, amikor azt mondta Jerrynek, kezeltetnie kéne magát. Egy férfinak, aki képes volt olyan vak-érzéketlen módon viselkedni, ahogy Jerry viselkedett - amikor szinte tálcán viszik az orra elé a kincseket, mint annak a tompa eszű indiánnak*, aki köztudottan rossz ékszerbecsüs volt -, no, az ilyennek valamelyik exkluzív elmegyógyintézet létszámát kéne gyarapítania, ahol mutogathatnák a látogatóknak, mint az intézmény cégérét.

---

* A *Fehér Atyák* egyike, Peter Stuyvesant holland telepes egy marék bizsuért vette meg Manhattan szigetét az indiánoktól, és megalapította rajta Új-Amszterdamot a XVII. században.

Jerry skrupulusai, melyekre eleddig oly büszke volt, egy csapásra semmivé foszlottak. Odalépett a lányhoz, és szenvedélyesen a fülébe súgta:

- Jane!... Jane, nem lennél a...?

- Egy pillanat, pajtás!

Ez a hang nem a lánytól jött. Mintha a lenge légből materializálódott volna elő, Chippendale állt mellettük. - Bocs a tolakodásért, pajtás - mentegetőzött az álkomornyik egy udvarias kacsintást mellékelve -, de a nagyfőnök hívat egy szóra.

Jóllehet esett már róla szó, mégpedig számottevő epikai hitellel, miszerint Crispin Scrope, ha a férfiak mind dominók volnának, akkor ő volna a „dupla üres", mindazonáltal nem volt híjával bizonyos intelligenciának, illetve a dedukció és a konklúzió levonása képességének. Miután értesült, hogy Gerald unokaöccsét Mrs. Bernadette Clayborne lakosztályában, egy pohárszékben kuporogva találták, szinte azonnal szöget ütött a fejében, hogy a fiatalember részéről nyomós okának kellett lennie, hogy a szekrényt választotta tartózkodási helyéül. Az unokaöccsök, érvelt magában, nem húzzák meg magukat szekrényekben pusztán azért, hogy dőre hóbortjaiknak szolgáljanak, s néhány perc megfeszített agymunka meghozta a rejtély megoldását. Korábban már írt Willoughbynek, hogy tekintse semmisnek azt az ominózus telefonbeszélgetésüket, ugyanis meggondolta magát és mostantól fogva szívvel-lélekkel támogatja Mrs. Clayborne *kép*telenítését, de Willoughby a maga gyakorlatias eszével úgy gondolhatta, hogy két fej jobb egy fejnél, s valószínűleg Geralddal egészítette ki a mellinghami kontingenst. Ez persze

csak várható volt egy olyan ember részéről, aki oly elemi erővel vágyik a sikerre, mint fivére. A remény sugara, melyet Chippendale-nek a hajtóvadászatból való visszavonulása sötét felhőkkel takart el, most újra előbújni látszott. Gerald mint szobaturkáló kudarcot vallott, de éles eszű fiatalember lévén, talán lesznek más ötletei; s most az ötletek voltak azok, amelyekre a legégetőbb szükség volt, annál is inkább, mert neki semmilyen sem volt.

Nem vesztegette az időt érvelésekre és könyörgésekre Chippendale-lel, ugyanis Barney elszánt tettrekészsége a szobrocskákkal olyan mély benyomást tett rá, hogy az álkomornyikkal való további próbálkozásokat szalmacséplésnek tartotta.

- Nem tudja, hol van Mr. West?

- De. Valószínűleg a csap alá tartja a fejét valahol.

- Kerítse elő és mondja meg neki, hogy azonnal keressen meg - adta ki a parancsot Crispin, válaszra sem méltatva Chippendale az irányú tudakozódását, vajon a hely orcájára készül-e egy nagy, cuppanós csókot nyomni.

Jerry nem volt virágos hangulatban, amint belépett a szobába. Az az ember, aki frissen kapott egy fejsérülést, majd ezt követően pedig házassági ajánlatnál tartóztatták föl, ritkán van abban. Üveges szemeket meresztett Crispinre, és bágyadt „Igen?" hagyta el ajkait.

Crispinnek nem kerülte el figyelmét, hogy a fiatalember híjával van a kitörő életörömnek, és evidenciában tartva annak szükségességét, hogy jóindulatra hangolja egyetlen szövetségesét, nekiveselkedett, hogy két személyre szállítsa azt, ami hiánycikk Jerry kedélyében.

- Foglalj helyet, Gerald. Parancsolsz egy szivart, Gerald?

- Kösz, nem.

- Esetleg egy italt, Gerald?
- Kösz, nem.

A fiatalember viselkedése kissé bénító volt, de Crispin kitartott.

- Azért kérettelek ide, Gerald, mert van valami, amit szeretnék megbeszélni veled.
- Ó, igen?
- Igen, valami roppant fontos. Chippendale mesélt nekem róla, hogy milyen kellemetlen afférod volt Mrs. Clayborne-nal.
- Ó, igen?
- Remélem, már jobban van a fejed.
- Nincs.
- Fáj még?
- Jobban, mint valaha.
- Sajnálom. Csúnya dolog volt, ami történt. Mrs. Clayborne fölöttébb kemény asszony. Ahogy tudom, a szekrényében talált. Természetesen, Willoughby bácsikád képe után kutattál.

Jerry nyomott kedélyállapota most az elképedésnek adta át a helyet. Crispin intelligenciájáról alkotott véleménye mindig is többé-kevésbé azonos volt a kritikuséval, aki a dominóhasonlattal élt. Természetesen nem tulajdonított neki távolbalátó képességet.

- Meg kell említenem - folytatta Crispin, látva, hogy beszélgetőtársa csak némán mered rá -, hogy Willoughby fölhívott és értesített a miniatura ellopásáról, és nyomatékosan kérte tőlem, tegyek meg minden tőlem telhetőt a visszaszerzésére. Azt akarta, hogy kutassam át Mrs. Clayborne lakosztályát. Kicsit megdöbbentem, de természetesen segíteni akartam neki, ezért bizalmasan

közöltem a dolgot Chippendale-lel és bőséges javadalmat ígértem neki, ha vállalkozik, úgymond, a tényleges kivitelezésre.

- Akkor azért volt ott vele Chippendale!

- Pontosan. Kutakodott. Tapasztalt kutakodó. Kisfiú korában, amikor az apja nyert a kutyaheccen és a pénzt elrejtette az anyja elől, az anyja kedvéért ő nyomozta ki, s ha jól tudom, mindig sikerült is neki. Azt hiszem, ez talentum, és abszolúte rá hagyatkoztam, de miután szemtanúja volt a te összeütközésednek Mrs. Clayborne-nal, a harci kedve, sajnos, alábbhagyott. Épp az imént közölte velem, hogy a továbbiakban nem vállalkozik semmire egy olyan nővel, akinek ilyen direkt módszerei vannak. Ténylegesen azt a kifejezést használta, hogy „aki ilyen baromi maflást tud lekenni".

- Tehát kivonja magát?

- Pontosan.

- És te most azt akarod, hogy vegyem át tőle a stafétát?

- Költőien mondtad, de pontosan erről lenne szó.

Jerry számára kívánatosnak tűnt, hogy egynémely dolgot pontosan tisztázzanak, mielőtt még bármilyen egyezségre jutnának. Voltak határai annak, amire hajlandó volt, hogy lekötelezze Bill bácsikáját, ha mégoly fontos is volt számára a siker. És nem is tekinthetjük oktalannak hozzáállását. Ha Barney direkt módszerei ilyen egyértelmű hatást gyakoroltak Chippendale-re, aki csak szemlélő volt, akkor talán nem meglepő, hogy a tényleges befogadó kétszer is meggondolja, hogy mikor merészkedik közel hozzá még egyszer karnyújtásnyi távolságra.

- Ugye, nem várod el tőlem, hogy újra randizzam vele a budoárjában? - kérdezte Jerry. - Mert, amennyiben így...

- Nem, nem, dehogy - vágott közbe Crispin, bár ez volt az amiben reménykedett. - A megvert kutyának legközelebb elég csak megsuhogtatni a botot.

- A gyerek, aki megégette magát, közelébe se megy a tűznek.

- Pontosan. Mégis, ha egyik délután elvinném őt egy hosszú sétára a környéken?

- Még akkor se.

- Vagy akár Salisburybe, megnézni a katedrálist?

- Úgyis lerobbanna a kocsi, mielőtt még kiérne a kapun, ő meg visszajönne egy szoborral fölfegyverkezve.

- Meg már amúgy is látta a katedrálist. Nem, ez nem jó. Valahol máshol kell tapogatóznunk. Gondolkodjunk egy kicsit.

Gondolkodtak.

- Van valami ötleted? - kérdezte kisvártatva Crispin.

- Van egy.

- Nekem kettő.

- Kettő?

- Bocsánat, úgy kellett volna mondanom, hogy „is".

-Örülnék, ha hallhatnám a tiédet.

-Ez csak egy javaslat.

- Pompás. Ki vele!

- Nos, eszembe jutott egy detektívtörténet, amit még kisfiú koromban olvastam. Volt benne egy kleptomániás, aki elcsent dolgokat az emberektől, és az egyik nap egy köteg bankjegyet emelt el egy Gibbs nevű ember kabátjának a zsebéből. Együtt vacsorázott Gibbsszel, és a kabát az előtérben volt a fogason, és Gibbs elfelejtette kivenni a cuccot, és a fickó meglógott vele.

- Érdekes. De hogy segít most ez rajtunk?

- Oda akarok kilyukadni. A nyomozó elcsípte a fickót, és azt mondta neki: „Ideadná azt a köteg bankjegyet, amelyet Mr. Gibbs felöltője zsebéből vett ki január huszonharmadikán este?" és a fickó azt mondta: „Szeretné visszakapni, ugye?" és átadta neki.

Viszonylag hosszú szünet állt be. Figyelve Crispint, ahogy a bajuszát babrálja, Jerrynek az a kényelmetlen érzése támadt, hogy nem ért el olyan átütő sikert történetével, mint amilyenre számított. Rég volt már, amikor olvasta a történetet, és arra kellett gondolnia, hogy kihagyott belőle valamit.

- Hm... - szólalt meg Crispin.

- Nem tartod nagyra a sztorimat, mi?

- Hát, nem. *Az* a kleptomániás, úgy látszik, egyedülállóan hajlítható jellemmel rendelkezett. Kétlem, hogy a mi Mrs. Clayborne-unk ilyen kezes báránynak bizonyulna.

- Igen, lehet, hogy igazad van. De szerintem az a valószínűbb, hogy fejbe kólint téged az első, keze ügyébe eső szoborral.

- Engem?

- Abból indultam ki, hogy neked mint rangidősnek nagyobb a tekintélyed, és vállalhatnád a további egyezkedéseket.

- Akkor tévedtél - szögezte le Crispin.

Újabb, viszonylag hosszú csend következett. Ezúttal Jerry vette föl a beszélgetés elgurult fonalát.

- Azt mondtad, neked *is* van egy ötleted.

- Ah, hogyne. Furcsamód az enyém is egy detektívtörténetből származik. Ismerősek számodra Sherlock Holmes hányattatásai?

- Kívülről tudom őket, de melyik érdekes most számunkra a sok közül? Talán *Az öt narancsmag!* Csak nem azt tervezed,

hogy megfélemlítésül küldesz neki öt narancsmagot azzal az üzenettel, hogy tegye a miniatúrát a napórára?

- Látod, ez nem jutott eszembe.

- Pedig lehet, hogy az hatásos volna. Attól függ persze, hogy érzékeny-e a narancsmagra. Sokan nem azok.

- Az én tervem nem annyira egy történetre alapul, mint inkább valamire, amit Holmes mondott egyik történetében. Ő ugyanis azt mondta, ha még emlékszel rá, hogy ha ég egy ház, mindenki ösztönösen is azt menti ki a lángokból elsőnek, ami a legdrágább neki. Mrs. Clayborne esetében, talán nem tévedünk, ha azt feltételezzük, hogy a miniatura lesz az. Szerintem ez egy helytálló megállapítása a pszichológiának.

Jerry, bajusz híján, az állát babrálta.

- Lássunk tisztán. Most, azt hiszem, kissé elvesztettem a fonalat. Azt akarod mondani, hogy gyújtsuk föl Mellingham Hallt?

Crispin képtelen volt elfojtani egy sóvárgó sóhajt. A lángokban álló, de előzőleg jól bebiztosított Mellingham Hall képe előtt sokáig elidőzött volna.

- Arra nincs szükség. Egyszerűen csak meghúzod a tűzriasztót.

- *Én?*

- Gyerekjáték.

- Azt se tudom, hol van itt tűzriasztó.

- Majd megmutatom.

- Csak megnyomok egy gombot, és ennyi?

- Csak meghúzol egy kötelet, és ennyi. Ettől megszólal a csengő.

- Ettől pedig kidugja a fejét Mrs. Clayborne?

- Azt hiszem, bízhatunk benne.

- És nála lesz a kép?

- Feltehetőleg.
- De hogy bizonyosodunk meg erről? Megmotozzuk?
- Tessék?
- Végigtapogatom a nőt tetőtől talpig, mint a filmekben?
- Erre azért nem gondoltam.
- És ha nála lesz a cucc, akkor leütöm és elveszem tőle?
- Erre sem gondoltam. Nem, attól tartok, nem túl jó az ötletem.
- Hát, nem nevezném valami bombasztikusnak.
- Csak amennyire a tiéd volt az - mondta Crispin lelkesen.
- Igen, kábé annyira - értett kénytelenül egyet Jerry. - Nincs valami jobb?
- Attól tartok, nincs.
- Nekem sincs. Az a helyzet, hogy képtelenség ebben a levegőtlen, prédikációs gyűjteményekkel bélelt lyukban működésbe hozni az embernek a szürkeállományát. Csak úgy tudok igazán gondolkodni, ha járok. Lenyomok négy-öt mérföldet, aztán, ha megjövök, remélem, tálcán hozom neked a megfelelő cselekvési formulát.

Amikor Jerry mintegy szűk másfél óra múlva visszatért, arca piros volt, de nemcsak a testmozgástól, hanem az ihletettség tüzétől is. Közölte Crispinnel, hogy „megvan".

- Arról ismerszik meg a nagy hadvezér - kezdte -, hogy képes-e a vereségből is tanulni. Amíg a pancser parancsnok, miután ripityára verte az ellenség, csak annyit mond: „Auuu!" és a sátrába visszavonulva megpróbál felejteni, addig az ász generális meggyújtja pipáját, leül és azt mondja magában: „A legutóbbi ütközetben enyhén szólva lemostak a pályáról, és bizonyosan nem fog jól festeni a *Visszaemlékezéseimben,* de most töröm egy kicsit a fejem, és rájövök, milyen tanulságot vonhatok le ebből a leckéből." Vegyél például engem.

Vereséget szenvedtem. Clayborne mami legsötétebb gyanakvásának célpontja lettem, mert nem vagyok olyan naiv szamár, hogy azt gondoljam, be is veszi a mesémet. Rossz fiúként könyvelt el engem, akit figyelni kell, és mindent el fog hinni, amit a lejáratásomra mondanak neki. Tehát, amikor megjött a parókiai dorbézolásból, azt kell mondanod neki, hogy én már gyerekkorom óta sunyi kis tolvaj vagyok és állandó szomorúság meg aggodalom forrása a család számára. Mondd, hogy az iskolából is kirúgtak lopás miatt, és majd megszakasztottam anyám szívét, és egy vagyonodba került, hogy eltussolják az ügyemet. És, hogy amíg én itt vagyok, csak azt tanácsolhatod minden vendégnek Mellingham Hallban, hogy helyezzék letétbe nálad az értékeiket, mint amikor a nagy óceánjárókon az ember a hajó pénztárosára bízza az ékszereit. Máskülönben, mondod neki, mindenképpen megfújom a cuccot. Nem mernél fogadni rá, hogy kéztördelve hálálkodik majd neked, amiért ilyen jó tanáccsal láttad el, és átadja neked a miniatúrát? Crispin mély levegőt vett.

- Gerald, ez zseniális!
- Tudtam, hogy tetszeni fog.
- Nem látok benne semmi gyenge pontot.
- Mert nincs is benne. Na, most menned kéne, mert bármelyik pillanatban itt lehet.

Crispin ruganyos léptei, melyekkel most útját vette, távolról sem hasonlítottak arra a vánszorgó csoszogásra, mellyel a lépcsőket mászta meg nem is olyan régen; Jerry pedig ülve maradt, és arra gondolt, milyen példátlanul szerencsések az ő bácsikái, hogy olyan ügyes unokaöcsöt tudhatnak magukénak

mint ő, aki képes kirántani őket a slamasztikából. Nincs semmi okuk az aggodalomra, amikor a kétségek Szküllája és a dilemmák Kharübdisze közt hánykódnak, mert kevés az az eset, melyre G. G. F. West ne tudna gyógyírt. Csodálkozott is, hogy egy ilyen tehetséggel megáldott embernek, mint ő, miért nem jutott soha eszébe, hogy a diplomáciai szolgálatban helyezkedjen el. Ilyenformán morfondírozott egy darabig, amikor kinyílt az ajtó és Chippendale lépett be a tőle megszokott nyájassággal, melyben - meggyőződése szerint - fogadtatása részesül. Jerryben nem keltett semmiféle kellemes izgatottságot a komornyik látványa. Elég régóta volt már Mellinghamben ahhoz, hogy megtanulja: Anglia e nagyúri lakában felütheti fejét az ínség százféle alakja, de Chippendale társaságával mindig bőségesen el lesz látva.

Mindazonáltal, egy vele való *tête-à-tête* volt az, amire most legkevésbé vágyott.

- Nincs itt - mondta, hogy elejét vegye az édes kettesnek.

- Parancsolsz, pajtás?

- Ha Mr. Scrope-ot keresed, nincs itt, az imént ment ki. Chippendale visszautasított minden gyanúsítást, miszerint ő a ház urával óhajtana beszélni. Jövetelének célja, mondta, hogy érdeklődjön Jerry fejének állapota iránt, továbbá, hogy megbizonyosodjon gyanúja felől, miszerint a fej tulajdonosának a pohárszékbeli tartózkodása összefüggésben volt azon átkozott miniatura utáni kutakodással. Mérlegelve a bizonyítékokat, mondta, szigorú logika mentén arra jutott, hogy Jerry Mr. Willoughby Scrope szárnysegédjeihez tartozik.

- Akárcsak te - válaszolta Jerry, nem látva értelmét, hogy tagadja a vádat.

- Nos, ahogy a mondás is tartja: „Több szem többet lát." Amúgy már nem veszek részt aktívan a hadműveletben.

- Igen, a nagybátyámtól tudom, hogy bedobtad a törülközőt. A kifejezés nem nyerte el Chippendale tetszését.

- Inkább *benyújtottam.* És nem a törülközőt, hanem a lemondásomat. Igen, így tartottam jónak azután, hogy láttam, mi mindenre képes a hölgyemény, ha felhergelik. Jut eszembe, hogy van a szegény kobakod?

- Nem túl jól.

- Gondoltam, hogy nem lesz. Egy élő amazon az a nő. Bilincses csuklók. Nem vagyok biztos benne, hogy egészében véve kedvelem őt. Tudod, szeretem, ha egy nő nőies. Amerikai, ugye? Mindjárt sejtettem. Odaát Amerikában attól lesznek ilyenek a nők, hogy állandóan tüntetésekre járnak, meg a rendőrséggel verekednek. És ha már a rendőrségnél tartunk, tudod, mi ötlött az eszembe, amikor láttam, ahogy ütésre lendült a keze? Azt kívántam, bárcsak Simms lett volna helyetted abban a szekrényben.

Jerry erre azt válaszolta, hogy ő is boldogabb lett volna, ha bárki más lett volna a pohárszékben. Ki az a Simms, kérdezte.

- A helyi Gestapo. A körzeti konstábler. Hadiállapotban vagyok vele bizonyos nyers és önkényes húzásai miatt.

- Nyers?

- Az. És önkényes. Ha úgy festenéd le, mint aki oroszlánként körbejár, hogy kit nyeljen el, akkor nem járnál messze az igazságtól.

- Elég szemét alaknak tűnik.

- Nem csak tűnik, az is. Meg akarom leckéztetni, de egy ilyen méretű fickót nem könnyű.

- Értem, mit akarsz mondani. Azzal túl sokat veszítenél a súlyodból. Te egy pehelysúlyú alak vagy, ő meg egy nehézsúlyú.

Chippendale mimikája újfent jelezte, hogy hiányolja Jerryből a kellő tapintatot.

- Nos, így is lehet fogalmazni.

- Tehát, most paff vagy.

- Igen is, meg nem is. Nem sok kedvem van fölvenni a közelharcot egy ilyen két lábon járó vízilóval, de kifőztem egy haditervet, ami, ha bevetik, porig alázza a büszkeségét. Csak egy segítőtárs hiányzik még.

- Nem lehetne egy kicsit bővebben? Mi a haditerved lényege?

- Elmondom. Azzal kell kezdenem, hogy ennek a mákvirágnak rossz a lába.

De, miután elkezdte elmondani, megakadályozták a téma részletes tárgyalásában, ugyanis Crispin lépett be újra, és innentől Jerry magára volt utalva abbéli töprengésében - amennyiben érzett hozzá kedvet -, hogy milyen kapcsolatban lehet Simms konstábler futóműproblémája a Chippendale álkomornyik által hőn óhajtott győzelemmel, amelyhez csak egy segítőtárs szükségeltetik. Simms valószínűleg tyúkszemtől szenvedett, és a segítőtárs feladata az lenne, hogy taposson rá. Bár, hogy ez - fájdalmas volta mellett - miért tudná a rendőrtiszt büszkeségét a porig alázni, azt nem volt könnyű belátnia.

Ahogy Crispin betüremkedett a szobába, nyilvánvaló volt, hogy nincs minden rendben vele. Annak az embernek a félreérthetetlen arckifejezését hordozta, akinek nem sikerült elkapnia a szerencsemalac farkát. Szemei kidülledtek, bajusza lefittyedt, haja pedig, már amennyi volt még neki, az mind

kusza-kócos volt, mintha izgatott kézzel szántott volna bele. Az egész ember úgy festett, mint azok a görög tragédiabeli hírvivők, akik a romlás és pusztulás hírét hozzák gyászos és levert ábrázattal. De volt egy különbség közte és az antik hírmondók között, nevezetesen, míg az utóbbiak véget nem érő sirámokkal és az istenek haragjának ecsetelésével vezették föl mondanivalójukat, addig Crispin minden teketória nélkül a tárgyra tért.

- A lelkésznek adta a miniatúrát a jótékonysági bolhapiacon a templomos fiúk évi kirándulásának támogatására - közölte olyan hangon, amely üresen kongott és híjával volt minden életkedvnek, mintha egy ásító sír mélyéről tört volna elő.

13. fejezet

A rossz hírek különbözőképpen hatnak a különböző emberekre. A maroknyi, mokányabb csapat képes azokat, úgymond, pókerarccal fogadni, de ami a három jelen lévő arcra most kiült, azon nyoma sem volt a rezzenéstelen merevségnek. Crispin, akit Barney hírbombája telibe talált, még mindig remegett, mint a béka abban a bizonyos kocsonyában; Jerry egy furcsa, hörrentő hangot hallatott, amely jöhetett volna a „haldokló kiskacsa" nevű gyermekjátékból is; Chippendale pedig újfent megeresztett egy „Azt a rézfán fütyülő őrangyalát". Nem lett volna túlzás azt állítani, hogy aggodalom vett erőt rajtuk. Crispin volt az első, aki megtörte a csendet, amely leereszkedett közéjük.

- Őrült az a nő! Az a kép egy *Gainsborough!* Egy vagyont ér. Mi az ördög késztette arra, hogy ezt művelje?

- A vallás, pajtikám, a vallás - szólalt meg Chippendale, aki mindig kész volt szállítani az ésszerű magyarázatot. - Vallási buzgalom. Néha ezt teszi a nőkkel. Volt egy nagynéném, aki zálogba adta az apám műfogsorát, hogy támogassa a missziót, amely az evangéliumot terjesztette Nyugat-Afrikában a barbár bennszülöttek között. Amikor színt kellett vallania a család előtt, azt mondta, kincset gyűjtött ezzel a mennyben. Persze, nem sokat gyűjthetett vele, mert a műfogsorok kolonc minden kereskedő nyakán és pár fityingért utánad dobják a piacon. Myrtle nénikém az, akiről beszélek - folytatta, mintha gondosan ügyelne rá, elejét vegye minden félreértésnek nénikéi kilétét illetően. - Mesélek

nektek valami érdekeset Myrtle nagynénémről... Tessék? – kérdezte, ugyanis Jerry mondott valamit.

Jerry azt magyarázta, hogy csak azt mondta: „Az ördög vigye Myrtle nénikédet", és Chippendale szórakoztatónak találta az egybeesést, mert, mint megjegyezte, ugyanezek a szavak hagyták el apja ajkait is, amikor megtudta, hogy a család kevesebb lett egy nagynénivel.

- Nagyon ragaszkodott a műfogsorához, mert még a brazil diót is meg tudta törni vele, és nélküle képtelen lett volna megőrizni férfias megjelenését. Nem hinnétek el, miket mondott a pogány, nyugat-afrikai bennszülöttekről, bár néhány perc higgad megfontolás után rájött volna, hogy nem őket kell okolni a történtekért. De csak annak kedvéért hoztam fel Myrtle nagynéném esetét, hogy érzékeltessem, amit korábban mondtam a nőkkel kapcsolatban, ha túlságosan megszállja őket a vallásos buzgalom.

Jerry, aki csak lassan szedte össze magát, és nem nyerte még vissza természetes kedvességét, mogorván kérdezte, hogy mi van abban annyira vallásos, ha adakozik valaki az egyházközségi bolhapiacon a templomos fiúk évi kirándulásának támogatására.

- Azt sem tudom, kik azok a templomos fiúk. Chippendale-t, úgy tűnt, meglepte e műveltségbeli hiányosság egy felebarátja részéről. Mindig kész lévén mások megsegítésére, most is sietett, hogy pótolja azt.

- Egy fészekalja elfuserált képű süvölvény, akik bandákba verődve, „kórusfiúk" fedőnéven tanyáznak ezeken a vidéki plébániákon. Vasárnapi iskolába járnak, alkalmanként föllépnek a kórusukkal, és évente egyszer leveszik róluk a pórázt kirándulás címén. Bérelt busszal mennek, tojásos szendvicsekkel és limonádéval bőségesen ellátva, amit persze

nem ők fizetnek. Nincs ingyen az ilyen muníció, a buszról meg a sofőr napidíjáról nem is beszélve, ezért a lelkész bolhapiacot rendez néha, hogy fölhajtsa hozzá a zsetont. Hát nem csinál bolondot magából? Akkor már sokkal egyszerűbb lenne egy vödör vízbe nyomni a kis gézengúzok fejét, nincs igazam? Attól legalább megtanulnák, hogyne tegyenek személyeskedő megjegyzéseket az ember megjelenésére. Tudjátok, minek nevezett engem az egyik a minap?

- Egyáltalán nem akarom hallani, hogy minek nevezett az egyik a minap.

- Én magam sem akartam. Fogalmam sincs, hol szedik föl ezeket a kifejezéseket. Talán a vasárnapi iskolában. De, visszatérve Myrtle nénikémhez, neki is protézise volt, mint apámnak, de míg az övé - mármint apámé - szinte hermetikusan illeszkedett, az övé - mármint a nénikémé - viszont nem. Ezért aztán be kellett szereznie egy másikat, és ilyenformán a régi, úgymond, a nyakán maradt. Soha nem szeretett semmit elpocsékolni, ugyanakkor nem tudta, hogy mit kezdjen a régivel. Hogy miért nem azt adta zálogba és miért nem azzal a pénzzel támogatta a nyugat-afrikaiakat, az nem fér a fejembe, de szemmel láthatóan ez nem jutott eszébe. A lényeg, hogy hosszas töprengés után az az ötlete támadt, hogy egy kis átalakítással még jó lenne a protkó egérfogónak, ha értitek, mire gondolok. Volt egy ügyes ismerőse, aki tudta, hogyan kell úgy fölállítani az egérfogót, benne a protkóval, hogy még a legrafináltabb egérre is, amikor bedugja a sajtért az orrát, azonnal lecsapódjon. Eddig minden rendben is lett volna, csakhogy egyik éjjel mezítláb ment a konyhába, és persze rálépett a csapdára, ami olyan erős volt, hogy simán elment volna patkányfogónak is, és csúnyán megsebezte a nagylábujját. Az orvosok a sebészeten amellett voltak, hogy

amputálják, mert különben el fog üszkösödni. És, mivel a műfogsor az övé volt, az lett az eredménye, hogy ő lett az egyetlen asszony East Dulwichban - ahol akkoriban élt -, aki elmondhatta magáról, hogy a saját fogai harapták le a lábujját. Ez nagy tekintélyt kölcsönzött neki. Na, de nincs időm egész nap cseverészni veletek, és ha most nem kellek semmihez, a dolgom után nézek.

Miután magukra hagyta őket, Jerry és Crispin körülbelül egy óra hosszat üldögéltek teljes csendben és csordultig telten azzal, amit a költő, Lord Alfred Tennyson egyszer úgy írt le, mint „a gondolatok, melyekhez még a könnyek is méltatlanok". A két gyászos csüggedésbe roskadt ember közül Jerry volt az, aki mélyebbre roskadt, ugyanis őt még annak maró felismerése is gyötörte, hogy tévedett, amikor azt feltételezte magáról, olyan szürkeállománnyal rendelkezik, amely minden dilemmát megold. Ahogy Chippendale mondta volna: „büszkeségét a porig alázta".

Nem látott kiutat a zsákutcából. Annak ötletét, hogy betörjön a parókiára, megkötözze a lelkészt és égő gyufaszálakat dugdosson a lábujjai közé, amíg ki nem adja a miniatúrát, elvetette, mint nem célravezető módszert. Egy pillanatig vonzónak találta ugyan, de a bölcs megfontolás azt súgta, ez olyasféle dolog, ami a Simms körzeti biztos általi letartóztatáshoz vezet. És, bár ez valószínűleg azt eredményezné, hogy a rend ügybuzgó őrét törzsőrmesterré léptetnék elő, szívesebben venné, ha más eszközök révén emelkedne a rang mennyei magasságaira. Simms konstábler inkább hadd szentelje energiáit lábbajának enyhítésére, bármi lett légyen is az.

Ahogy korábban is megtörtént már, most is fojtogatónak találta a könyvtár légkörét. Egyszerűen leszívta szellemi

erejét, már amennyi maradt még neki. Abban a reményben, hogy a friss levegő és a testmozgás újra serkentőleg hat majd szürkeállományára, fölállt és közölte Crispinnel, hogy sétál egyet.

De mielőtt elérte volna az ajtót, az kinyílt, és azt kellett látnia, hogy Chippendale, mint egy hazatérő postagalamb, újra itt van.

Az álkomornyik fagyos pillantásokat kapott Jerrytől és Crispintől. Vannak pillanatok, amikor egy unokaöcs és egy nagybácsi, kiknek elméje súlyos gondokkal terhes, örömmel veszik, ha tanácsülésük egy nyamvadt kis figurával gyarapszik, aki úgy néz ki, mint a tyúkudvar egy tagja, de ez most nem tartozott azok közé a pillanatok közé.

Ami különösen is irritálta őket, az az a tény volt, hogy ez a baromfi-imitátor szembeszökő módon a legjobb hangulatában leledzett, s valóban olyan benyomást keltett, mint aki éppen most vásárolta meg a világot és már fizetett is érte készpénzben. Ez volt az, amit csüggeteg lelkiállapotukban oly nehezen viselhettek. Egy melankóliával sújtott Chippendale-t még el tudtak volna viselni, könnyekben úszó álkomornyik szívélyes fogadtatásban is részesült volna, de egy, a *Cheshire*-macskák által népszerűsített, fülig vigyor Chippendale úgy érintette őket, mint egy melltájéki tőrdöfés, és már azon voltak, hogy szavakba is öntsék érzésüket, amikor megszólalt a betolakodó.

- Pajtikáim, jó hírem van számotokra - kezdte, és a bizarr feltételezés, miszerint a világ, jelenlegi állapotában képes bármi olyasmivel szolgálni, amit jó hírnek lehet nevezni, szavukat szegte. Szétnyílt ajkak és kidülledő szemek jelezték, érdeklődésük mennyire eleven, mindazonáltal szóbeli megnyilvánulás nem jött elő belőlük. Az öltözékbeli

különbséget leszámítva elmehettek volna trappista barátoknak, akik éppen feszülten hallgatnak egy izgalmas rádiójátékot.

Crispinnel ellentétben, aki - emlékezzünk - habozás nélkül a lényegre tért, Chippendale előnyben részesítette a körkörös megközelítést. Meglehetősen hosszú ideig szólt hozzájuk olyan stílusban, mintha hallgatósága kamaszokból állna, ő pedig most jó tanácsokkal látja el őket, mielőtt kilépnének a nagybetűs életbe az „illem és viselkedés" témakörében. Legyetek bátrak, biztatta őket. Soha ne adjátok fel, ajánlotta nekik. Mondjátok magatoknak, hogy a legsötétebb mindig hajnal előtt van, meg, hogy gyülekezhetnek a viharfelhők, a nap előbb-utóbb keresztülmosolyog rajtuk. De, tette hozzá, a kurázsi önmagában még nem elég. Szükséges a képesség, hogy gyorsan tudjunk gondolkodni. Ha az ember szürkeállománya lomha és nehézkes, amikor katasztrófa söpör végig, akkor befellegzett neki. Ő maga mindig viharsebesen gondolkodott, és ebben az ügyben is, amikor ez az idétlen lelkész azt az idétlen képet megkaparintotta, ő már kiszúrta a célravezető cselekvési formulát. És mi is az? Elárulom nektek, pajtikáim, mondta Chippendale, egy humánus gesztussal kiemelve őket gyötrő bizonytalanságukból. - Mindannyian akarjuk azt az idétlen miniatúrát, nemde? Nos, én most voltam annál az idétlen lelkésznél, és megszereztem.

Itt megállt, mintha válaszra várt volna, de hallgatósága szemmel láthatóan képtelen volt elhinni a hallottakat.

- Megszerezted? - tamáskodott Jerry.

- De hogyan lehetséges ez? - tamáskodott Crispin is.

- Minden lehetséges, ha gyorsan gondolkodik az ember, csocsókám.

- Úgy érti, ténylegesen a birtokában van a miniatura?

- Örvendek, hogy rákérdezel erre. Pontosan, az én birtokom az, ahol az a bigyó most van.

Mostanra sikerült megemészteniük a hírt, és két éles kiáltás tört elő belőlük egyszerre. Imádattal meredtek rá. Eltűnt már tekintetükből az, ami arra a nézetükre engedett következtetni, miszerint - az állóvizek kezdetleges élőlényeit leszámítva - az álkomornyik képezte az élet legalsóbb formációját, amelyet a civilizáció produkált. Egyikük sem késlekedett a maga részéről az elismerés kinyilvánításával. Jerry azt mondta, Chippendale kész csoda. Crispin csatlakozott az előtte felszólaló véleményéhez. Egy szupermen, folytatta Jerry, Crispin pedig azt mondta, épp ez a szó volt már neki is a nyelve hegyén. Majd hozzátette, alig képes felfogni, hogy valakinek - aki bár egyáltalán nincs híjával a talentumoknak - hogyan sikerült mégis ilyen áttörést elérnie.

- Hogyan tudtad megcsinálni? - kérdezte Jerry.

- Fölkerestem és beadtam neki a mesét.

- Ezt meg hogy érted?

- Úgy van - szólalt meg Crispin -, mit... öööö... adott be neki?

- Hármat találhattok.

- Légy szíves!

- Na, jól van - adta be a derekát Chippendale. - Azzal a mesével etettem meg, hogy a festmény volt az egyetlen emlék arról, akit szerettem, és akit elvesztettem, ugyanis a karjaimban halt meg, mi is az a nyavalya, amelyik l-lel kezdődik, nem lepra, hanem...?

- Leukémia?

- Ez az. A leukémiától dobta el a kanalat vagy rúgta föl a vödröt, és azért kell nekem nagyon a kép, hogy legyen valami, ami emlékeztet rá, tehát ha volna olyan kedves, hogy

eladja nekem a festményt, azzal sokat segítene. Hangsúlyoztam, hogy a kép a mindent jelenti nekem, és hogy biztos vagyok benne, hogy megérti a helyzetemet, mire ő azt mondta, hogyne, persze, teljes mértékben át tudja érezni, mit érzek, és természetesen az enyém lehet a kép. Így is történt, és elhoztam tőle a képet egy darab manilába* csomagolva. Ennyi.

- Bámulatos - mondta Crispin bővítve az általa használt jelzők állományát. - Nem tudom eléggé értékelni a leleményességét.

- Én sem - kapcsolódott be a dicshimnuszba Jerry. - Ez is csak azt mutatja, hogy...

Itt szünetet tartott, Chippendale pedig megkérdezte, hogy mi az, amit ez mutat.

- Hogy mennyire igazad volt azzal a keresztülmosolygó nappal kapcsolatban.

Már a nyelve hegyén volt, hogy hozzátegye: ez is csak azt mutatja, pusztán a látszat alapján mennyire nem ítélheti meg az ember, hogy mennyi van a másik ember fejében, hiszen még az is, aki oly közeli hasonlóságot mutat a baromfiudvar egynémely, kevésbé vonzó megjelenésű tagja iránt, birtokában lehet egy tábornok szellemi képességeinek, de időben rájött, hogy ez sértő lehet.

- Mit csináltál vele?

- Elszállíttattam. Azt hiszem, legjobb lesz, ha Mr. Scrope gondjaira bízom.

---

* A brit birodalomban elterjedt erős, barna csomagolópapír.

Crispin egyetértett, hogy ez lesz a legokosabb, és Chippendale hozzátette, mihelyt alkalom nyílik rá, így cselekszik.

- De előtte van egy apróság, ami szeretnék, ha elrendeződne. Kíváncsi vagyok - fordult Jerry felé -, vajon emlékszel-e rá, amikor Simms rendőrbiztos lábbajáról beszéltem neked?

Jerry biztosította, hogy még nem hever teljesen romokban a memóriája, ellenben az összefüggést a rendőrtiszt kedvezőtlen egészségügyi állapota és a festmény tervezett sorsa között képtelen átlátni. Megfelelőbb lett volna, vélte, ha ezen információt nem vele, hanem egy lábszakértővel közlik.

- Mi a baja a lábának?

- Reggel és dél tájban még semmi, de estefelé, miután végigjárta köreit, égni kezd neki, és ez arra készteti, hogy hűtővízbe mártsa a futóművet. Ezt nem tőle tudom, hiszen nem vagyunk beszélő viszonyban, hanem a postás feleségétől, akinél albérletben lakik. Simms mondta az asszonynak, ő meg nekem, hogy amikor a napi meló véget ér, a futóműve úgy sajog, mintha tűzön járna.

- Az nagyon rossz.

- Attól függ, honnan nézzük. Én szerencsének tekintem. Ahogy a mondás tartja, manna a pusztában.

- Miért így fogod fel?

- Nos, hát magad is kitalálhatod. Mi az első dolog, amit az a fickó tesz, akinek úgy lüktet a talpa, mintha parázson sétálna. Mihelyt csak tudja, azonnal hideg vízbe dugja, nem?

Jerry helyeslően bólintott. Ugyanígy Crispin is. De hozzátették, még mindig nem fér a fejükbe, miért tarthat ez számot két olyan ember érdeklődésére, akik egyáltalán nincsenek közeli ismeretségben a nevezett konstáblerrel.

- Látásból is alig ismerem - mondta Jerry. - És egyébként is mi közünk van nekünk az ő fehéren izzó patáihoz?

- Idővel majd rájöttök - válaszolta az álkomornyik olyan türelmes hangon, ahogy egy elszánt tanító próbál valami magától értetődő dolgot elmagyarázni két nehéz fejű nebulójának. - Ismeritek a patakot, ugye?

Crispin továbbra is értetlenkedett. Azt mondta, van egy ilyen nevű ismerőse, de már évek óta nem látta.

- A patak, amelyik a tóba folyik - magyarázta Chippendale, kissé veszítve már türelméből.

- Hogyne, azt a patakot ismerem.

- Na, miután befejezte a napi járőrözést, Simms odazarándokol, leül a partjára, lerángatja a csizmáit, és a patak hűsítő vízébe lógatja.

- Mármint a lábait, nem? - pontosított Jerry.

- Azt hát! - vágta rá Chippendale, most már leplezetlen türelmetlenséggel. - Röviden csak annyit szeretnék megértetni veletek, hogy Simms őrmester ott leül, és a hátsó végtagjait a patak vizével kúrálja.

- Igen. És?

- És ha valakinek kedve szottyan, háta mögé lopódzhat és a vízbe lökheti.

Jerrynek nem okozott különösebb nehézséget, hogy rájöjjön, mit forgat a fejében az álkomornyik. Emlékezett, mit mondott Chippendale a rendőrtiszt büszkeségének porig történő megalázásáról. Egy ilyen alámerítés kétségkívül messze túlmenne a kívánt célon. Újfent kénytelen volt csodálattal adózni ennek az embernek stratégiai és taktikai érzéke iránt.

- És... mikor szándékozod végrehajtani? - kérdezte már-már tiszteletteljes hangon.

A kérdés szemmel láthatóan meglepte Chippendale-t.

- Ki? Én? Nekem eszem ágában sincs. A teremburáját, mit gondoltok, ki lenne az első számú gyanúsított, kit vennének azonnal elő? Csak akkor csinálnám meg magam, ha ezerszázalékos alibim lenne. Ezt nektek kettőtöknek kell megcsinálni. Már neki is láthattok.

Ez elfogadható érvelésnek tűnt Jerry számára. Ő, Crispin és Chippendale szövetséget alkottak; olyan szorosan kapcsolódtak egymáshoz, mint annak idején a fiúk, akik vállvetve küzdöttek a Régi Gárdában. Ennélfogva nem tartotta túl soknak, ha a csapat egyik tagja azt kéri a csapat másik tagjától, hogy lökjön bele egy rendőrt egy patakba. Ez csupán egyike volt azoknak az apró szívességeknek, amelyeket elvárhatnak egymástól a harcostársak. Ha a *három muskétás* egyike arra kérte volna a másik kettőt, hogy lökje Richelieu bíborost a Szajnába, azok készséggel ugrottak volna.

Crispinre nézett, és hasonló bátorítást várt tőle a terv végrehajtására, de döbbenten kellett tapasztalnia, hogy a másikból szemmel láthatóan hiányzik az együttműködési hajlandóság. Nem túloznánk, ha azt állítanánk, Crispin egyszerűen el volt képedve. Amikor megszólalt, dikciója, bár csak egyetlen szótagból állt, ki is fejezte ezt.

- Mi???

- Jól hallottad, csocsókám.

- Még álmomban sem vetemednék ilyesmire.

- Pedig jobban tennéd, ha már most nekilátnál álmodozni róla, mert különben sose lesz a tiéd. Nem várok ám ítéletnapig, hogy magam vigyem föl Londonba és betakarítsam a kétszáz zsetont, amit Bill bátyád ajánlott föl érte. Ha helyesen viselkedsz, megkapod a részed. Ha nem

vagy hajlandó a legkisebb áldozatra, amit kérek tőled, egy árva fitying se üti a markod. Na, tehát, halljuk, pajtás!

Jerry latba vetette tekintélye súlyát, mégpedig az álkomornyik érvelése mellett.

- Crispin bácsi, azt hiszem, meg kéne tenned.

- Na látod, szerinte is meg kéne tenned.

- Crispin bácsi, csak egy taszításról van szó, azt nem tudod elvéteni.

- Persze hogy nem.

- És ha még el is véted, mi miatt kéne aggódnod? Az egész csak egy pillanat, csak egyetlen mozdulat.

- Olyan, mintha egy falat kenyeret mártanál a tejbe.

- Ha meg rajtakap, akkor még mindig mondhatod, hogy csak barátilag akartad hátba vágni, de jól sikerült, vagy hogy megcsúszott a kezed.

Azt mondani, hogy ezek az érvek, bár tetszetősek voltak meggyőzték volna Crispint, erős túlzás lenne. Továbbra is úgy érezte, mintha neki szánták volna a főszerepet egy különösen kellemetlen lidércjátékban. Ugyanakkor Chippendale leplezetlen szándéka, hogy mit fog cselekedni, amennyiben óhajait semmibe veszik, nagyobb súllyal esett a latba, mint az ő, Crispin ódzkodása attól, hogy a törvényes rend egyik őrét egy darab tejbe áztatott kenyérnek tekintse.

- Rendben, megteszem - mondta nagyon fojtott, alig hallható hangon.

- Ez már beszéd! - helyeselt Jerry és Chippendale felderült arccal kórusban, egyetértve, hogy ez a beszéd.

- Akkor mehetünk is. Én most eltűnök, de te úgyis hívsz majd - fejezte be Chippendale, és eltűnt.

- Fej - motyogta Crispin.

- Meg írás is - tette hozzá mentében az álkomornyik.

- Vagyis tuti tét - bátorította Jerry. - Na, mindenesetre én most fölruccanok Londonba, és értesítem Bill bácsit a legfrissebb fejleményekről. Talán nem lesz számára teljesen érdektelen.

Távozott azzal a szándékkal, hogy néz magának egy vonatot. Chippendale még maradt egy pillanatig, hogy instrukcióval lássa el, amely oly hasznos egy kezdő számára, akinek még nincs tapasztalata a rendőrök patakba taszítása terén.

- Biztos olvastad valamikor azokat a történeteket arról a rézbőrű törzsfőnökről, akit Csingnek vagy minek hívtak - fordult Chippendale Crispin felé. - Már nem emlékszem jól a nevére, csak arra, hogy mindig nagyon vigyázott rá, nehogy a legkisebb gally is megroppanjon a lába alatt. Hát melegen ajánlom, erre vigyázz te is. Ne áltasd magad azzal, hogy egy ilyen tuskónak, mint Simms, a hallása is biztos tompa, mert nem az, és ezt biztos forrásból tudom. Nemrég, amikor a *Lúd és Gúnár*ban fitogtatta magát, és én csak egyetlen utalást tettem rá egyik barátomnak halk, fojtott hangon, akár egy náthás kisegér, azt is meghallotta és jelenetet csinált belőle. Esélyed se lesz vele szemben, ha elkezdesz ágakat ropogtatni, szóval nézz a lábad elé. Megvan, Csingacsguk! Ez volt az indián törzsfőnök neve, bár elég furcsán hangzik. El tudom képzelni, hogy ha keresztelni vinnéd a gyerekedet a templomba, és a pap megkérdezi: „Mi lesz a gyermek neve?", te azt mondanád: „Csingacsguk". Erre ő Simms őrmesterért küld, aki ittasságot és rendbontást állapít meg nálad. De, visszatérve a Simms-témára, ne feledd, hogy kábé egy mázsa a súlya, tehát jó nagyot kell löknöd rajta, hogy egyáltalán megmozduljon. Szedd össze minden erődet, és vágj bele!

És egy vidám „Csingacsguk" kíséretében Chippendale a távozás mezéjére lépett, magára hagyva Crispint gondolataival.

Eközben Barney, visszatérve a lelkészségről, nem volt a tőle megszokott könnyed, életvidám hangulatban. A lelkész ugyan szépen vendégül látta, annak rendje-módja szerint, vajas pirítós és teasütemények dolgában, de mindezek ellenére nem tudott szabadulni a nyomott kedélyállapottól, amely rátelepedett. Egyre csak G. G. F. West járt a fejében, és a fiatalember furcsa nyári délutáni szabadidős tevékenysége. Ez volt első angliai útja, és csekély ismeretei alapján lehetségesnek tartotta, hogy bevett gyakorlat az angol fiatalemberek számára, hogy pohárszékekben rejtőzködjenek, vélhetőleg azzal a feltett szándékkal, hogy egyszer csak előugorjanak onnét és „Húúú!"-t kiáltsanak. De valami azt súgta neki, ez egyedi eset, és messze nem szignifikáns mindig és mindenkor az országban. És, mivel ez lévén a helyzet, nehéz volt nem megkérdőjelezni Jerry egészséges elmeállapotát. Minden jel arra mutatott, hogy egy kerékkel kevesebb jutott neki, amely tény módfelett elszomorította a tengerentúli hölgyet, annál is inkább, mert a rövid idő alatt, amióta ismerte, kifejezetten rokonszenvesnek találta. Egy kedves fiatalember, mondta magában. Milyen kár, hogy van ez a gyengesége.

Éppen az a vidámabb magyarázat jutott eszébe, miszerint az az angol humor egyik megnyilvánulása lehetett, amikor gondolatait Crispin feltűnése szakította meg. A férfi a házból lépett ki, és a tó felé vette útját. Egy karlendítéssel megállította, mire a férfi engedelmesen megfordult, és ahogy a

közelébe ért, tekintete minden anyáskodó hajlamot, ami csak szunnyadt benne, a felszínre hozott. Annak a férfinak a tekintete volt ez, aki oly súlyos gondok alatt görnyed, hogy az ember alig tudja elképzelni, hogyan képes egyáltalán talpon maradni. Nézése férjére, a néhai Mr. Clayborne-ra emlékeztette, aki január elsejéken, amikor az egész új évet maga előtt látta, csak roggyantan állt, mint egy vizes harisnya.

- Crips! - tört elő Barney-ból. - Szent Habakuk! Te úgy nézel ki, mint egy kilencnapos vízi hulla.

És mi tagadás, valóban létezett bizonyos hasonlatosság Crispin és az említett holttest között, ugyanis az idő múlása semmit sem enyhített az előtte tornyosuló feladat borzalmán. Ráadásul a múlt felett érzett megbánás is mardosta lelkét. - Ó, micsoda szörnyű hálót szövögetünk mi, halandók - mondogatta magában -, amikor kétszázhárom font, hat shilling és négy pennyvel pumpoljuk meg testvérünket, aztán megyünk és mindjárt el is veszítünk belőle százat egy lovon, amelyik másodiknak fut be. A lét nyomorúságának felét, morfondírozott, a lovak okozzák, amelyek csak másodiknak futnak be, a másik felét pedig az, hogy a „fej"-re voksolunk, amikor tudván tudhattuk volna, hogy „írás" lesz.

Senki emberfia nem képes bármeddig ilyeneken tépelődni anélkül, hogy bensője ki ne ülne külső megjelenésére. Minden aggodalom, amit Barney egy excentrikus G. G. F. Westre tartogatott, most könyörületes szánalmának eme új igénylője felé fordult. Nincs is ezen semmi csodálkoznivaló, hiszen Mr. West csupán egy futó ismerős volt, míg Crispin Scrope-ot különösen közelinek érezte magához. És most ez az ember oly gyámoltalan, oly sebezhető és tetőtől talpig olyan kinézetű férfi volt, aki a segítő asszonyi kéz nélkül minden bizonnyal a saját lábában is megbotlana és a következő pillanatban már el

is süllyedne az Élet ingoványainak egyikében. Vagyis, egyszerűen fájt a szíve érte.

- Mi az, Crispin? Milyen gondok emésztenek?

Ami a válaszadást illette, Crispin nem volt könnyű helyzetben. Ahogy már rámutattunk, nem tartozott a túl intelligens férfiúk közé, de annyira azért igen, hogy fölmérje: oktalanság lenne bármiféle utalást tenni a miniatúrára. Ugyanakkor erős késztetést érzett, hogy megbízzon az együttérzés eme angyalában. Meg akarta tisztítani lelkét az ártó méregtől, amely kődarabként nehezedik a szívre, miként Shakespeare mondta volna. Egy pillanattal később megtalálta a módját. A tények bizonyos mértékű meghamisításával járt ugyan, de van úgy, hogy ezt el kell szenvedniük a tényeknek. A diplomaták naponta alkalmazzák, anélkül, hogy utána rosszul aludnának. Úgy döntött, elmond mindent, pontosabban egy némileg javított kiadását a mindennek.

- Chippendale-ről van szó - kezdte. - Megzsarolt.

- Világosabban beszélj, Crips! Úgy hangzott, mintha azt akarnád mondani, hogy Chippendale megzsarolt.

- Azt is mondtam.

- Az ég szerelmére! Nehogy valami bűnténybe keveredj nekem!

- Nem, nem, dehogy. De azzal fenyeget, hogy ha nem teszem meg, amit mond, közölni fogja a fizetővendégekkel, hogy ő úgy van itt, mint egy brókernek az embere.

- És az akkora baj?

- Mi az hogy! Fatális. Minden vendégem elmenne.

- De hiszen te amúgy se szereted a fizetővendégeket.

- Őket nem, de szükségem van a pénzükre.

- A pénz az, amire Chippendale hajt?

- Nem. Azt akarja tőlem, hogy lökjem Simms rendőrt a falu patakjába.

Összevont szemöldökök ráncolták Barney szép homlokát. Vera Upshaw-val ellentétben ő sohasem félt a homlokráncolás hosszú távú káros kozmetikai hatásától. Ha azt gyanította, hogy a bolondját járatják vele, szabad utat engedett természetének.

- Ugye, most hülyítesz, Crips? - mondta szúrósan.

- Nem, egyáltalán nem.

- Pedig nagyon úgy tűnik. Vízbe lökni a rendőrt... nos, ennek nem sok teteje van. Mi érdeke fűződik ehhez Chippendale-nek?

Miután sikeresen átcsúsztatta mondanivalója lényegét olyan területre, ahol a valóság helyét a fikció foglalja el, Crispinnek megoldódott a nyelve. Remegő hangon ugyan, de szünetek és bizonytalankodás nélkül ecsetelte az amerikai hölgy előtt, hogy milyen fagyos a viszony Simms rendőr és Chippendale között, s aminek következtében az utóbbi kifejezett óhaja, hogy az előbbi azt kívánja, bárcsak meg se született volna; s hogy annak az embernek a nehézsége, aki százhúsz fontot megfontolás tárgyává tesz, mindig azzal jár, hogy ebbe a lelkiállapotba kerüljön. Majd áttért a rend helyi őre lábbajának súlyos voltára, illetve ama szokására, hogy a patak hűsítő vizében keres rá enyhülést.

- Leül a patak partján, és a vízbe lógatja, tehát könnyű lenne belelökni.

- Könnyű, mint a karikacsapás.

- Csak...

- Csak neked skrupulusaid vannak, hogy megtedd, ugye? Crispin azt mondta, hogy pontosan erről van szó, mire Barney pedig azt, hogy teljesen megérti.

- A te helyzetedben lévő embernek nagyon kellemetlen ilyesmit csinálni, ugye? Nem mondtad már korábban, hogy ügyvéd vagy valami köztisztviselő vagy?

- Én a békesség ügyének védője vagyok.

- Hát akkor ezért ciki neked az ilyesmi. Ha tetten ér, saját magad előtt kell megjelenned és magadat kell hűvösre tenned kábé kilencven napra hatósági személy elleni inzultus miatt, miközben az esküdtszék felől röpködnek az erős megjegyzések, mi? Hm... Ez nem túl rózsás. De tudok egy kiutat.

- Komolyan?

- Persze. Átveszem tőled a piszkos munkát. Így sokkal jobb. Így sokkal célravezetőbb. Amúgy is elég nyamvadt a felépítésed, még meg se tudnád jól taszítani a fickót. Én viszont, nő létemre, jó erőben vagyok, és akinek én nekidőlök egy patakparton, az nem marad szárazon, hapsikám! Na, örülök, hogy így elrendeztük a dolgot. Malomkő esett le a szívedről, mi? Meghiszem azt.

Ahogy így beszélt, valami furcsa melegség költözött Crispin Scrope szívébe. Már kétszer odaköltözött korábban, fiatalabb éveiben, de el is illant, és ez vezetett nála oda, hogy két ígéretét is megszegje. Most azonban, érezte, azért költözött be, hogy ott is maradjon.

Miután a vasúti menetrendben végzett beható kutakodása eredményeképpen rá kellett jönnie, hogy a legutolsó vonat is mintegy húsz perccel korábban elment, s ilyenformán reménye se volt, hogy elérje, Jerry visszatért a könyvtárba azzal az érzéssel, hogy ha egyszer nincs vele a lány, akit szeret, akkor úgyis mindegy, hogy hol van, tehát lehet akár a

könyvtárban is. Kicsattanó kedvében volt. Minden kétsége, ami lehetett afelől, hogy szép összeg üti-e a markát a közeljövőben, s ennek köszönhetően a házassági ígéretet az önbecsüléssel kapcsolhatja össze, elpárolgott. Nem volt jó véleménnyel Crispin bácsikája végrehajtói képességei felől, de talán még ő is bele tud lökni egy rendőrt egy patakba. És ha egyszer a rendőrt már vízbe taszajtották, az utolsó akadály is elgördült a boldog végkifejlet útjából.

Eme gondolatok, Crispin bácsi kitűnő szivarjainak egyikének kíséretében, olyan hatást eredményeztek nála, hogy valami amorf jóindulattal viseltetett az egyetemes emberi nem iránt. Ennek megfelelően, amikor kinyílt az ajtó és Homer Pyle jelent meg a szobában, széles mosollyal fogadta. Jóllehet, ismeretségük csupán az időjárásra tett néhány kölcsönös megjegyzésre korlátozódott, de ő is az emberi nem tagja volt, s ennek okán kijárt neki is a jóindulatú mosoly. Jelen eufórikus lelkiállapotában még Chippendale-től sem tagadta volna meg.

Mivel tudta, mennyire érdekli Homert az időjárás, ezt tette meg nyitó megjegyzéseinek tárgyává.

- Á, hello, szép délutánunk van.

- Az - ismerte el Homer.

- Úgy értem, a napfény. Jó a termésnek.

- Az - hagyta helyben Homer.

- És még csak emelkedik. Állítólag egy magas légnyomású zóna érte el az Egyesült Királyságot a Shetland-szigetektől délre. Mindenesetre, ígéretes.

- Az - helyeselt újra Homer. - Scrope-ot keresem.

- Kiment egy kicsi sétálni, de hamarosan itt lesz. Valami sürgős ügyben talán?

- Eléggé. Egér van a szobámban. Csak hogy tudjon róla. Jerryt a sajnálat érzése töltötte el Crispin bácsikája iránt. Ezek a fizetővendégek állandóan mindenféle panaszokkal nyaggatják szegényt. Ha nem az egerek volt a bajuk, akkor a csap csöpögött, ha az sem, akkor „valami furcsa szagok". Roppant terhes. Nem is csoda, hogy szegény flótás reggeltől estig olyan gondterhelt.

- Ezt őszintén sajnálom. Tényleg nem lehet túl vicces, ha az embernek van egy rágcsáló szobatársa.

- Hallom, ahogy rág.

- Ahogy így mondja, szinte már én is hallom. És soha nem tudhatja az ember, hogy mikor tér át egy újabb menüre, például az ember lábujja körmére. Nos, értesítem a nagybátyámat, ha én találkozom vele előbb, és biztos vagyok benne, hogy betesz egy macskát.

- Lenne oly szíves? Köszönöm.

- Ó, hogyne, említésre sem méltó.

Ezzel Homer visszavonult, és Jerry örömmel nyugtázta távozását. Bármely más alkalommal szívesen vette volna társaságát, biztos volt ugyanis benne, hogy - ha előkerül - még sok érdekes dolgot tudott volna mondani az egerek és hálószobák témakörében, egy olyan tárgyban, amelyet most csak mintegy *per tangentem*[*] tárgyalt, de pillanatnyilag egyedül akart maradni gondolataival, amelyek Jane körül jártak. Felállt és elkezdett föl s alá járni a szobában. E tevékenysége révén az ablak elé került, megállt és kinézett. Helyzetéből adódóan megpillanthatta az autót, amely épp akkor hajtott fel a főbejárati ajtó elé. Drága kinézetű autó volt.

---

[*] Érintőlegesen (latin)

A szemlélőnek az volt a benyomása, hogy olyasvalakihez tartozik, akinek nem kell számolgatnia a garasokat.

Jól gondolta. A drága kinézetű autó vezetője kiszállt, kinyitotta a jobb hátsó ajtót, és a jármű Willoughby Scrope-ot bocsátotta ki magából.

Jerry egy barátságos „Halihó, itt vagyok!"-ot küldött feléje, az üdvözlet második felét talán fölöslegesen. Örült, hogy láthatja Bill bácsikáját, ugyanis jövetele megkímélte egy unalmas londoni úttól. Ezek után már nem kell fölruccannia a fővárosba és elzötyögnie a Chelsea Square-ig csak azért, hogy személyesen tegyen Bill bácsinak jelentést. Megejtheti vele a beszélgetést sokkal kényelmesebben itt, Mellingham Hall felségterületén, egy szivar és egy ital mellett. Csengetett is Chippendale-ért, aki éppen akkor lépett be, amikor Willoughby kényelembe helyezte magát egy fotelben.

- Akarsz valamit, pajtás? - érdeklődött Chippendale.

- Skót whiskyt szódával - adta ki az utasítást Jerry, ugyanis jól ismerte bácsikája ízlését, mire Chippendale nyájas hangon megismételte: - Skót whisky szódával, rendben, pajtás. Már itt is van.

Chippendale visszavonult, és Willoughby kutató tekintettel követte.

- Ki ez a fickó?

- Chippendale, Crispin bácsi komornyikja.

- Nekem nem tűnik annak.

- Írtam a levelemben, ha emlékszel, hogy egy kicsit szokatlan a stílusa.

- Hol az ördögben szedte fel Crispin?

- Azt nem tudnám megmondani.

- Úgy néz ki, mint egy ázott csirke.

- Igen, valóban van köztük némi hasonlóság.

- És... mindig a pajtásának szólít?

- Nem kizárólagosan. Előfordul, hogy „haver"-nak vagy „csocsókám"-nak.

- Na, ha engem is annak merészel, bemosok neki egy monoklit a szeme alá.

- Hát... van, amikor nekem is nagy kedvem lenne hozzá. De egy dolgot mindig szem előtt kell tartanom vele kapcsolatban. Ez pedig az, hogy nem ejtették a fickót a feje lágyára. Vág az esze, mint a borotva. Nélküle soha nem tudtuk volna visszaszerezni *A kék ruhás lány*odat.

- Á! - mondta Jerry, amint megrakott tálcával a kezében feltűnt az ember, akit tárgyaltak. - Tedd csak oda, arra a kis asztalra. Köszönöm, Chippendale.

- *Én* örvendek, pajtás - válaszolta Chippendale udvariasan. - Tetszeni fog az ital, haver - tette hozzá Willoughby felé fordulva. - Jó anyag. Ihatsz belőle vödörszám, és nulla macskajaj.

Ezzel visszavonult, és látszott rajta, örül, hogy szolgálatukra lehetett. Willoughby pedig - bár abban a megszólításban részesült, amitől ökölbe szorult a keze - nem mutatott hajlandóságot, hogy egy jól irányzott balhoroggal megrövidítse a komornyik menetidejét. Ehelyett inkább előredőlt székében, s a szódás whiskyről időlegesen megfeledkezve, oly érzékletes mosolyt produkált, hogy bármely mozimogul, aki szemtanúja lett volna, gondolkodás nélkül aláírt volna vele egy hosszú lejáratú szerződést.

- Hogy mondtad? - kérdezte, szinte fuldokolva. - Visszaszerezted?

- Igen..., de nem teljesen.

A válasz, úgy tűnt, nem tetszett maradéktalanul Willoughby-nak. Most zavarodottság és türelmetlenség jelent meg az arcán.

- Hogy az ördögbe érted, hogy „nem teljesen"? Akkor most hol van?

- Pillanatnyilag Chippendale-nél.

- Chippendale-nél? Miért pont nála?

- Hát... ez egy hosszú történet. És szövevényes is. Legjobb lesz, ha elejétől fogva elmesélem. Jobban megérted, ha neked is fokról fokra bomlanak ki az események.

Willoughby arcát figyelve, ahogy a múlt eseményei a fiatalember által előadott *anamnézis* során előkerültek, a mozimogul úgy találta volna, hogy kedvező véleménye megerősítést nyer, ugyanis Willoughby, aki az imént még jól sikerült alakítást nyújtott az öröm, a zavarodottság és a türelmetlenség *faciális* ábrázolásában, most megmutatta, hogy ugyanolyan nívón tudja ezt tenni a félelem, a gyötrelem és a fölháborodottság érzésével is.

- Azt akarod mondani - mondta szinte hörögve, mint egy Shakespeare-korabeli, mandulagyulladásos színész -, hogy minden attól függ, vajon Crispin belelöki-e ezt a rendőrt egy patakba? Az öcsém még egy retardált törpecickányt se tud egy pocsolyába se lökni! Kerítsd elő ezt a Chippendale nevű alakot!

- Beszélni óhajtasz vele?

- Nem. A gerincét óhajtom három helyen eltörni, ha nem hozza ide nekem tálcán a miniatúrát, amíg háromig számolok.

Chippendale viselkedésében, ahogy engedelmeskedett a hívó szónak, egy fiziognómus a normálistól való némi elváltozást vett volna észre. Rendesen olyan rezzenéstelen arccal nézett, mint egy veterán pókerjátékos, akinek

tökéletesen üres az elméje, de most, meglepő módon, szívből jövő örömet sugárzott, ahogy Willoughby tette a félelem és gyötrődés előtti fázisában. Nyilvánvaló volt, hogy történt valami, amitől átsütött nála a nap a gondok felhőin. Willoughby, akiben az anyagi biztonságban töltött évek bizonyos hajlamot fejlesztettek ki az ellentmondást nem tűrő modor iránt, ritkán rejtette véka alá érzéseit. Az, aki bankszámláján tetemes mennyiségű pénzt és részvényt tudhat a magáénak, nem is kényszerül rá, hogy rejtegesse. Amikor felbosszantották, kimutatta, hogy felbosszantották. Modora, ahogy most Chippendale-hez szólt, kurta és lényegre törő volt.

- Hé, maga!

- Ki, én, csocsi?

- Maga hát, hogy a fene essen a porzó veséibe! Hol az a festmény?

- Miféle festmény?

Az ötlött eszébe Jerrynek, hogy a helyzetet jelentékenyen tisztázná, ha a beszélgetőtársakat bemutatnák egymásnak.

- Chippendale, ez az úr itt Mr. Willoughby Scrope.

- Á, szóval te vagy *az!* - kiáltotta az álkomornyik megkönnyebbülten. - Én meg még bizonytalankodtam, hogy beszélhetek-e szabadon előtted, mert honnan az ördögből tudhattam volna, hogy te az a fickó vagy, aki előtt szabadon beszélhet az ember? Ha te vagy az a manus, aki rángatja a háttérből a drótokat a mi kis csapatunknak, akkor nem kell lelakatolnom a lepénylesőmet. Mr. West elmondott mindent arról, ami kiszivárgott?

- Igen. *Hol* van a festmény?

- Nyugi, mindjárt rátérek. Azt említette, hogy milyen lényeges mozzanatát képezi az agendának, hogy valaki megmártsa a helyi hekust? Nos, örülni fogsz, ha hallod: már

meg is történt. Éppen az imént néztem ki az ablakon, amikor láttam, hogy vonszolta magát a feje búbjáig nedvesen. Egy csöppnyi száraz hely nem volt rajta. Eszembe jutott a nóta a vonaton való nótázásról. Ne arról van szó, hogy a zsaru is nótázott volna, sőt. Életemben nem láttam lucskosabb fakabátot, leszámítva azt, amikor az egyik megpróbálta fülön csípni Reggie bácsikámat utcai koldulás közben, és Myrtle nénikém, jó feleség módjára, egy lavór szappanos mosdóvízzel keresztelte meg az emeletről. Kapott is érte harminc napot „hivatalos személy elleni inzultus" címén, anélkül, hogy pénzbírsággal kiválthatta volna a büntetést. Na, hogy rövid legyek, a dolog, ami hátráltatott bennünket, elintéződött, és részemről semmi akadálya, hogy készséggel szállítsam neked az árut, mihelyt a szobámba érek. Az az izé a szekrényfiókban van, jól elrejtve a szennyes zoknijaim és az alsógatyáim között. Már megyek is és hozom.

Chippendale távozása után Willoughby néhány pillanatig némán és mozdulatlanul ült, mintha valamiféle transzban lenne. Aztán a whiskyspohár után nyúlva csak egyetlen szót mondott:

- Bámulatos!

- Mi? Hogy Chippendale körömszakadtáig ragaszkodott a körzeti meghízott bemerítéséhez?

- Dehogy! Az, hogy Crispinnek volt hozzá lelkiereje és a módját is tudta, hogyan vigyen véghez egy ilyen kényes hadműveletet, ráadásul minden zökkenő nélkül. Álmomban sem hittem volna, hogy szorult belé ennyi kurázsi. Micsoda lecke ez mindannyiunk számára, hogy ne könyveljünk el senkit tesze-tosza fráternek csak azért, mert egész életében úgy viselkedett, mint egy tesze-tosza fráter. Gyakran csupán egy szikra kell az embernek, hogy kihozza magából a benne

szunnyadó képességeket. Előáll egy válságos helyzet, és máris berobban tőle tettrekészsége, és úgy cselekszik, ahogy Crispin cselekedett. Ez valóban párját ritkító. Tudnék nektek sztorikat mesélni Crispin gyerekkoráról és fiatalkoráról és még a közelmúltból is, amitől csodálkoznátok, hogy hogyan úszta meg eddig a diliházat. És mindezek után itt van ez az akciója, ami még egy profi bűnöző találékonyságát is próbára tette volna... Crips! - kiáltotta Willoughby, ugyanis a család feje betámolygott és úgy meredt a whiskysüvegre, mint aki egy hosszú, poros út végére ért. - Az a szélhámos, aki komornyiknak nevezi magát, épp most beszélt nekünk a hőstettedről.

- He? - szólalt meg Crispin. Úgy tűnt, zavarban van.

- Tudod, ott a pataknál.

- Ja, a pataknál!

- És épp az imént mondtam Jerrynek, hogy álmomban sem hittem volna, hogy ennyi kurázsi meg tettrekészség szorult beléd. Egy pillanatra sem remegett a kezed?

- Nem. Meg kellett tenni, és öööö... én megtettem. A helyemben bárki ugyanígy megtette volna.

- Na, ebben nem értek veled egyet. Ez egy... Willoughbynak már a nyelve hegyén volt a „hősies" jelző, de ebben a pillanatban Homer Pyle lépett a könyvtárszobába. Látta ugyanis, amint Crispin csoszogva szedte a lépcsőket, és azért követte, hogy további észrevételeiről tájékoztassa az egerek és hálószobák témakörében. El is jutott addig, hogy „Á, Mr. Scrope, bocsánat, hogy zavarom", amikor tekintete Willoughbyn akadt meg.^

- Á, Willoughby! - magyarázkodott Homer -, nem tudtam, hogy itt talállak.

- Csak az imént érkeztem. Kocsival jöttem. Üzleti ügyben kellett valakivel találkoznom. Miss Hunnicuttal.

- Bájos fiatal hölgy.

- Valami örökösödési ügyben.

- Megvan, épp ma reggel beszélt nekem róla.

- Kötve hiszem, hogy mindent elmondott, hiszen a legfrissebb fejleményeket még ő sem ismeri. Mindegy, hagyjuk. Hogy vagy, Homer?

- Köszönöm, kitűnő egészségnek örvendek itt Mellingham-ben. A hely nyugalma balzsamként hat az idegeimre.

- Jól érezted magad Brüsszelben?

Árnyék suhant át Homer Pyle kerek arcán, és egy pillanatra megfeledkezett az egerekről és a hálószobákról. Emlékezetében felderengtek a vacsorák Vera Upshaw-val, a séták Vera Upshaw-val és a beszélgetések Vera Upshaw-val, amely alkalmakkor, ha egyszer is össze tudta volna szedni bátorságát, megkérte volna a kezét.

- Roppant hasznos és gyümölcsöző volt - mondta végül -, jut eszembe, Willoughby, megkaptad az üzenetemet?

- Milyen üzenetedet?

- Felhívtam a munkahelyedet, miután elmentél szabadságra, és megkértem őket, értesítsenek téged, hogy a festményt betettem az íróasztalod középső fiókjába. A további részleteket majd négyszemközt mondom el. Most legyen elég annyi, hogy úgy gondoltam, ott nagyobb biztonságban lesz - mondta Homer jelentőségteljesen. - Azt hiszem, érted, mire célzok. Attól féltem, esetleg illetéktelen kezekbe kerül, ha a kandallópárkányon marad. Szóval, hosszú töprengés után éjjel egy óra tájban, vagyis inkább kettő tájban, lementem a dolgozószobádba, és betettem a középső fiókba.

Erősebb indulati impulzus hatása alatt, főként, ha annak Percy, a hivatali szolgafiú volt a forrása, Willoughby amúgy rózsás ábrázata egy másik virág, a mályva színe felé tolódott el. Jelenleg a színskála „királyi bíbor" néven ismert tartományában járt, olyan képet mutatva, hogy az fölkeltette volna vérnyomását vizsgáló háziorvosa érdeklődését. Szemei kidülledtek, és úgy meredt tengerentúli barátjára, ahogy egy csiga meresztette volna szarvait egyik csigatársára, amely egész puhatestét megrázó *valamit* tartogat a számára. Maguk a fülei vörös színt öltöttek, és viselkedéséből nyilvánvaló volt, nehézségei voltak, hogy higgyen nekik.

- Azt akarod mondani, hogy... - mondta elfúló hangon. - Azt akarod mondani, hogy *végig* ott volt?

- Úgy van.

- Akkor milyen festményt adott oda a húgod a lelkésznek?

- Tessék?

- Mrs. Clayborne egy miniatúrát adott a helyi lelkésznek a jótékonysági bolhapiacon a ministráns fiúk évi kirándulásának támogatására.

- Ó, azt? - kérdezte Homer, egy könnyed kacajt engedélyezve magának. - Arról beszélt nekem. Öt shillingért vette egy régiségkereskedőnél, és hálája csekély jeléül szándékozta neked adni a kedves vendéglátásért, amiben nálad részesült, de később úgy érezte, túl jelentéktelen és méltatlan ahhoz, hogy a te nagyszerű gyűjteményedbe kerüljön. De, amiért beszélni akartam veled, Crispin - váltott témát és fordult Willoughby fivére felé Homer -, az az, hogy egér van a szobámban. Éjjel, miután lefekszem, előjön és borzalmas rágcsáló hangot ad. De látom, most elfoglalt vagy, talán majd később tudnál rám szánni néhány percet.

Nem sokkal azután, hogy Homer eltávozott, Willoughbynak - aki még mindig a bíbor mélyebb árnyalatában leledzett - eszébe ötlött valami, amitől visszaállt normális arcszíne. Félbeszakítva önmagát egy Homerre irányuló kritikai megjegyzésözön közepén, melyben erőteljesen helytelenítette az utóbbi kéretlen ügybuzgalmát és ama gyakorlatát, hogy nem rá tartozó dolgokba üti az orrát, csak ennyit mondott:

- Na, ezzel most legalább megtakarítottam kétszáz fontot. Crispin pedig, aki minden nehézség nélkül felfogta e mondat értelmét, egy vékony, bégetésszerű kiáltást hallatott, amellyel most ő vált bátyja szemrehányásainak céltáblájává.

- Crispin, könyörgök, ne adj már ki magadból ilyen állati hangokat! Remélem, nem várod el tőlem, hogy ekkora pénzeket adjak ki a semmiért.

- De Bill!

- Nem. Csak az eredményekért vagyok hajlandó fizetni. Az üzlet az üzlet.

Jerry megkockáztatott egy kérdést, amitől sok függött. Az ő izgatottsága is, akárcsak Crispiné, jelentékeny mértékű volt.

- Bill bácsi, ez rám is érvényes?

Willoughby rövid megfontolás tárgyává tette a kérdést, majd megnyugtató választ adott.

- Nem, veled kapcsolatban más a helyzet. Megkapod a pénzedet, és ha feleségül akarod venni Jane Hunnicutot, szükséged is lesz rá.

- Hogy meg tudjam őrizni az önbecsülésemet, ugye?

- A fészkes fenét azért! Azért, hogy ki tudd majd fizetni a rezsit, fiam.

- Ezt nem értem.

- Majd meg fogod. Inkább azt mondd meg, hogy hol van?

- Fölment Londonba. Nekem azt mondta, hogy a New York-i ügyvédje jött át és beszélni akar vele.

- Láttam a fickót ma délelőtt. Akkor talán már közölte is vele.

- Közölte? Mit?

- Hogy árva fitying se üti a szép tenyerét.

- Micsoda?!

Eme hangkitörés egyszerre jött Jerryből és Crispinből, s az utóbbié volt az erőteljesebb. Hangjában, ahogy tovább beszélt, ugyanaz a sír mélyéről feltörő tónus volt az uralkodó, mint amikor bejelentette, hogy Mrs. Bernadette Clayborne miként támogatta a gyülekezeti bolhapiacon a ministráns fiúk évi kirándulását.

- De hiszen azt mondtad, hogy milliomos és akár meg is veheti ezt a házat.

- Nos, *nem* milliomos, és akár nem is veheti meg a házat. Túloztam, amikor azt mondtam, hogy egy árva fityingje sincs, de sokat nem fog kapni.

- Azt hiszem, én most megyek és lefekszem - mondta Crispin.

A korábbi hasonlatot a Scrope fivérek és a szarvaikat egymás felé meresztő csigák között most is ugyanúgy alkalmazhattuk volna az egyik felet Jerryvel helyettesítve, amikor Crispin mögött becsukódott az ajtó. Az ő szemei is kidülledtek, ahogy bácsikájáéi tették nemrég, és ő is nagyon hasonló nehézségekkel küszködött a füleinek való hitelszavazást illetően.

- De hát... mi történt? Előkerült egy másik végrendelet?

- Elrejtve balra a harmadik tégla mögött a konyhában, mi? Nem, fiam, ennél sokkal prózaibb. Jane Hunnicut megkap mindent, de az Egyesült Államok szövetségi cápáinak gondja

van rá, hogy az „a minden" ne legyen túl sok. A néhai Mr. Donahue ugyanis, úgy tűnik, azok közé tartozott, akik nem viszik túlzásba az adózást. Pontosabban, tizenöt éven át elbliccelte a jövedelemadója befizetését. Ezek után el tudod képzelni, hogy cuppannak most a cápák egy ilyen ügyre. Mindenre kiterjedő vizsgálatot fognak tartani. Kiderítenek minden létező adósságot, és visszamenőleg hozzácsapják a temetési költségekkel együtt, míg a végén olyan karcsú nem lesz az örökség, mint maga Jane Hunnicut. Hasonló dolog történt az egyik ügyfelemmel is a minap. A birtoka százezer fontra rúgott, de addig faragták jobbról-balról, amíg hétezer nem lett belőle. Ha Jane Hunnicut kábé ennyit kap érte, hát örülhet.

- Ez egyszerűen fantasztikus! - kiáltotta Jerry. - Bámulatos! - és ahogy áradozott, Chippendale lépett be, kezében egy kis barna papírcsomagot szorongatva.

Willoughby zordon tekintettel követte.

- Mit akarsz?

A kérdést szórakoztatónak találta az álkomornyik. Vartyogó hangon szólalt meg, mint a baromfiudvar tagjai, akikre úgy hasonlított.

- Hogy mit akarok? Inkább *te* mit akarsz, pajtás? Ha már elfelejtetted, hogy miért küldtél, hogy hozzam el neked a nyári alsógatyáim alól, akkor sürgősen beszélned kéne az orvosoddal amnéziaügyben. Itt van, haver, de mielőtt továbblépnénk, elmondom, hogy gondolkodtam a dolgon, és úgy döntöttem, egy apró módosítást eszközlök a feltételeket illetően.

- Miről beszélsz, te tájrútító?

- A megállapodás értelmében te kiköhögsz kétszázat, amennyiben siker koronázza a vállalkozásomat, nemde? Ez

nem elég. Ugyanis, ha tekintetbe vesszük a viszontagságokat, amiken keresztülmentem a te érdekedben, mint például, hogy egy szobában voltam bezárva egy emberevő anyatigrissel, aztán meg, hogy a végsőkig feszítettem az intellektusomat, asszem, háromszáz megfelelő lesz.

Újfent csinos piros pír kezdett szétömleni Willoughby orcáin.

- Háromszáz font?!

- Szép kerek summa.

Willoughby két lábra tornázta magát a fotel mélyéből, miközben reszelősen vette a levegőt. Hatalmas kezét Chippendale vállára helyezte.

- Gyere ide - mondta, és az ablakhoz vezette Chippendale-t. - Látod azt a tavat?

A kérdezett igenlően bólintott.

- Na, akkor most menj és vesd bele magad, hogy az ördög vigyen el! És még valami. Mielőtt ezt teszed, nézd meg, kötöttél-e egy jó nagy követ a csökönyös nyakadra.

Miután ezt a cselekvési metódust javasolta, Willoughby az ajtó felé vette útját. De, miközben szemmel láthatóan minden gondja az volt, hogy mihamarabb megkímélje személyét Chippendale társaságától, megállt egy pillanatra, hogy röviden mondjon valamit Jerrynek.

- Holnap kapsz tőlem egy csekket.

Chippendale, bár visszahőkölt, ahogy a legtöbb ember visszahőkölt volna, ha arra szólítják fel, hogy tóba vesse magát, mégis képes volt megjelölni levertsége okát. Mindig is azok közé tartozott, akik tudták, mennyi kettő meg kettő.

- Túl sokat akartam - állapította meg sajnálkozva. - Be kellett volna érnem az eredeti feltételekkel.

- Nem erről van szó - szólalt meg Jerry -, az nem oszt és nem szoroz semmit. A baj az volt, hogy a rossz festménnyel jöttél elő.

- Hogy érted, hogy a rossz festménnyel? Nekem teljesen jónak tűnt.

Jerry szívesebben mellőzte volna a hosszú oknyomozó magyarázatokat, ugyanis Jane azt mondta neki, hogy este megérkezik, és a kapuban akarta fogadni a lányt, másrészt úgy érezte, nem szép dolog korábbi szövetségesét bizonytalanságban hagyni a tényeket illetően. Ha az együttműködés véget is ér, a feleknek azért akad még némi kötelezettségük egymás felé.

- A következő történt - vágott bele.

Rövid és velős magyarázatát adta az eseményeknek, és amikor befejezte, Chippendale csak ennyit mondott: „A mennykő csapjon belé!", de azt már elfelejtette hozzátenni, hogy kibe.

- Azt akarod mondani ezzel, hogy minden eddigi munkám és vesződségem teljesen kárba veszett?

- Attól tartok, igen.

- Nem is fog tejelni?

- Attól tartok, nem.

Chippendale szódás whiskyt kevert magának, és egy darabig töprengve álldogált. Amikor újra megszólalt, ezt ugyanazon a sajnálkozó hangon tette.

- Ragaszkodnom kellett volna az írásos szerződéshez.

- Hát igen.

- Bár a szóbeli megállapodást is felhasználhatnám. Pert indítsak ellene?

- Az csak pénzkidobás lenne, nem?

- Talán igazad van. Mit értett azon, hogy a „csökönyös nyakam"?

- Eléggé zaklatott idegállapotban volt. Csak elragadtatta magát.

- Az nem mentség. Nem csodálkoznék, ha egyenesen nem megrágalmazni akart. Beszélnem kéne az ügyvédemmel. Hacsak nem hallottam volna, hogy ő is az.

- Az.

- Az nem túl nyerő nekem. Ugyanis mind összetartanak. Azt hiszem, hagynom kell az egészet. Tudod - folytatta Chippendale, sérelmeit szemmel láthatóan elfeledve és természetének napos oldalát megcsillantva -, nem tudom megállni, hogy el ne nevessem magam, ha arra gondolok, amint mi ketten majd beledöglöttünk, hogy megkaparintsunk egy ilyen vacak bigyót, és közbe meg végig a rossz bigyó volt az. Van ebbe valami röhejes, nem?

Ha valaki azt mondta volna Jerrynek, eljő az idő, amikor azon kapja magát, hogy nagyra tartja Chippendale-t, sőt már-már szeretettel tekint rá, azzal hárította volna el a jóslatot, hogy túlontúl távoli ahhoz, hogy megfontolásra érdemes lenne. Ha az álkomornyik nem tudja megállni, hogy el ne nevesse magát, amikor a Sors egy tetemes összegtől fosztja meg, nos, ez úgy tűnt neki, olyan jellembeli nemességre vall, amely elismerést kíván.

Megvilágosodva érezte magát, mint az az ember, akiről Rudyard Kipling a *Ha* című művét írta.

- Helyesen fogod fel - mondta csodálattal teljes hangon. - Nem hiszem, hogy én ilyen vidám tudtam volna maradni, ha Bill bácsi nem adta volna meg a pénzemet.

- Ez volt az, amikor arról beszélt, hogy ad neked egy csekket?

- Úgy van.

- Sokat?

- Meglehetősen.

Most Chippendale-en volt a sor, hogy csodálkozzon.

- Nem hittem volna, hogy olyan fickó, akit ilyen könnyű meguhítani. Mit csináltál, hipnotizáltad?

Jerry fölnevetett.

- Szó sem volt megpuhításról. Apám hagyott rám egy összeget gyámsági letétben, és Bill bácsi a gyámom. Az ő beleegyezése nélkül nem férhetek hozzá.

- És az mind a tiéd?

- Igen.

- Akkor, ha most elmegyünk a kocsmába, vehetem úgy, hogy a vendéged vagyok?

Nagyszerű ötlet volt, de Jerry megrázta a fejét.

- Én is szívesen mennék, de egy nagyon fontos találkám van. Tudod mit, adok neked egy ötöst, és vedd úgy, mintha én is ott lennék, és helyettem is olthatod az erdőtüzet.

- Öt font!

- Tízet is mondhattam volna. Na, így jó lesz? Chippendale-nek, ha még maradt is némi kételye, az mostanra mind elpárolgott. Azt mondta, az több mint jó lesz. Egy lelkesült hálaszónoklatban úgy aposztrofálta Jerryt, mint a Természet gavallérját.

Hogy a dicshimnusz meddig tartott volna, azt soha nem tudjuk meg, mert már a kezdeti szakaszában félbeszakította egy szobalány megjelenése.

- Mr. Chippendale, Mr. Scrope kéreti önt a dolgozószobájába.

- Van valami sejtelem, hogy miért?

- Mr. Simmsszel kapcsolatban kell valamit csinálni.

- Gondolhattam volna - fordult az álkomornyik Jerry felé. - Pajtás, lehet, hogy számítanom kell rád mint tanúra. Hol leszel?

- Valahol a főbejárat körül.

- Rendben. Talán nem lesz rád szükségem, de sose lehet tudni.

14. fejezet

Barney, visszatérve vízparti tevékenysége színhelyéről, csordultig volt azzal az örömmel, amely a jól végzett munka velejárója. Ha - keveredve némi megbocsátható önelégültséggel - volt is benne egy csipetnyi női sajnálat áldozata iránt, az elfért volna egy késhegyen. Egy férfinak ugyanis, érvelt magában, aki a rendőrség kötelékébe lép, el kell rá készülnie, hogy új tapasztalatokra tesz majd szert, olyanokra is, amelyek nem lesznek mindenestül az ínyére. És különben is, egy nedves rendőrből záros határidőn belül válhat csontszáraz rendőr. Az Idő, a nagy gyógyítómester, érvelt tovább magában, majd gondoskodik róla, hogy Simms konstábler nemsokára régi önmaga legyen. Csak néhány fürge mozdulatra van szükség egy jókora törülközővel.

Inkább a Gondviselés csodálatos működése volt az, amin leginkább eltöprengett. New York-i diáklány korában, emlékezett, gyakran volt számára a szomorúság forrása, hogy nem tartozott az „ennivalóan cuki" és karcsú lányok közé, mint oly sok iskolatársa, de most rádöbbent: a Gondviselés nagyon is jól tudta, mit miért tesz, amikor őt robusztusabb felépítéssel áldotta meg. Azok az osztálytársak lehet hogy pillesúlyú tündérhercegnők voltak, de képesek lettek volna egy kétszáz fontos hústoronyt vízbe lökni? Még ahhoz sem lett volna elég erejük, hogy az alapzatán megingassák. A hústorony azt hitte volna, hogy csak egy pillangó incselkedik vele a két lapockája között. De az ő fizikumának köszönhetően a rendőr úgy repült a lenge légen át, akár egy

kilőtt puskagolyó. Olykor előnye is van annak, ha valaki tekintélyes vagy királyi méretű.

Az izzó lelkesedés csak erősödött, ahogy gondolatai Crispin felé fordultak. Már első találkozásukkor vonzalmat érzett iránta, pusztán azon az alapon, hogy annyira nem hasonlított első férjére, és az idő múlásával azt vette észre, hogy ez a szimpátiánál alig több valami egyre mélyebb lesz. Ami kezdetben csak egy természetes női gesztus volt részéről, hogy segítsen egy fájós nyakú férfin, az most határozott szándékká változott benne, hogy jóban vagy rosszban, de élete hátralévő részét ezzel az emberrel élje le. Anglia tele volt olyanokkal, akik csak nevetni tudtak volna az ötlet hallatán, hogy valaki szerelembe essen Crispin Scrope-pal; e tekintetben a kastély javításait végző cég vezette a listát, de Barney-nak sikerült.

A bejárati ajtóhoz ért és éppen be akart menni, amikor Crispin lépett ki. Már meggondolta magát a lefekvést illetően, ugyanis némi töprengés után rájött, abból alvás helyett nem lenne más, csak ide-oda hánykolódás és forgolódás jobbról balra. Röviden, azzal semmit nem nyerne, ha órákon át csak föl-le hullámzik, mint egy darab walesi sajt érlelődése csúcspontján.

Olyan elemi erővel vágyott rá, hogy közölje a jó hírt, hogy egy pillanatig elkerülte figyelmét a férfi elárvult ábrázata. Aztán, az erőteljes kifejeződésnek köszönhetően nem tudott elsiklani fölötte, és a döbbenettől fölkiáltott.

- Crips! Mi a baj? Mi az? Mi történt?

A válasz Crispin részéről elég tömör és velős volt.

- Minden. Menjünk, sétáljunk egyet - szólt, és elindultak a kavicsos kocsiúton a főbejárat felé.

- Beszélj! - biztatta Barney.

- Szörnyű pácban vagyok.

Barney éles elméje azonnal megtalálta a legvalószínűbb magyarázatot.

- Pénz, ugye?

- Az.

- Valami számla?

- Az.

- Mennyi?

- Száz font.

- Ennyi az egész? - kérdezte Barney megkönnyebbülten. A jövedelemadó kategóriájában, amelyhez neki is volt köze hasonló összeg erejéig, persze dollárban, neki ez csak aprópénzszámba ment. Javasolt is mindjárt egy kiutat a nehézségekből. - Hadd legyek a bankod!

De a férfi csak a fejét rázta.

- Nem.

- És miért nem?

- Nem kívánhatom tőled.

- Ugyan már, ne butáskodj!

- Nagyon kedves tőled, hogy fölajánlod, Barney, de nem fogadhatom el.

- Majd megadnád, amikor lesz neked, és nekem lesz rá szükségem.

- Az már más.

- Miért?

- Egyszerűen más.

Barney föladta a küzdelmet.

- Hát akkor jó - sóhajtott beletörődve -, ha a Scrope-oknak ilyen elveik vannak, ám legyen. Bárcsak Sam bácsikám is ilyen aggályos lett volna, mint te, amikor csak pénzt fogadott

el tőlem. Évekig támogattam. Kinek is tartozol ezzel a százzal?

- A karbantartóknak.

- Á, tehát a Chippendale-bagázsnak. De... nem azt mondtad nekem, hogy Bill bátyád pont annyit adott neked, hogy ki tudd őket fizetni?

Crispinnek nehezére esett, hogy bevallja szégyellt gyengeségét, de nem tehetett mást.

- Lóversenyen a felét elvesztettem.

- Azt hittem, már nem jársz lóversenyekre.

- Sokáig meg is tudtam állni, de tudod, hogy van, amikor az ember egy igazán remek tippet kap.

- Én is adtam neked egyet, Testvéri Szeretetre, de te nem arra fogadtál.

Crispin hangja elcsuklott.

- De arra fogadtam - motyogta, és Barney megrökönyödve bámult rá.

- Na, most már tisztázzuk a dolgokat. Kezd olyan lenni a fejem, mint egy megbolydult méhkas. Azt mondod, meggondoltad magad, és mégis megfogadtad a tanácsomat?

- Azt.

- És százat tettél Testvéri Szeretetre?

- Igen, mégpedig a Slingby's-nél. Ugyanis megvan még ott a régi számlám.

- Akkor, az ég szerelmére, nyögd már ki, hogy mi ez a nagy sopánkodás? Hiszen több mint ezerkétszáz fontot nyertél!

Crispinnek olybá tűnt, hogy az a megbolydult méhkas most az ő fejébe települt át. Feje csupa zsongás volt, és a nő szavait csak homályosan értette.

- A Testvéri Szeretet száznyolcon indult.

- Igen... de...

- De...? De... te azt mondtad, csak másodiknak futott be.
- Úgy is volt. Nem olvasol újságot?
- Nem.
- Pedig jó lenne. Másodiknak futott be, félhosszal Muskotály mögött, és akkor váratlan tiltakozás történt. Borulás vagy ütközés vagy ilyesmi. A nagy rézharang összevissza kongott, a vizsgálat bebizonyította, hogy Muskotály megbotlott vagy ütközött vagy ilyesmi, és kificamította a zsoké csuklóját. Figyelmeztették, hogy máskor óvatosabb legyen, és a versenyt Testvéri Szeretetnek ítélték. Azt hiszem, holnap vagy holnapután megkapod a csekket a Slingby's-től. Attól függ, mikor lesz a zárónap.

Crispin ténylegesen nem ájult el, de annyira azért közel került hozzá, hogy fölkeltse Barney anyáskodó ösztönét. Az út melletti kerti padhoz támogatta. Ott azt a gyógymódot alkalmazta, amelyet, szemmel láthatóan, a tyúkszemtől a fekete himlőig mindenre szokott alkalmazni: megmasszírozta a férfi nyakát.

Olyan alaposan és hozzáértően tette, mint első találkozásukkor, és Crispin, azután, hogy egy ideig újra a már ismerős érzése támadt, miszerint egy furcsa szerkezet acélos csőbilincsei léptek működésbe nyaki tájékán, felült és kijelentette, most már teljesen rendben van. Barney vitába szállt e kijelentéssel.

- Csak azt *hiszed,* barátom, csak azt *hiszed!* De soha nem leszel rendben addig, amíg nem lesz egy feleséged, aki gondoskodik rólad és vigyáz rád, nehogy bajod essen. Nemrég beszéltem is neked erről, ha emlékszel. Remélem, most már elismered, hogy ha baj van, abba te biztos belekeveredsz.

Crispin belátta, hogy ez tagadhatatlan. Férfikora hajnala óta ő és a baj elválaszthatatlan útitársak voltak.

- Tehát kell neked egy feleség.
- Igen, kell.
- Akkor próbáld meg velem.

A belső tűz, amely Barney-t hevítette Crispin megérkezése előtt, csak izzóbb lett annak távozása után. Tanácsát követve a férfi a dolgozószobájába ment, hogy kiállítsa a csekket a karbantartóknak, ő pedig a rusztikus padon maradt, hogy átforgassa elméjén a gyengéd jelenet minden részletét.

Ott ülve remek rálátása nyílt a főbejárati kapura, amelyen át most Homer bátyja lépett be egy lány társaságában. Az utóbbi, vélte, nem lehetett más, csak Miss Vera Upshaw, akiről Crispin mondta, hogy Homer várja. A londoni vonatok csak kérésre, azaz csengőmeghúzásra álltak meg a Mellingham Halt nevű megállón, amely fél mérföldre volt a falucskától, és Homer feltehetően oda ment fogadni a lányt. A látvány azonnal felkeltette Barney érdeklődését. Ha Homer kimegy lányokat fogadni az állomásra, az jelent valamit. Mindig is úgy tekintett a bátyjára, mint ismeretségi körében olyan férfira, akiből utoljára nézné ki, hogy ilyesmire adja a fejét. A tekintet, amelyet most Vera Upshaw-ra vetett, ahogy közelebb értek, fürkésző volt, és amit látott, nem hagyott kétséget benne afelől, hogy miért nem tudott Homer megmaradni a régi, megszokott úton. Ugyanis nem csupán egy lány volt a sok közül, hanem párját ritkító szépség; olyan, akitől pislogni kezdenek a férfiszemek, és még a szilárd jellemű férfiak is kapkodva kezdik venni a levegőt és sietve megigazítják nyakkendőjüket. Olyan lány volt, aki után az arab sejkek úgy vetik magukat sátruk mélyébe, mint a fókák a hal után. Röviden, az a típusú lány volt, állapította meg

azonnal, akivel szegény, rabul ejtett fivérének legutoljára kellett volna összeszűrni a levet. Bár a lány a szokásos kedvességével viselkedett a bemutatkozáskor, Barney nem lett nyugodtabb. Ugyanis nem voltak illúziói fivére külső vonzerejét illetően, s ennek megfelelően Verában - helyesen - olyan lányt látott, akit bátyjának inkább a pénze érdekli.

Ez a Miss Upshaw meglehetősen visszafogott, nyugtázta magában. Olyan benyomást kelt, mint aki csak végszükségben mosolyog, talán azért, mert tart a ráncoktól.

De nem ez volt az, ami Miss Upshaw visszafogott kedélyét okozta. Újra annak a szemmel látható, pontosabban füllel hallható lehetetlenségén morfondírozott, miszerint képtelenség szerelmes szavakat kicsalni lovagjából. Sétájukon Mellingham Hall vasúti megállótól Mellingham Hall kastélyáig lovagja számos témát érintett egészen kötetlen stílusban. Mindjárt felhívta például Miss Upshaw figyelmét a vidéki alkony szépségére, ecsetelte neki a brüsszeli PEN-konferencia és azt lezáró gála tanulságos tapasztalatait, majd afelől sem hagyta tudatlanságban, hogy egy egérrel osztja meg lakosztályát, ez utóbbi téma fölött bőségesen elidőzve. Ezzel szemben az esküvői harangok, püspökök és az asszisztáló klérus témakörét nem érintette, és Vera szinte már biztos volt benne, hogy soha nem is fogja. Igaz, még előttük állt, hogy megguszt álják a meghitt rózsalugasokat és a félreeső sétautakat, melyekre anyja hívta fel a figyelmét, de kezdett kételkedni benne, hogy elég meghittek és félreesők lesznek ahhoz, hogy eredményt produkáljanak.

Azzal, hogy Barney a legrosszabbtól tartott és Vera zavarban volt, Homer pedig szemmel láthatóan teljes csődöt mondott, a társalgás kínossá és erőltetette vált. Amikor Vera a harmadik csend után azt mondta, úgy gondolja, be kellene

mennie tiszteletét tenni a ház uránál, a javaslatot egyöntetű helyeslés fogadta.

- Magával megyek - mondta Barney.

- Én is - tette hozzá Homer. - Már röviden beszéltem neki az egérről, de szeretném neki részletesebben kifejteni.

- Van egy egér Mr. Pyle szobájában - magyarázta Vera egy olyan lány egykedvűségével, aki már mindent tud az egerekről.

- Nincs kizárva, hogy több is van - lendült bele Homer.

- Azon nem csodálkoznék - szólt hozzá Barney. - Crips semmit sem tagad meg a vendégeitől. Oké, menjünk. A dolgozószobájában lesz.

- Nem vagyok teljesen biztos benne - folytatta Homer, ahogy elindultak -, hogy nem egy patkányról van szó.

Crispin dolgozószobája, amelyben a Scrope-oknak már oly sok nemzedéke oly sok levelet írt a *Times*ba, a földszinten helyezkedett el. Sötét és nyomasztó helyiség volt, amelyet még sötétebbé és még nyomasztóbbá tett Chippendale mostani belépése és Simms rendőr jelenléte, aki karba tett kézzel ült az íróasztal mellett, és egy bírósági tárgyalóterem miliőjét kölcsönözte a szobának. Egy finom és érzékeny lélek ott találva magát, úgy érezte volna, szerencsés, ha puszta pénzbírsággal megússza.

Chippendale, aki nem volt sem finom, sem érzékeny lélek, hetyke és ruganyos léptekkel lejtett be. Súlyos vádakkal nézett szembe, de az egyetlen dolog, ami ilyen alkalmakkor aggasztotta, az a kérdés volt, vajon bolondot tud-e csinálni belőlük. De látta, hogy azokból, akik most vele szemben vannak, nem tud. Azt állítani, hogy lelkiismerete tiszta volt,

pontatlan lenne, mert nem rendelkezett ilyesmivel, ellenben rendelkezett valami pillanatnyilag hasznosabbal: egy alibivel, amelyet semmiféle bűnüldöző hatóság nem tudott kikezdeni.

- Hívatott, uram - kezdte, dicséretes szokásához híven, ha társaság volt jelen, a formálisabb megszólításra cserélve föl a tőle megszokott „haver"-t vagy „pajtikám"-at. - Szép jó estét, biztos úr - bólintott udvariasan Simms felé. - Látom, már megszáradt. Amikor utoljára láttam, még csurom víz volt. Valami tóba vagy ilyesmibe esett?

Hozzáállása nem is lehetett volna együttérzőbb, mégis, minden, amit a rendőrtisztből viszonzásképpen kapott, nem volt több, mint egy pár szorosra zárt ajak, s hozzá zordon szemek, amelyek keménységüket tekintve már akkor is a kőhöz álltak a legközelebb, mielőtt megszólalt volna. Crispinre maradt, hogy fényt derítsen a helyzetre.

- Mr. Simms a patakba esett - adta meg a magyarázatot, mire Chippendale egy egyszerre aggódó és csodálkozó csettintést hallatott.

- Talán valami szédülésféle érte? - kockáztatta meg.

- Azt mondja, valaki meglökte.

- Meglökte? - visszhangozta Chippendale őszinte izgatottsággal. - Mi? Ki lökte meg? Ki lett volna képes ilyesmire?

- Te. Ugyanis téged gyanúsít.

- És a súlyosabb büntetést kapod érte - szólalt meg a konstábler kárörömmel a hangjában. - Nem lepődnék meg, ha hat hónap is lenne belőle.

Chippendale hirtelen szokatlanul méltóságteljes pózt vett fel. Teljes magasságáig kihúzta magát - ami még ekkor sem volt számottevő -, és kihívóan nézett. Történetesen nem mondta ki, hogy: „Nincs számomra semmi félelmetes a

fenyegetéseidben, hekuskám, mert engem úgy védenek a tisztesség bástyái, hogy úgy fújnak el mellettem, mint a tavaszi szellő", de nyilvánvalóvá tette, hogy ez az, amire most gondol.

- Olyan ártatlan vagyok, mint a ma született bárány - jelentette ki.

- Ha!

- És bizonyítékom is van rá.

- Ha!

- Mikor is történt ez az abszurdum?

- Mintha nem tudnád.

Az asztal kéznél volt, hogy egy ökölbe szorított kézzel csapást érjenek rá. Chippendale mért rá egyet.

- Válaszolj a kérdésemre!

- Simms, légy szíves, válaszolj a kérdésére.

- Kábé fé' hat vót a zóra - válaszolt kelletlenül a rendőr. Chippendale újabb csapást mért volna az asztalra, ha nem fájdult volna belé az ökle az első csapáskor. Beérte inkább egy megsemmisítő tekintettel.

- Fél hatkor én a könyvtárban voltam, ahol Mr. Scrope-pal s az unokaöccsével, Mr. Westtel tárgyaltam. Felhívhatnám Mr. Westet, hogy bizonyítsa állításom igaz voltát, de fölösleges. Mr. Scrope is megteheti. Így van, nem, Mr. Scrope?

-Tökéletesen - hagyta helyben Crispin. - Fél hatkor, Mr. Simms, Chippendale velem és az unokaöcsémmel volt a könyvtárban.

Olyan bizonyíték volt ez, amellyel szemben a legkonokabb léleknek is csak egy választása marad: kapitulálni. Simms konstábler még egy utolsó „Ha!"-t hallatott, fölkelt székéből, és megindult az ajtó felé.

- Na most - szólt az elmenő után Chippendale -, már tudod, mit jelent a mondás: „Ártatlan, mint a ma született bárány." És talán ebből egyszer s mindenkorra megtanulod, hogy érdemes óvatosabban dobálózni az ilyen vádakkal nulla bizonyíték mellett. Máskülönben az ember könnyen nyakig találhatja magát abban, amibe más csak belelépni szokott. Lehet, hogy beszélek ez ügyben az ügyvédemmel, lehet, hogy nem, ha nem, akkor ezt köszönd a jó szívemnek! Micsoda ötlet, hogy én olyasmit tegyek, hogy belelökjelek egy patakba! Megmondom én, ki volt, az egyik ministráns. Mr. Scrope, egyetért velem?

Crispin biztosította afelől, hogy ez egy nagyon is tartható elmélet.

- Ha az ember olyan környéken talál üldögélni patakpartokon, ami hemzseg ezektől a templomi süvölvényektől, akkor, szerintem, egyenesen kihívja a sorsot maga ellen. Előbb-utóbb fejébe veszi az egyik, ahogy most is történt. És még azt se hallja az ember, amikor a háta mögé osonnak, mert képesek úgy csinálni, hogy egy vékony ág se roppan meg a lábuk alatt, mint az a Csingacsguk nevű fickó, akiről Mr. Scrope-pal beszélgettünk a napokban. Na, a helyedben én inkább nyomozni...

Azt akarta mondani, „tudakozódni", de az ajtó becsukódott a rendőrtiszt mögött. Ezért Crispin felé fordulva folytatta.

- Kicsit keresztbe tettünk a zsarunak, mi, pajtás? Ezt nevezik fényes győzelemnek, ahogy a versbe is van. Soha nem olvastad a verset? Én még a vasárnapi iskolában tanultam. A gyerek talál egy koponyát, és megmutatja a nagypapának, az meg mesél neki a csatáról, amit ott, arrafelé, Belgiumban vagy hol vívtak. A nagy része már kiment a fejemből, de a vége az

így volt: „Az ilyen dolog, ne feledd, része a fényes győzelemnek."

- Hát, az is része lesz ennek a fényes győzelemnek - tette hozzá Crispin -, hogy utoljára látjuk egymást, Chippendale.

- Nem értelek, pajtás.

- Elküldöm a csekket a tartozásom kiegyenlítésére.

- Kifizeted őket?

- Ki.

- A mennykő csapjon bele, álmomba se hittem volna, hogy megteszed egyszer. Mit csináltál? Bankot raboltál?

- Ezerkétszázat nyertem egy lovon.

- Azt a rézfán... - kezdett rá Chippendale, de mielőtt továbbfűzhette volna, félbeszakította Barney, Homer és Vera látogatása. Barney nyitotta meg a társalgást.

- Szervusz, Crips. Ráérsz, ugye?

- Most már ráér, hölgyem - tájékoztatta Barney-t Chippendale a maga közvetlen modorában. - Ugyanis elment a rendőrség.

- Rendőrség? Mi történt? Miért volt itt? Kirabolták a kéglit?

- Ccc! Nem, nem. Csupán egy személyes magánügyben. Valaki a helyi patakba lökte a helyi rendőrt.

- Ne mondja! Hát, ami azt illeti, szép napot választott hozzá. Crips, hadd mutassam be Miss Upshaw-t.

- Örvendek, kisasszony - bólintott Chippendale. - Na, Mr. Scrope, ha nincs más, akkor én megyek. Mr. West...

- Mr. West? - nézett nagyot Vera.

- Az unokaöcsém, Gerald - mondta Crispin. - Ismeri talán?

- Egészen jól. Itt tartózkodik?

- Igen.

- Ez igazán örvendetes.

- Kedves fickó ez a Jerry West - állapította meg Barney, és Chippendale nem késlekedett megerősíteni eme véleményt.

- A legnagyobb úriember, akit csak ismerek. Épp most adott egy komoly összeget, hogy igyak rajta az egészségére.

- Mi késztette erre?

- A kitörő jókedv, hölgyem. A lélek túláradó öröme. Pénzhez jutott. Valami örökség vagy megszűnő gyámság. Ezeket magyarázta nekem. Nem tudtam követni a részleteket, de a lényeg világos volt: most úszik a lében. És jó nagy szerencse ez neki, én mondom. Rendesebb fickóval nem is történhetett volna.

Valószínűleg a félelem, hogy ha a szónok egyszer belelendül ebbe a dicshimnuszba, akkor soha nem tudja abbahagyni, késztette Verát, hogy Crispin szavába vágjon és megkérje, inkább mutassa meg neki a szobáját.

- Szeretném tudni - mondta, miután látta a szobát és kifejezte tetszését is -, hogy szabad-e használnom a telefont. Tudatnom kéne anyámmal, hogy megérkeztem.

- A könyvtárban van egy telefon.

- Ó, köszönöm szépen.

„Anya" - mondta Vera néhány perccel később, ugyanis Mellingham postahivatala egy kis türelmet kért, ha Londonba menő hívásokat kellett bonyolítania.

Flora Faye kellemes hangja hullámzott a vonal túlsó végéről.

- Halló, bogaram. Tehát már a helyszínen vagy. És az árnyas sétányokon jártatok-e már?

- Nem. És nem is fog semmi történni, ha járunk is. Homer reménytelen eset.

- Mi volt az, amit mondtál? Hogy reménytelen?

- Az. Teljes mértékben. Mi ketten nem fogunk semeddig sem eljutni.

- Gyermekem, légy türelemmel!

- Már nem tudok. Elfogyott. Anya, újra mondom, ez a férfi reménytelen, és nem is akarok több időt fecsérelni rá.

- Akkor most mihez kezdesz?

- Visszamegyek Geraldhoz.

- Ahhoz az utcai piktorhoz? Ezt nem mondod komolyan!

- Komolyan mondom. Amúgy most itt van. Mindig is nagyon kedveltem Geraldot, és most már a pénzét is megkapta. Gazdag.

- De nem annyira, mint Homer.

- És nem annyira szemüveges, mint Homer. És nem is olyan kövér, mint Homer. És nem is olyan unalmas, mint Homer. Gerald megfelelő. Csak egy kis alakításra szorul még. Anya, ott vagy?

Azért kérdezte, mert a vonal túlsó végén hosszú csend állt be. Flora díva vagy elbóbiskolt, vagy a szavakkal küzdött. Úgy tűnt, az utóbbi történt, mert mostanra már újra talált szavakat.

- Édesem, nem kerülte el a figyelmedet az a nem mellékes körülmény, hogy te már fölbontottad az eljegyzést?

- Én nem. Inkább te. Valamit félreértettél. Én a magam feje után cselekedtem.

- Én jelentettem volna be a felbontást? Önhatalmúlag, a te beleegyezésed nélkül?

- Úgy van.

- Ezt meg is fogod neki mondani?

- Mihelyt találkozom vele.

- Arra nem gondolsz, hogy ez egy kicsit nehezen hihető magyarázat lesz?

- Egy fikarcnyit sem. És különben is, ha a karjaiba vetem magam és csókjaimmal...
- Szóval, így tervezed?
- Így.
- Nos, akkor a legjobbakat, kicsim. Anya szorít érted.
- Köszi, drága vagy.
- De ne gondold, hogy egyet is értek veled. Ellenkezőleg. Továbbra sem kedvelem ezt a vörös-szőke senkiházi firkászt.
- Jól van, anya. Nem is kell.

15. fejezet

A dolgozószobában Chippendale félreérthetetlen jeleit mutatta annak, hogy valahol máshol óhajt tartózkodni. Téblábolt. Ajkait nyaldosta, és hol az egyik lábára állt, hol a másikra. Sherlock Holmes, ha jelen lett volna, arra a következtetésre jut, hogy tíz kemény fonttal a zsebében és Jerry határozott instrukcióival, miszerint az összeg szigorúan dorbézolásra fordítandó, Chippendale gondolatai a *Lúd és Gúnár* körül jártak, azon belül a hosszú és röviditalok körül, melyeknek árusítására Mr. Hibbs, a tulajdonos törvényileg jogosult, s a kiváló detektív, mint általában, most sem járt volna messze az igazságtól.

És, bár porzottak a veséi a szomjúságtól, nem feledkezett meg a jó modorról. Szokásos udvariasságával fordult Barney-hoz.

- Lenne még valami további tennivaló, asszonyom?

- Pillanatnyilag semmi. Mennie kell?

- Igen, bizonyos értelemben. Mr. West a lelkemre kötötte, hogy keressem fel a *pubot* és mielőbb igyak az egészségére.

- Akkor ne hagyja, hogy föltartsam magát.

- Köszönöm, asszonyom.

- Adja át szívélyes üdvözletemet a fiúknak a hátsó teremben.

- Föltétlenül, asszonyom.

Távozását csend követte, melyet Homer tört meg.

- Elég furcsa egy komornyik ez a Chippendale.

- Ami azt illeti, csak amolyan mondvacsinált komornyik. Valójában egy bróker embere. Crips kissé nehezen boldogul a karbantartókkal, és őt küldték le, hogy érvényt szerezzen az érdekeiknek. De Crips még ma este kiküldi nekik a csekket, így nemsokára megszabadulunk tőle.

- Vagy úgy! - mondta Homer olyan hangsúllyal, mint akit nem túlságosan érdekel a kapott információ. Annak az embernek a benyomását keltette, akinek másutt járnak a gondolatai. - Nos, adott egy ötletet.

- Az jó.

- Azzal, hogy azt mondta, a *Lúd és Gúnár*ba megy oltani az erdőtüzet... Mit gondolsz, adnak ott pezsgőt is?

- Nem hinném.

- Akkor whiskyvel kell megoldanom azt, amit pezsgővel akartam. Tudod - folytatta, miközben érezte, ha az ember a saját nővére előtt sem nyílhat meg bizalmasan, akkor ki előtt -, szeretem Vera Upshaw-t, de érthetetlen nehézségeim vannak, hogy be is valljam neki. Amikor csak egyedül vagyunk kettesben, azon kapom magam, hogy a legtriviálisabb dolgokról vagyok csak képes beszélgetni vele. Ez így nem mehet tovább. Meg kell már törnöm valahogy ezt a hülye varázst, és a fickó adott hozzá egy ötletet. Arra gondoltam, hogy egy ésszerű adag alkohol talán megteszi a hatását. Próba, szerencse! - adta ki magának a parancsot Homer, és már kint is volt a szobából olyan sebességgel, amely Chippendale tempójával vetekedett. Otthagyta Barney-t leesett állal és kidülledő szemekkel meredve utána, és Crispin, a szobába belépve, ebben a helyzetben találta őt. Egy eljegyzési ajánlattal a szívében és a lóverseny nyereményével a zsebében úgy érezte, minden a legjobb ebben a lehetséges világok legjobbikában, de a szeretett nő láttán, aki szemmel láthatóan

valamiféle merevgörcs határán leledzett, szárnyaló kedélye jelentősen alábbhagyott, és aggodalmában bégető hangot hallatott.

- Hello, hé! Valami baj van, drágám? Úgy nézel ki, mint egy riadt tőkehal. Jól áll, nem mondom, sőt kimondottan csinos, de az a benyomása az embernek, hogy valami felzaklatott. Mi történt, angyalom?

- Felzaklatott? Ez enyhe kifejezés.

- Az nagyon rossz. De be kellett következnie. Nem lökdöshet ám az ember rendőröket patakokba úgy, hogy közben meg ne törne ki rajta a *reactio tarda*[*]. Majd elmúlik és túl leszel rajta, meglátod. Neked most egy italra van szükséged.

Erős borzongás rázta meg Barney-t.

- Ne is említsd nekem az italt! Homer a *Lúd és Gúnár*ba ment, hogy felöntsön a garatra.

- Oda? A mindenit! Ki az a Homer?

- A testvérem.

- Igen, hát persze. Tudom, kiről beszélsz. Aki az előbb még itt volt, ugye? A fickó, akinek szarukeretes szemüvege van és egér a szobájában. Miért akar betintázni?

- Hogy legyen bátorsága házassági ajánlatot tenni Vera Upshaw-nak.

Most már értette. Nála is a fölkészülés részét képezte, hogy - kifejezőkészségét növelendő - ily módon vértezte fel magát mindkét esetben, amikor eljegyzést bontott föl.

- Na, ez teljesen rendjén van - vigasztalta Barney-t megkönnyebbülten, hogy nem valami rosszabb dolog az oka

---

[*] Késlekedő válasz (pszichológiai kifejezés)

szíve hölgye izgatottságának. - Nincs abban semmi rossz, ha egy kis gázt ad a motornak.

- Már hogyne lenne! Az a nő egy Delila!

- Miért mondod ezt? Biztosan nagyon kedves és aranyos lány.

- Nem az! Inkább egy vámpír. Ezt azonnal észrevettem, amint megláttam. A bátyám pénze kell neki. Szántszándékkal azért jött utána ide, hogy behálózza.

- Nos, lehet, hogy igazad van, de még ha így is van, nem hagysz valamit figyelmen kívül?

- Ezt hogy érted?

- Szinte biztos, hogy kikosarazza a bátyádat. A világ minden kincséért se mondanék semmi elmarasztalót a bátyádról, de... itt van például a neve... Homer... furcsa egy név. Nem is értem, miért ilyen nevet adtak neki. Sajnos a szülők a bölcsőnél nem gondolnak gyermekük egész életére. Chippendale mesélte épp nemrég, hogy egy fickót meg Csingacsguknak kereszteltek. És vegyünk engem, aki a Crispin nevet kaptam, de nem akarom tovább ragozni a témát, engem Lancelot és Gavain névre *is* kereszteltek, mert anyám kedvelte Tennysont. De hol is tartottam? Ja igen. Csak azt akartam még mondani, hogy Homer, miközben kapitális fickó és tele jó sztorikkal az egerekről meg miegyebekről, nem egy herceg a fehér lovon. Nem az a típus, akiért esténként a szobalányok imádkoznak.

- Az lehet, de évi százötvenezer dollár a jövedelme. Emiatt remény sincs rá, hogy az a nő visszautasítsa.

Crispin most már értette, hogy miről beszél Barney, s felfogta a helyzet komolyságát is. Egy kis töprengés meghozta gyümölcsét.

- Tudod, hogy szerintem mit kéne tenned?

- Mit?

- Menj el a *Lúd és Gúnár*ba, és beszélj Homer lelkére.

- Ó, Crispin, te egy főnyeremény vagy!

- Mindig örülök, ha segíthetek. Veled menjek?

- Nem, kösz, hogy felajánlod, de amit most Homernek mondani akarok, az csak rá tartozik.

Az egyik előnye, ha egy nővér akar érveket felsorakoztatni egy fivér előtt, hogy nem kötik a tapintat szabályai. Ha példának okáért tudomására akarja hozni, hogy a fivér egy párját ritkító idióta, illetve, hogy kezeltetnie kéne az elméjét, minden további nélkül megteheti. És még azt is hozzáteheti: jóvátehetetlen hiba volt, hogy annak idején, fiatal korában senki nem kent le neki néhány maflást. Barney mind e két dolgot megtette szinte azonnal, ahogy átlépte a *Lúd és Gúnár* szalonjának küszöbét, és Homer a whiskyjét iszogatva azt mondta, nem tudja, miről beszél neki. Ugyan több mint harminc esztendő telt el azóta, hogy Barney egy köztük dúló vitának úgy vetett véget, hogy Homert fejbe vágta egy kacsintós babával, amely állandó társa volt, de legszívesebben most is ezt tette volna, ha még kéznél lett volna az a baba. Gondolatai egy pillanatra az asztalon fekvő súlyos hamutálca körül jártak, de a józan megfontolás győzött, és beérte a szavakkal.

- Te is nagyon jól tudod, miről beszélek. Rólad és erről a pénzsóvár barátnődről beszélek.

Nem könnyű egy férfi számára, aki whiskyt ivott és már nincs messze a Plimsoll-vonaltól*, hogy kellő méltósággal viselkedjék, de Homer tett rá egy becsületes kísérletet.

---

* A hajó maximális merülési vonala.

- Megkérlek, ne beszélj így Miss Upshaw-ról - mondta, és a mondat végére a tekintete láthatóan megkeményedett. - Te most csupán le akarod járatni őt. Mert ő nem lenne képes ilyen alantas gondolatokat forgatni a fejében a pénzzel kapcsolatban. Ő egy ritka tiszta lélek, aki spirituális dimenzióban él. Mindenki megérezheti ezt, aki olvassa, amiket ír. Olvasd csak el a *Nárcisz napok*at vagy a *Reggel hétkor*t. - Barney türelmesen végighallgatott egy rögtönzött laudációt, amelyben mindkét nevezett mű szuperlatívuszokban került méltatásra. Majd kijelentette, ő a maga részéről semmi pénzért el nem olvasná őket.

- Erőteljesen spirituális egyéniség - folytatta Homer, most már kissé darabossá vált nála a dikció, ugyanis nehézségei támadtak a kiejtéssel. - Éteri. Kifinomult. Bájos. Könnyed. Kecses. Sőt, mondhatnám, hogy tündéri.

- Rendben. Ezt mind elhiszem, de az életedet nem alakíthatod ezek szerint. New Yorkban az írók fele ilyen angyali bájjal ír. De... miért van az - váltott Barney érzelmesebb hangnemre -, hogy te meg én ilyen javíthatatlan tökfilkók vagyunk? Mintha valami családi átok ülne rajtunk. Mintha csak tegnap lett volna, amikor óva intettél, hogy feleségül menjek Wally Clayborne-hoz, és én elengedtem a fülem mellett. Eszembe se jutott feltenni magamnak a kérdést, hogy egy olyan férfi, mint Wally, aki jóképű, dinamikus és a sportcsapat szemefénye, miért akar feleségül venni egy lányt, akinek minden bája a bukszája. Észrevétlenül és minden átmenet nélkül pottyantam az ölébe. Milyen határozott és egyértelmű tudtál akkor lenni, amikor rólam volt szó, most meg itt vagy összegabalyodva ezzel a női Wally Clayborne-nal. A régi kígyó-egér történet indul újra.

- Tessék?

- Úgy látszik, a természet törvénye az, hogy minden egér egyszer egy kígyó delejes hatása alá kerül. Akkor én voltam a kis egérke, most te vagy. Engem Wally hipnotizált annak idején, aki, beismerem, birtokában volt minden férfibájnak, beleértve egy kandúr erkölcsi tartását is, most meg te hagyod, hogy ez a Vera Upshaw hipnotizáljon. Persze, feleségül megy hozzád, ha te is úgy akarod, de mit tartogat számodra egy ilyen házasság? Azt hiszed, jobban meg fogod tudni majd tartani, mint ahogy én tudtam Wallyt? Még el se olvadt a szájában a menyasszonyi torta, és ő már az első sarkon lelép valaki mással.

Homer fölállt, bár mozdulata sokat veszített ünnepélyességéből azáltal, hogy egész testét megrázta egy csuklás. A szomszédos helyiségből előtörő éneklés elfojtotta nyitó szavait, ezért kénytelen volt megismételni őket.

- Ezt nem hallgatom tovább - jelentette ki komoran.

- Megteheted - hagyta rá Barney, aki mindig is sportszerű játékos lévén, el tudta ismerni, ha vesztett.

- Visszamegyek a házba.

- Tényleg beadtad a derekad? Kész vagy azt a hájas fejedet bedugni a kígyó szájába? Nos, én nem tartok veled, inkább átmegyek a fiúkhoz a hátsó szalonba. Az a nótaszó valahogy hívogatóbb.

A fivérnek a nővér iránti mélypontra süllyedt testvéri rajongása volt az, ami Homert arra késztette, hogy egyedül is visszamenjen a kastélyba. A vérlázító szóáradattól, s benne az abszurd, zoológiai hasonlattól, amelyet nővére részéről el kellett viselnie, fülei rózsaszínben játszottak, szemei pedig harcias tűztől lobogtak szarukeretes szemüvege mögött. Soha életében, mondta magának, nem hallott még ilyen kártékony és rosszindulatú hablatyolást, mint ami elhagyta annak ajkait,

akit mindig is kiegyensúlyozott elmének tartott. A nővérek, állapította meg, hajlamosak rá, hogy kritikával illessék fivéreik gyengéd érzelmeinek tárgyát, de hogy egy ilyen nőt, mint Vera Upshaw, mocskoljanak be aljas rágalmakkal, az megbocsáthatatlan. Még egy nővérnek is, aki azokba a tiszta szemekbe néz, képesnek kellene lennie, hogy észrevegye a hófehér lelket, amely mögöttük lakozik. Mindez a zagyvaság a sarkokon való lelépésről és a könnyű afférokról, egyszerűen gyomorforgató. Nem arról volt szó, hogy nővére szánalmas próbálkozása bármilyen negatív hatással lett volna az ő nagy szerelmére. Most, sokkal inkább, mint korábban, vágyott rá, hogy találkozzon Miss Upshaw-val és kiöntse előtte a szívét. A következő pillanatban meg is adatott neki a lehetőség. A kapuhoz ért, és már azon volt, hogy átmenjen rajta, amikor megpillantotta Verát, épp a túlsó oldalon. Szoros ölelésben állt ott egy vöröses hajú fiatalemberrel, akiben vendéglátója unokaöccsét, Gerald Westet ismerte föl, s ahogy hüledezve bámult, a lány megcsókolta a fiatalembert. És amikor azt mondjuk, „megcsókolta", akkor ezt a szó legszorosabb értelmében vesszük. Az a fajta csók volt, amely - mielőtt Hollywood zászlójára tűzte, hogy *Bármi megtörténhet* - nem jelenhetett volna meg a mozivásznon. Az erkölcscsőszök Alaszkától Tűzföldig széles mozdulatokkal vágták volna ki.

Homer hátrább húzódott. Az a furcsa érzése támadt, mintha valaki egy csordultig tele vödör jéghideg vízzel öntötte volna nyakon.

Hasonló helyzetben sok férfi úgy érezte volna, hogy a szerelem, amely eladdig elpusztíthatatlannak ígérkezett, most egy szempillantás alatt kámforrá válik, s nem marad utána más, mint a meggyőződés, hogy bizony, az ember - balga módon - megint fittyet hányt a jóakaratú figyelmeztetésre és

jól tenné, ha most komoly revízió alá venné házassági terveit. Homer az ilyen férfiakhoz tartozott. Olyan volt ez számára, mintha egy rendkívül heves lázból gyógyulna fel hirtelen. Nem sokkal azelőtt még csupa gyengéd szenvedély volt, de most újra a régi hűvös, nyugodt és összeszedett önmaga. Homer, a hős szerelmes nyom nélkül eltűnt, s helyébe lépett J. Homer, a Pyle-ok Pyle-ja, Wisbeach és Hollister, a vállalati jogász, akit senki nem tudott zsebre vágni az elmúlt tizenöt évben.

Az egyetlen üröm az örömben az volt, hogy arra gondol Bernadette most abban a helyzetben van, hogy azt mondhatja: „Lám-lám, én megmondtam." Hogy meddig állt ott, így mérlegelve az előnyöket és a hátrányokat, nem tudta volna megmondani, de ott állt még, amikor egy drága kinézetű autó gördült át a kapun Willoughbyvel a hátsó ülésen. Homer az útra ugrott, és a karját lengetve megállította.

- Szervusz, Scrope. Csak egy pillanatra. Scrope, beszélni szeretnék veled.

- Igen? - válaszolta Willoughby kelletlenül, ugyanis még egyáltalán nem bocsátotta meg Homernak, hogy olyan akkurátus és aggályoskodó magatartást tanúsított *A kék ruhás lány* ügyében. Utolsóként vágyott arra, hogy meg kelljen szakítania útját csak azért, hogy egy olyan emberrel csevegjen, aki képes az íróasztalfiókba temetni egy gyönyörű festményt.

Homer a járműhöz lépett, és szorosan megmarkolta az ajtókilincset, mintha jelezni kívánta volna: a sofőr verjen ki a fejéből minden indulási szándékot.

- Londonba igyekszel? Scrope?

- Igen.

- El tudnál vinni?

- El - mondta Willoughby, még mindig kelletlenül. - Miért akarsz Londonba menni?

Homernak módjában állt volna azt is mondani, hogy telefonhívása volt az óceán túlsó partjáról, amely azonnali jelenlétet követelt tőle az újvilági metropoliszban, de úgy ítélte, hogy ha a színtiszta igazságot mondja, mint férfi a férfinak, az nagyobb súllyal esik a latba.

- Egy nőt szeretnék elkerülni.

Ügyesebben nem is fogalmazhatott volna, ha magáénak akarta tudni Willoughby együttérzését. A megrögzött agglegénynél soha nem talált süket fülekre egy másik sorstárs segélykiáltása, aki nők elől menekül. Az utóbbit folytatta ő is hosszú évek óta, és olyan alapkőnek tekintette ezt, amire a jó életet alapozni kell.

- Ugorj be - mondta, és Homer beugrott.

- Mondj el mindent - és Homer elmondott mindent.

- Ha neked volnék, én a következő géppel azonnal visszamennék New Yorkba. Ne foglalkozz a csomagoddal. Hagyd itt - javasolta Willoughby, és Homer bevallotta, hogy ő is pontosan erre gondolt.

Jerry föl s alá sétálgatott a kapu környékén. Kissé zaklatott lelkiállapotban volt, de örült, hogy kapcsolatát Vera Upshaw-val sikerült kielégítő módon rendeznie. Nem volt könnyű leválasztani róla a lányt, és úgy elmagyarázni neki: érzelmileg ő egy ideje már másutt van lekötve, hogy közben ne legyen nyers és sértő. És az sem volt könnyű, hogy a lány javaslatára („Drága Gerald, kezdjük újra és legyen köztünk minden úgy, ahogy régen volt!") kategorikusan nemet mondjon, de azért sikerült neki. Közben Jane-re gondolt, s ez

erőt kölcsönzött neki az ékesszóláshoz, és anélkül, hogy kertelés nélkül közölte volna Miss Upshaw-val: inkább holtan feküdne a várárokban, mintsem hogy örökre összekösse vele az életét, sikerült világosan kifejeznie magát. Miss Upshaw nem örült a hallottaknak, de jelen körülmények között a neheztelés várható volt, és nem is árt meg senki szépségének, mondta magában. A lényeg, hogy Miss Upshaw letett őróla, így újra szabad volt, és gondolatai zavartalanul járhattak Jane körül. Oly elmélyülten tette ezt, hogy csak amikor egy autó dudája szólalt meg közvetlenül mögötte - hegyikecskeszerű ugrásra késztetve őt -, akkor ébredt tudatára: Ő tért vissza londoni útjáról. Sugárzó arccal ült az autóban, melyet a Scrope, Ashby és Pemberton bőkezűen a rendelkezésére bocsátott, s Jerry úgy vélte, mint már korábban is sokszor, van ebben a lányban valami, amitől hölgyismerőse csupán a „futottak még" kategóriába sorolható. Odalépett az ablakához, és lehajolva benézett.

- Szervusz - mondta Jerry.
- Szia - mondta Jane.
- Szóval, visszajöttél.
- Úgy van, visszajöttem.
- És jó utad volt?
- Fantasztikus.
- Nem vagy fáradt?
- Egyáltalán nem.
- Beszéltél az ügyvédeddel?
- Igen. Sikerült. Stoganbuhlernek hívják.
- Hát igen. Vele előbb, mint velem.

Pillanatnyi csend következett, majd a lány szólalt meg:

- Nos, mi nem lennék?

Jerry kérésére, hogy nem fejezné-e ki magát kevésbé enigmatikusan, a lány azt válaszolta, hogy „Ó, hogyne!"

- Közvetlenül azelőtt, hogy fölmentem Londonba, erről-arról beszélgettünk, s te azt kérdezted: „Jane, nem lennél a...?", de nem tudtad befejezni, mert Chippendale megszakított a nagy dumájával. De most majd' megesz a kíváncsiság, és tudni akarom a folytatást, „nem lennél a...?"

- Feleségem. Ez a folytatás.

- Ó, hát ez volt? És ezt neked még kérdezned kellett?

- Úgy gondoltam, nem árt, ha előtte azért megkérdezem.

- Persze, hogy leszek. Már alig várom. Most talán azt kéne csinálnod, hogy bemászol és esetleg megcsókolsz, nem gondolod?

- Pontosan ilyesmit forgatok a fejemben én is.

- Örülnék, ha nem ilyen rúzsos képpel tennéd.

- Miért? Rúzsos?

- Szét van maszatolva.

- Meg kell magyaráznom valamit.

- Szerintem is. Ha tudod.

- Azzal a lánnyal jegyben jártam valaha. Fölbontotta, de nem sokkal ezelőtt újra akarta kezdeni, és meglepetésszerűen lecsapott rám. Felütéssel kellett volna elintéznem, de elmulasztottam a lépést. Mindegy, most már minden rendben. Kerek perec közöltem vele, hogy már mással vagyok eljegyezve, és az te vagy.

- De hiszen még nem is jegyeztél el.

- Valóban, egy kicsit elővételeztem a dolgokat, de most már jegyben vagyunk, nem?

- Hogyne, úgy tekintem.

- Az áldóját, milyen boldogok leszünk.

- Feltéve, ha nem esik be váratlanul és nem csókol összevissza valamelyik régi barátnőd vagy volt menyasszonyod.

- Nem, nem. Nincs több, és vele is ennyi volt.

- Az jó. Csak tudni szeretném, hányadán állok.

Nem sokkal később, amikor már Jane újra képes volt beszélni, azt mondta: „Jerry", Jerry pedig összefüggéstelenül azt motyogta „Igen?"

- Van egy apróság, amit el kell mondanom neked.

- Tudom, mi az.

- A pénzre gondolsz?

- Igen. Bill bácsi az imént járt itt, és elmondta, mi történt.

- És nem bánod?

- Nem, ha te sem.

- Én kifejezetten örülök neki. Amikor Stoganbuhler közölte a hírt, úgy éreztem, majd' megpukkadok a nevetéstől. Úgyis csak közénk állt volna.

- Közénk soha semmi nem állhat.

- Mi a pénz, nem?

- Pontosan.

- Csak szemét, nem?

- Erről van szó.

- És kinek kéne még a pénz, ha egyszer G. G. F. West az övé? Bár, azt hiszem, nagyon csórók leszünk. Meg kell adnom a bácsikádnak, amit kölcsönzött nekem, hogy ki tudjam bérelni ezt a verdát, meg amivel fedezte a sok vásárlásomat. Egy vagyont vertem ám el. Akár egy részeg tengerész, hogy az ő szavaival éljek. Mindegy, hogy hol lakunk, egy kertes házban valahol vidéken, vagy egy kis lakásban, nem?

- Ejtheted az utóbbi verziót. Bill bácsi ugyanis megszüntette a gyámságot, így most vastag vagyok. Nem is akármennyire. Csak szólj, ha kell egy kis dohány.

- Jerry, ez csodálatos!

- Nem túl rossz, egyetértek.

- Ó, Jerry!

- Ó, Jane!

Arra gondolt, hogy milyen furcsán tudnak alakulni az életben a dolgok. Ha az az ismeretlen szadista, miközben kárörvendően dörzsölgeti a kezét, hogy jól megzavarhat valakit napi munkájában, nem őt szemeli ki esküdtszéki tagnak, akkor soha meg sem tudja, hogy Jane egyáltalán létezik. Annak érdemei elismerése mellett, akit az megilletett, találkozásuk csodával határos voltában őrangyala hatékony működésének újabb bizonyítékát látta. Ha az az égi nagyobb testvér elkezdi a szárnyait suhogtatni, abból bizony mindig lesz valami! A Jane-nek adott csóközönök szüneteiben az őrangyala körül jártak gondolatai. Valami oknál fogva kis termetűnek és meglehetősen keskeny arcúnak képzelte el. Talán szemüveget is hord? Igen, talán szarukeretes szemüvege van és egy kis izgága, akkurátus alak; olyan, akiből kiváló bizalmi titkár lett volna egy jól menő bankban. Vajon mit tett, amivel kiérdemelte, hogy ilyen közbenjárója legyen? Csak azt tudta, hogy nem sok mindent. Mindegy, fő az, hogy mellette áll, és az a legkevesebb, hogy köszönettel tartozik neki.

Két ellenkező nemű személy egy olyannyira nyilvános helyen, mint Mellingham Hall kocsifelhajtója, huzamosabb ideig nem képes autóban ölelkezni anélkül, hogy meg ne lássák őket. Így történt, hogy néhány perccel később

Barney-nak és Chippendale-nek, a *Lúd és Gúnár*ból térve vissza, remek rálátásuk nyílt rájuk. Éppen időben érkeztek, mert amint beléptek a kapun, az autó elhajtott.

- Megházasodnak azok ott ketten, nem gondolod? - jósolta Chippendale, és Barney azt válaszolta, hogy ha nem tervezik, akkor mindenképpen meg kellene nekik, majd hozzátette, hogy - mindenesetre - jó irányban haladnak.

- Mr. West és a barátnője - magyarázta Chippendale.

- Megnyerő fiatalember ez a West, nem?

- Nem is lehetne megnyerőbb.

- Szívesen maradtam volna, hogy többet lássam.

- Itt hagysz bennünket?

- Igen. Holnap - mondta egy mély sóhaj kíséretében. - Ez a legrosszabb abban, ha az ember egy brókernek dolgozik. Nem tudtad, hogy az voltam, ugye?

- De tudtam. Mr. Scrope mondta nekem. Van hátránya, ha az ember brókernek dolgozik, ezt mondtad?

- Ezzel csak azt akartam mondani, hogy az ember elmegy egy házhoz, ott kényelmesen befészkeli magát, jó barátokat szerez, aztán kénytelen hirtelen odébbállni. Mint egy vándormadár.

- Legalábbis *valamilyen* madár...

- Szomorú madár.

- Arra gondolj, milyen örömet okozol mindenkinek, amikor látják, hogy elmész.

- Van benne valami - ismerte el Chippendale némileg fölvidulva.

- Próbáld mindig mások helyébe képzelni magad. Te olyan fickó vagy, aki azzal hozod össze az embereket, hogy elhúzol közülük. Ez is egyfajta karizma ám!

- Értem, mit akarsz mondani.

- Biztos emlékszel a régi slágerre, hogy „Hints egy kis boldogságot magad körül..." Énekeljük el, mit szólsz hozzá?

- Benne vagyok, de nem emlékszem pontosan a szövegére. Csak dúdolni tudom.

- Akkor dúdold a szíved örömére. A lelkület számít. Kezdhetjük?

- Részemről.

-Akkor vágjunk neki.

És nekivágtak.